

Skogsfolket

i Nackareservatet

roman av

Lars Larsen

Ingen copyright. Tillhör ”Public Domain”.

2018

Till mina föräldrar, men framför allt till alla moderna urfolk som förtrycks
av staten

Förord

Den här romanen baserar sig på verkliga händelser från tiden 2006-2013. Vissa detaljer i händelseförloppet är ändrade, tillagda och modifierade, för att möjliggöra romanformen, och många namn är fingerade (bl.a. huvudpersonens), för att skydda ifrågavarande personer. Jag har valt att vara så trogen verkligheten som möjligt i boken, vilket gör att den kanske kan verka konstlös och utan skönlitterärt värde. Det gör inget, det skönlitterärt avancerade är inte mitt mål, jag skriver inte för kritikerna, utan för alla urfolk och skogsfolk, nuvarande och framtida. För deras sak. Men även för att upplysa borgerligheten om deras sak. Jag använder mig inte mycket av litterära utsmyckningar, medveten om att verkligheten är märkvärdigare än dikten. Dessutom är jag litterär asket och litterär enkelhetsivrare. Jag är inte heller primärt romanförfattare, utan lyriker. Jag gestaltar inte mycket, förutom i prologen. Min roman är en slags blandning av biografisk roman, vanlig biografi och historisk krönika. Formen har gett sig själv, jag har lyssnat till romanens vilja hur den vill bli skriven.

Jag känner bokens huvudperson, finlandssvensken Leif Tikka, ”broder Tikka”, (i boken kallad enbart ”Tikka”), mycket nära, som en kär vän till mig, och jag har utarbetat romanen på basen av hans självbiografiska anteckningar (det kommer ni att märka), det opublicerade manuset ”Strödda minnen” skrivet 2018, som han har låtit mig i förtrolighet ta del av. Jag har fyllt luckor i dessa anteckningar med personliga samtal med Tikka, och

genom att gå igenom hans två bloggar från tiden 2006-2010. Han har läst mitt romanmanuskript och godkänt det för publicering, vilket var viktigt, eftersom det innehåller flera känsliga detaljer. Jag har också samtalat med Robban och hans dotter Elise för att fylla i luckor där inte Tikka räcker till. När det gäller andra delen av romanen, kommer den att vara baserad på intervjuer med Robban och Elise.

Jag känner det som en helig plikt att dokumentera så underliga och lärorika händelser som denna bok innehåller, och för den inblick de ger i psykosens och anarkoprimitivismens väsen, genom ett stycke historia. Därför har jag skrivit den.

För den som är intresserad av själva bakgrunden till romanen, och vill veta mer om broder Tikka, välkommen att besöka min hemsida på www.larshemsida.blogg.

Lars Larsen, Stockholm 4.4.2018

Inledning

Så länge civilisationen har funnits, har det funnits människor helt utanför samhället som dolt sig i skogarna, underliga filurer som funnit sin tillflykt i vildmarken, det har rört sig om urfolk, vildmän, fredlösa, skogsprofeter, eremiter, heliga dårar, sadhun* och riktiga galningar, ja även kolare(1) kan delvis räknas hit, något Dan Andersson skulle ha påpekat, hade han levt (han var själv kolare en tid).

Dessa underliga existenser har befolkat sagor och legender i alla tider, men sällan har de fått bli rättvist behandlade i rättmätiga historieböcker. De blir sällan kända personer i samtiden, eftersom de är sådana outsiders, och passar inte in i någon fälla, allra minst på etablerade förlag. De är istället omgivna av myter och historier, mer eller mindre trovärdiga. Denna roman är ett försök att råda bot på detta, att föra dessa myter ner på marken, och dokumentera dessa filurers existens rent historiskt-kritiskt. Jag skall göra det i formen av en berättelse om, inte bara en skogsbohem, utan ett helt gäng som alla bodde i kåtor och hyddor Nackareservatet strax utanför Stockholm ungefär samtidigt.

*en sadhu är en indisk helig man och asket, barfota, hemlös, ofta luffare, som lever på allmosor och ägnar sig helt åt andligheten, utan att bry sig om det världsliga.

(1) en person som har till yrke att tillverka träkol. Kan bo i jordkojor ute i vildmarken, som Dan Andersson gjorde en tid av sitt liv.

Del 1: Broder Tikka

Prolog

En dag hösten 2006 sågs en ung man i tjugotvå-årsåldern komma vandrande längs den lilla stigen från Gebers ekoby in i Flaten naturreservat. På ryggen bar han en stor ryggsäck.

Mannen var klädd i blå Gore-Tex-kläder, och på den svarta mössan stod det "Happy millennium" med små gula bokstäver.

Det var en kall, grå oktoberdag. Mannen hade ett lättat, äventyrligt uttryck i ansiktet. Men det fanns dock ett uns av deppighet i de blå ögonen, om man såg efter riktigt noga.

Den genomgångna digra omvältningen hade tärt på honom. Hela hans liv hade plötsligt fått en helt ny, oanad inriktning. Han som alltid trott stenhårt på att han antingen skulle bli präst eller forskare i kristen mystik. Han hade redan gjort omfattande förberedelser därtill, och läst in nästan hälften av de kurser som krävdes under sin tid som studerande vid teologiska fakulteten vid Åbo Akademi i Finland. Sedan hände det något drastiskt, som fick honom att ge upp alltsamman, och bege sig ut i stora, vida världen som hemlös luffare. Vad detta drastiska var, skall jag berätta mera om senare. Nu skall vi följa vår luffare på hans väg genom skogen.

* * *

Mannen gick långt in i skogen, kanske femhundra meter. Skogen var av den sort man ofta ser i Stockholms utkanter, övervägande lövträd, och denna sorts skog hörde till mannens favoritskogar. Lövskogar var mer sagolika än barrskogar, och mjukare, tyckte han.

Första snön hade ännu inte kommit, och skogen hade den där gyllengula färgen som får en att ibland undra vad Gubben Höst hade tänkt på när han målat så friskt.

Mannen nådde sitt mål, en glänta i skogen med ett litet grönt uppslaget tält på marken. Det var ett modernt, alldeles nytt tält, ett tvåmanstält, med allt man kunde begära. Inuti fanns ett modernt liggunderlag, ett sådant där äggkartongsliggunderlag.

Här bodde mannen, och här hade han bott under de senaste månaderna.

Han öppnade sin ryggsäck, och tog ut sovsäcken. Den hade han haft på tork i Gebers ekobys källare. Sovsäcken blev nämligen fuktig till slut, efter kanske en månads användning i skogen, den sög in sig fukt från den fuktiga skogen. Och då förlorade den en del av sin värmande förmåga. Sovsäcken var en svindyr vintersovsäck med dunfyllning. Lägsta temperaturen man kunde sova i med den, var - 35. Det var den varmaste sovsäcken mannen hade hittat i butikerna. Den skulle komma väl till pass till vintern. Och den behövdes även nu i oktober, då det ännu var + 5 grader varmt.

När mannen vaknade på morgonen, av sig själv, utan ringklockans hjälp, kände han sig oerhört förnyad, och en lätt extas vällde och bubblade i kroppen. Detta var minsann något annat än studietidens disciplinerade uppvaknande kl. 7 för att vandra genom skogen till teologiska fakulteten, då man inte ens hann känna efter sömnens föryngrande verkan. Men nu var det framför allt den kalla höstluften som gjort sitt verk. Kall, frisk skogsluft hela

natten! Detta var den sjätte månaden ute i det fria sedan han lämnade studierna. I början hade han sovit under presenning i Nacka (i en skog nära Ektorp) och i Nackareservatet nära Björkhagen.

Han lade märke till att han inte hade pruttat sedan dess. Han, som i två år haft ”kronisk” pruttsjuka! Han hade alltid undrat vad det berodde på. Nu var det som om svaren gick upp för honom, varför han fått pruttsjukan och varför pruttsjukan var borta:

Han hade ju inte stressat och ansträngt sig på flera månader! Han som alltid tidigare befunnit sig i ständig tävling med omgivningen, inte minst på andlighetens område. Han skulle ju bli en stor profet, en känd mystiker, och pressen från dessa storhetsdrömmar hade gnagt inom honom, och gett sig utslag i pruttsjuka! Det var en plåga att ha pruttsjuka i akademiska sammanhang, då man tvingades hålla på prutten. Det ansågs inte fint att prutta i närvaron av akademiker. Vilken tolerans skogen och ekobyen hade i jämförelse!

* * *

Efter att Tikka (så kallas han allmänt) lagt lite i sin sovsäck och dragit sig, steg han upp och packade sin ryggsäck, och återvände till Gebers ekoby i Orhem strax utanför Stockholm. Ekobyen var ett gammalt sanatorium som renoverats till ekoby. Där hade han sitt tillhåll om kvällarna, i källaren, där duschade han och tvättade sina kläder, allt för ynka tvåhundra kronor i månaden. Det hade han råd med.

Det var höst, och tid för att kratta löv. Tikka tog tag i krattandet, något få andra i ekobyen brydde sig om att göra. Åh vad hösten var underbar! Det var

liksom en friskhet och klarhet i naturens själ som väckte liv i djupa barndomsminnen. Som om kylan väckte liv i naturen. Inte som på våren, då allt började spira, nej, höstens liv var ett inre liv, som om kylan satte fart på blodcirkulationen i naturen, precis som kylan gör när man går barfota en sen höstdag i två grader plus. Naturens drömmande själ växer till liv, och skall ligga länge i vinterns dvala och drömma sina drömmar om mänsklighetens förnyelse till enhet med sig.

När krattandet var klart, gick Tikka sin vanliga promenad till Stockholms-förorten Skarpnäcks bibliotek tre kilometer borta. Där satt han hela dagen och läste och skrev. Han var inte bara teolog, han var också poet, och nu hade han en poetisk fas på gång, där han fördjupade sig i svensk lyrikhistoria och vissa dunkla moderna poeter som Ann Jäderlund.

Tikka ville bli en stor poet.

När kvällen kom, satt han i källaren på Gebers ekoby och fortsatte läsa och skriva. Det var det man var hänvisad till när man var utanför allt. Kulturens andliga buffert, som diat mången outsider som en mor. Man var nästan tvungen att bli kulturskapare och konstnär när man bodde i skogen. Man hade så mycket tid, och det fanns inte så mycket annat att göra än att skapa och konsumera kultur. Tikka ville inte störa Gebers invånare i onödan, han hade fått några vänner, men han ville helst vara för sig själv mesta delen av tiden i sitt eget hem, källarbiblioteket. Där fanns det kanske 500 böcker i tre, fyra hyllor, och Tikka hade, sin vana trogen, noga systematiserat böckerna. Han hade ju haft 6000 böcker i sitt eget bibliotek en gång i tiden, bott i ett bibliotek, och denna tradition fortsatte. Harry Martinsons dröm var att bo på skolan, Tikkas dröm var att bo i ett bibliotek. Detta fick han fortsätta med, han bodde inte bara i Gebers källarbibliotek som en litterär råtta, gnagandes på ditt och datt bland litteraturens bröds-kalkar och havregryn, utan även på Skarpnäcks bibliotek och Stadsbiblioteket i Stockholms centrum. Ja, men främst bodde han nog i skogen trots allt, bland trädens och mossans ofantligt

vackra bildning, böcker vars innehåll skulle leva i miljoner år. Ett bibliotek i sin egen rätt, bara så mycket mer närande för en outsider som Tikka. Skogen var hans fristad, det som gjorde att han slapp jobba och studera, men kunde syssla med det han älskade mest; läsa och skriva, sådant som han själv ville.

Denna kväll satt Tikka och knåpade med litterära experiment i Ann Jäderlunds och ”språkmaterialisternas” anda, det senaste modet inom poesistockholm (se Appendixet ”Läget i litteratursverige kring tiden för denna romans händelser). Han gillade egentligen inte deras poetik, men ville ändå härma dem, och undersöka hur de skrev, ”utifrån och in”, istället för ”inifrån och ut”, det senare var så som de diktade i Romantiska Förbundet (ett litterärt sällskap som han blev med i efter hand), och i Poetry Slam-rörelsen (som han också skulle delta i en tid), det traditionella sättet med ett klart subjekt och en poesi som uttryckte författarens känslor, visioner och tankar. Det var även Tikkas sätt att dikta, han var ärkeromantiker. Men nu satt han alltså och försökte efterlikna Ann Jäderlund, som var den ”språkmaterialist” han gillade mest. Det blev oläsliga dikter, förstås, som han senare inte ville kännas vid.

* * *

Nästa dag gick Tikka på en av sina dansutfärder i Flaten naturreservat. Han hade nämligen en liten MP3-spelare som han köpt under sin studietid i Åbo, och som var fullproppad med hans favoritlåtar. Han utövade något han kallade för ”springdans”, han dansade medan han sprang, han hoppade och skuttade fram i takt med musiken. Han upplevde detta som extatiskt, och han älskade det. Han hade även i Åbo uppfunnit något han kallade

”cykeldans”, som innebär att man dansar medan man cyklar, utan att hålla i styret. Det var extatiskt på samma sätt, ja nästan ännu roligare, fast lite riskabelt.

När Tikka springdansade, upplevde han sig vara i enhet med naturen, han kände livet sprudla i sig, kände en väldig vighet och spänst i sin kropp, som han erhållit genom flera års springdansande. Det var som om Tarzan, Robin Hood och urfolken kom upp i honom. Andan i denna springdans kan illustreras genom en av Tikkas dikter från sommaren, om en dans i skogen:

En skogsdans

*Löven piskar mig i ansiktet,
spränger regnkraft på min bara överkropp,
jag skuttar vidare på den
av silverklara pölar fyllda skogsstigen:
och jag känner barndomen
födas i mitt inre när jag plaskar i,
och pölen doftar nyfödd skog,
den doftar mina inre barndomsskogar!*

*Refr: Åh! Jag känner styrkan i mina ben,
vad nakenhetens luft är ren
när jag virvlar genom skogen!
Åh! Den vilda doften av en nyvåt skog
erotiskt plaskar kring min bara fot:
skogen virvlar kring mitt ben.*

*Indianen kommer upp i mig,
upp kommer Tarzan och upp kommer Robin Hood,
och sagan skriver in mig på*

*de lövens skälvningar som sagor alltid skrivs på,
och jag känner skälvningen
och vet att livet bara föds i den,
att en gång skall maskrosen
genomspränga borgerlighetsbetongen!*

Första avdelningen: Nackareservatet

1.

Tikka hade hört om dem. En gång när han gjorde en lång vandring i Nackareservatet tillsammans med ett gäng från Allhelgonakyrkan i Stockholm. De hade gått i skogen nära deras kåta, och Rolf hade sagt att här i närheten bodde någon i kåta. Tikka tyckte det lät konstigt, spöklikt på något sätt. Fast han själv bodde i tält i Flaten naturreservat i anslutning till ekobyen Gebers.

Det spöklika kom från Tikkas barndom, när hans familj en gång hade besökt en skogsbohems underliga stuga mitt i skogen, full av underliga saker och anordningar på gården, full av spöklika obegripligheter. Den upplevelsen satt som en fördom. Hans familj upplevde skogsbohemerna som galen.

Var det så de uppfattade Tikka på Gebers ekoby? Han hoppades inte det. Han hade fått lov att ha källarbiblioteket i ekobyen som sitt arbetsrum, och ständigt gick det människor förbi. De visste nog att han inte hade någon riktig lägenhet, och bodde i tält i skogen. Men aldrig hade någon uttryckt ogillande. Det var trots allt en ekoby.

Men Tikka hade inte, kanske p.g.a. fördomen, velat undersöka närmare vem som bodde i denna kåta i Nackareservatet. Det skulle komma att uppenbara sig på annat sätt. Vintern 2006/2007 fick Tikka nämligen höra genom en vän i Romantiska Förbundet att denne vän kände någon som också bodde i skogen, och att dessa skulle bevista en konstutställning som en romsk konstnär hade i Bagarmossen, en av Stockholms förorter. På denna

konstutställning gick Tikka, och mycket riktigt, där träffade han två hippien med en rävliknande hund, och han gissade genast att det var dessa som bodde i skogen. Han tog kontakt, och det visade sig att de hette Robban och Marina, 39 respektive 21 år, och bodde i Nackareservatet, i en kåta. ”Var i Nackareservatet?”, frågade Tikka. ”Nära Söderbysjön, nära en å som går till Ältasjön”, blev svaret. Genast gick det upp för Tikka att Robban och Marina var de samma som bodde i kåtan i vars närhet han vandrat senaste sommar.

Det var något speciellt kring Robban och Marina. Något skogsaktigt, vilt och mossmysigt. Det var Tikkas första möte med riktiga hippien. Men detta var inte några vanliga hippien, det var hippien i hippierörelsens radikala utkanter, de s.k. ”anarkoprimitivisterna”. Detta var något helt nytt för Tikka, vars kontakter med miljörörelsen hittills varit ganska ytliga, trots att han själv haft sitt miljöuppvaknande ett par år innan.

Det fanns en avslappnad bohemstämning hos Robban och Marina, det var liksom så lätt att vara sig själv, helt från starten, utan att man kände dem. Detta var något helt okänt för Tikka, som var van vid den akademiska intellektualismen, kyligheten och stelheten på institutionerna och i det litterära livet. Där man nästan inte ville kännas vid folk som man inte kände, och där det tog lång tid innan man kom varandra nära.

Miljörelsens mainstreamfolk, såsom Greenpeace-aktivister, anses radikala av vanligt folk. I jämförelse med Robbans och Marinas radikalitet, bleknar Greenpeace. Här var något så radikalt, att något radikalare knappast kunde tänkas. Något som påminde om Tikka själv. Han tyckte så mycket om Robban och Marina att han frågade om han fick följa med dem till deras kåta den kvällen. Jo, det fick han! De promenerade vägen till Nackareservatets bryn och vägen genom skogen, som kändes rätt lång. Men på kartan är det bara högst en halv kilometer. Det var sent på kvällen, då det var beckmörkt. Men det tycktes Robban och Marina inte bry sig om, de hittade vägen som spårhundar. Rävhunden Bruna, som enligt rykte hade haft avlägsna

rävförfäder, följde med efter dem, utan att vara i band. Robban och Marina hade aldrig haft den i band.

De kom fram till kåtan. Den var rätt liten, just och just för två, tre personer, och var gjord av grön presenning. Den hade en kamin som de eldade i, och upp från kaminen gick aluminiumrör i en spiral upp till taket, och ut. Det var så de värmdes upp i kåtan, att aluminiumrören var så långa var en viktig del av uppvärmningen. När de gjorde såhär, behövde de inte elda så mycket, bara en liten låga, och kåtan blev varm. Så sparade de på veden, som var tung att inhämta.

Robban gjorde upp eld, och alla slappade på sängen. De började prata djupare. Det visade sig att Robban och Marina hade en förening som hette ”Finska landsortens kärleksrevolution” (Robban hade bott i Finland mycket), och denna förening hade en fond som hette ”Världsvide internationell fond för etablerandet av paradiset på jorden”. Den kallades bara ”Fonden”. Denna fonds idé var, som Robban sa: ”att folk som vill hoppa av civilisationen kan donera all sin egendom till fonden, och pengarna använder vi till att köpa fri mark, som sedan alla får bygga och bo på kostnadsfritt. Idén är att locka sådana som vill återvända till naturen att bosätta sig på den friköpta marken. Vi köper mark tillbaka till naturen, och den skall sedan aldrig någonsin mer gå att sälja”.

Tikka märkte genast att Robban var beläst i juridik, hans förening och fond var också juridiska personer, han visste vad han gjorde. Fonden hade utförliga stadgar, som Tikka läste vid ett senare tillfälle. Robban hade haft mer än en fajt med polisen, och visste därför hur värdefullt det var att kunna lite juridik.

Tikka sov den natten i Robbans och Marinas kåta, han fick plats i ett hörn, och sovsäck behövdes inte, så varmt hade det blivit i kåtan.

2.

Nästa morgon åt de frukost ute runt eldstaden, Marina lagade en vegetarisk soppa av ätlig mat som de hade hittat i butikssoporna. Robban och Marina var båda vegetarianer.

"Välkommen till skogsfolket!", sade Robban plötsligt.

"Skogsfolket? Är ni fler som bor i skogen?"

"Ja, vi är ett dussin som håller ihop. Sedan finns det nog fler, men vi håller inte koll på alla. Skogen är stor, vet du. Jag har bott här sedan 1999."

"Vilken glädjande överraskning! Jag trodde jag var ensam om det här i stan innan jag träffade er", sa Tikka.

"Vi känner fler uteboende i Nackareservatet, bl.a. Micke M., William R., Jonna, Alvin Dalberg och hans flickvän Louise. Vi hälsar på varann med jämna mellanrum. Det är en stor rörelse, det här, vi har ibland möten där många av skogsfolket är med. Och fester också.

-Jag skulle vilja träffa dem! sa Tikka.

-Välkommen att bli en del av skogsfolket, sa Robban. Min vän Jim har byggt en kåta några kilometer härifrån, som står tom idag. Jag tror han gärna ser att någon tar hand om den. Skulle du vilja överta den och bo där?

-Är det sant? Får jag verkligen det?

-Ja, det får du! Vi behöver tillskott till vår skogsarmé. Jag kan gå dit med dig idag, om du vill.

Som sagt, så gjort. Robban tog Tikka med genom skogen till Jims kåta, en kilometer borta, som visade sig vara gjord på ungefär samma sätt som Robbans kåta, med samma slags kamin och aluminiumrör. Den var kanske bara lite mindre, avsedd för en enda människa. Den låg uppe på en liten bergsavsats, ganska nära stigen. Tikka blev genast förtjust i kåtan.

"Här vill jag bo!" sa han. Den kvällen hämtade han allt han ägde från Gebers ekoby, och flyttade in i Jims kåta.

Bara en kilometer från Jims kåta, i utkanten av Nackareservatet, nära Skarpnäcksgården, fanns det ett snickeri, Råambshovs snickeri, som Tikka snart upptäckte, och där hämtade han sin ved till sin kamin. Han fick lov att ta ved som snickeriet slängde. Små bitar och trädstycken som de ändå skulle kasta. Tikka fyllde sin stora ryggsäck med sådant, och tog med det till kåtan. Det var torr, fin ved, så det brann bra. Tikka skaffade sig såg och yxa för att såga upp och klyva veden.

3.

Nästa dag uppsökte Tikka Robban och Marina i deras kåta. Vägen till dem från hans kåta kändes lång, fast vägen bara var drygt en kilometer lång fågelvägen. Så är det alltid i skogen, tyckte Tikka, detta p.g.a. krokiga stigar och böljande landskap där man går upp och ner och upp och ner. Ja, vägen är så levande att man liksom **lever med vägen**. Ofta när han gick i skogen ville han inte komma fram till målet, vägen var så underbar. Han hade önskat att vägen aldrig tog slut, att skogen skulle vara en jätteskog, flera hundra kilometer lång och bred. Så som det en gång var.

Väl framme hängde Tikka med Robban och Marina en stund. Han fick höra underliga historier. Robban försörjde sig på att samla och sälja skrot, och hade en gammal rostig paketbil som han bott i ibland. I början av 2000-talet hade han haft två flickvänner i skogen, båda lika unga, alltså levit i bigami, det som romantikern Carl Jonas Love Almqvist gjorde på 1800-talet, och som avslöjades av forskningen först 1928.

Den ena historien överträffade den andra. För några år sedan brände myndigheterna ner alla skogsfolkets bosättningar, sju stycken. ”Sju mordbränder”, kallade Robban det. Inga förvarningar, allt de ägde brändes med. De förlorade allt de ägde, helt enkelt. Skogsfolket krävde ersättning av myndigheterna, och fick till slut en sådan, 100 000 kronor. De tyckte det var allt för lite, men alltid något.

För några år sedan gjorde Robban och Marina en aktion på Sergels torg i Stockholm centrum för de hemlösas sak. De forslade dit en säng, och hade sex i sängen, mitt framför näsan på alla, halvnakna i sängen, för att demonstrera att hemlösa också behövde sex. De hade först tänt en eld för att grilla och hålla värmen (det var mitt i vintern). Polisen kom och sade till dem att de inte fick elda och släckte deras eld.

-Och vad gör man när man sitter och huttrar och skälver i kallingarna? Jo, man håller om varandra och sedan blir det som det blir, sade Robban med ett leende. Han tillade: ”Självklart ville vi att polisen och medierna skulle komma. Vi ville ha offentlighet, för de hemlösas sak. Hemlösa kan faktiskt också bli kåta, men de måste ofta hålla på och krångla i bilar eller hissar. Vi ville visa att de hemlösa måste ha nånstans att knulla.”

Tikka berättade sedan för dem att han inte bara var teolog, utan också var poet, och Robban lyste upp och sa att det behövdes, de var också poeter, både han och Marina. Alla tre läste några dikter för varann, och Robban tyckte Tikkas dikter var mycket bra, och borde publiceras. Tikka sa att han

hade skickat ett diktmanus till Bonniers i höst, men nyss blivit refuserad. Och att han i höst gått med i Poetry Slam-rörelsen, en rörelse där man tävlar i poesi. Han hade varit på ett halvt dussin tävlingar, men han blev nästan alltid bland de sämsta.

-Det är inte som i gamla dagar längre, då de bästa poeterna ofta vann, och de bästa blev utgivna på Bonniers, sade Robban. Istället är det de mest hippa och kvicka som vinner, de som friar till publiken.

-Ja, det stämmer, och kulturlivet har börjat ruttna inifrån. Har ni hört om språkmaterialismen? Poesins senaste modenyck?

-Nej. Vi är inte inne i poesisfären så mycket, sade Robban.

-Språkmaterialismen är poesins yttersta förnedring, poesins förvandling till språkteknologi utan känsla och utan liv, bara en massa kalla och döda ord efter varann utan inre sammanhang. Man vill ta kål på metaforerna och döda all kommunikation med läsaren, och ersätta det med s.k. ”brus”. Mycket av den unga poesin går i språkmaterialismens tecken.

-Låter som den västerländska civilisationens dödsryckningar, sade Robban.

-Ja, det är såhär det ser ut när en civilisation håller på att gå under. Ta tempen på kulturen genom att se hur poesin mår. Poeterna är de sköraste konstnärerna, och de förtvinar först av alla.

-Vi måste väcka kulturen till liv med lite kontrollerad dårskap, sade Robban.

-Jag har länge tänkt att jag ska ge ut en litterär tidskrift, sade Tikka, för att ingjuta lite vitaminer i det litterära livet. Den skulle få heta Örtblad.

-Bra idé! Du verkar på ditt område, så verkar vi på vårt.

4.

Tikka gick till verks, och startade den litterära tidskriften "Örtblad", med pengar som han fått från ett sommarjobb som hjälpledare på ett konfirmandläger i Borgå, Finland. Han fick också lite pengar genom att massera en äldre man i Gebers ekoby.

Första numret hade temat "Kärlek och skörhet", och ville vara en tidskrift för Poetry Slam-rörelsen. Förutom Tikka satt det två till från Slam-rörelsen i redaktionen, men samarbetet tog snart slut genom att Tikka ville vara självständig, han kände att han ville syssla med sitt eget, och vara fri.

En av artiklarna i numret hette "Vad är det ni vill, poetryslampor?!", och var en kritisk debattartikel av Tikka som hudflängde Slam-rörelsen för att den var för tävlingsinriktad och likriktad, för att den värnade för lite om det personliga, originella, ja om "riktig poesi". Det var för mycket publikfrieri och spoken word, urvattnad poesi. Tikka visste inte då att "poetryslampa" betydde "poesihora", han hade hört ordet av en annan ung författare, och trodde det bara var ett skällsord för en som är med i Poetry Slam. Tikka var ju finlandssvensk, och ordet "slampa" är inte så vanligt i svenskfinland.

När en äldre kvinnlig tävlar i Poetry Slam, Gunilla, läste Tikkas tidskriftsnummer, var det som om hon ilsknade till, och nästa gång hon skulle läsa från scenen, sade hon att nu skulle hon läsa som en riktig poetryslampa. När Tikka märkte hennes ilska och vrede, bad han henne om förlåtelse, och sade att han inte visste att slampa betydde hora på svenska. Han var alldeles utom sig av skam, och visste inte hur han skulle gottgöra detta. Efter denna händelse var det alltid något mörkt i Gunillas ögon och ansikte. Det gick aldrig bort, tyckte Tikka. Och han kunde inte förlåta sig själv.

Det hjälpte inte med en tidskrift, Tikka blev nästan alltid bland de sista i tävlingarna. Men hans poesi var påverkad av Vilhelm Ekelund och Johannes Edfelt, inte av typiska Poetry Slam-poeter som Bob Hansson och Solja Krapu.

I mitten av februari fick Tikka feber och lunginflammation, och fick bo en tid på Gebers ekobys gästrum, tills han blev frisk. Han vräkte i sig vitlök, den medicin han lärt sig använda av sina föräldrar, och lyckades med hjälp av den bli frisk på ca drygt en vecka. Han fick också en märklig kristusupplevelse under den tiden, då han tänkte mycket på döden; han kände sig förlåten på något sätt, förlåten av Kristus och livet, fast han inte var kristen, och inte ansåg sig kunna bli kristen heller (han var ateist). Han förstod inte vad som hände, med han förändrades någonstans på djupet. Genom ljuset i Kristi anlete på korset.

Inte länge efter detta blev Tikka kontaktad av ett ungt filmteam som fått höra om honom, att han bodde i en kåta i skogen, och ville göra en filmsnutt om honom. Det gick Tikka med på, och de besökte hans kåta och filmade. Filmen (6 minuter) finns fortfarande på youtube, och i den kan man höra Tikka förklara varför han bor i skogen:

-Det är roligt att bo såhär, man slipper jobba. Man kan lata sig helt enkelt.

Intervjuaren: -Men vad gör du när du latar dig?

Tikka: -Läsa och skriva.

Intervjuaren: -Okay, okay.

Tikka: -Och vara med kompisar. Det är det som är mest roligt för mig. Och då gör jag det.

5.

En vacker dag i början av mars fick Tikka ett underligt besök i kåtan. En lång och gänglig ynglingagestalt tittar in till honom, och ursäktar sig. Johan Lillfors, heter han. Han säger att han trodde kåtan stod tom efter Jim, och att han hade tänkt bo i den, eftersom han är hemlös. Han är vän till Jim och skogsfolket, och trodde inte Jim skulle ha något emot att han bodde där. Han frågade om han kunde få sova i kåtan en tid. Jo, det gick nog för Tikka, fast kåtan var trång. Men lite kunde man offra sig för en hemlös av skogsfolket.

Dagarna gick. En natt när Tikka skulle ut och bajs i buskarna nära kåtan, råkade han röra vid Johans bajs, som Johan inte hade grävt ner. Det var obehagligt, men lyckligtvis fanns det snö att tvätta sig med.

En månad bodde Johan hos Tikka, sedan orkade inte Tikka mer. Det var helt enkelt för trångt. Och hade det varit en tjej, hade det gått, men Johan var en man. Tikkas kärlek räckte inte till. En dag sade Tikka så artigt han kunde om inte Johan kunde finna sig en egen plats att bo på i skogen. Fanns det inga lediga kåtor? Kunde inte Johan bygga sig en egen kåta? Motvilligt gick Johan med på detta. Men Tikka hörde aldrig av Johan efter detta. Och han dök aldrig upp i skogsfolkssammanhang mer. Efteråt fick Tikka höra att han langade droger, och förstod plötsligt att han hade sina skäl att ta sin tillflykt till skogen.

Efter att Johan hade gått, ungefär i slutet av mars månad, fick Tikka problem med möss som åt av hans mat. En mus sprang över hans ansikte när han låg i sängen och halvsov. Detta kände han som en heder. Den var så finkänslig och fin med sina små näpna lustiga fötter! Men när den började tävla med Tikka om maten, då gick det för långt, så fattig var han. Det hela slutade med att musen hamnade i en oljig kastrull med lite matrester i, och låg där och försökte kravla sig upp och ut. Tikka såg detta som sin chans att bli av med musen, och gick med kastrullen med musen i, långt bort, till Skarpnäck,

hans närmaste grannförort, och släppte ut musen där. När musen kom ut, var pälsen full av olja, och den sprang förskrämd bort. Tikka tyckte så synd om den, och undrade om den kom att frysa med all denna olja i pälsen. Han tyckte också att han hade skuld i detta. Han borde inte ha haft kastrullen öppen när han visste att musen kunde falla i den. Och han borde ha släppt musen fri direkt, så att den slapp bli inoljad. Många gånger sedan dess anklagade Tikka sig själv för detta, och undrade hur det hade gått för musen.

6.

Tikka fortsatte att besöka Robban och Marina emellanåt. Det var så skönt att hänga med dem, och det kändes som om de alla var i samma stam och klan.

En kväll när de hängde inuti Robban och Marinas kåta, klädde Marina om sig, mitt framför alla. Då fick Tikka se en skymt av Marinas nakna kropp, och det satte djupa intryck. Den var fantastiskt fin. Han skulle bevara denna syn som ett heligt minne. Och han skulle också alltid minnas denna brist på skam för kroppens nakenhet som rådde här, där nakenhet var något helt naturligt, som gjorde att man kunde klä om sig mitt i allt inne i kåtan framför de andra, utan att tänka så mycket på vad de andra tänkte.

En annan gång satt de vid lägerelden, och då började Marina sjunga Dan Andersson:

*”Omkring tiggarn från Luossa satt allt folket i en ring,
och vid lägerelden hörde de hans sång.
Och om bettlare och vägmän och om underbara ting,
och om sin längtan sjöng han hela natten lång:*

*"Det är något bortom bergen, bortom blommorna och sången,
det är något bakom stjärnor, bakom heta hjärtat mitt.
Hören - något går och viskar, går och lockar mig och beder:
Kom till oss, ty denna jorden den är icke riket ditt!"*

Marina var musikalisk, och sjöng så vackert. Hon kunde de första verserna utantill. Sången satte sig djupt i Tikka, som ju var ateist. Men någonstans fanns den troende teologen kvar, och den skulle ligga och pyra under vantron.

Sedan fick Tikka höra att Robbans förening "Finska Landsortens kärleksrevolution" hade en hemsida på internet, med "Fondens" stadgar och t.o.m. ett forum. Hemsidan hade varit uppe redan i några år. Den var dock ytterligt inaktiv, saknade egentligt liv och hade få besökare. Robban hade en egen dator med internetkoppling, som han grejade med då och då på biblioteken i Skarpnäck och Bagarmossen för att få ström till datorn. Han hade lagt ner mycket tid på hemsidan, det var hans skötebarn (han hade inga barn med Marina, myndigheterna skulle lägga sig i och ta barnet ifrån dem, så mycket verkade de hata att ett barn föds i det vilda och uppfostras av skogen). Ja, "Fonden" var hans bidrag till världen, hans strå still stacken, hans hopp om en räddning för planeten bortom alla dystra utsikter.

7.

Ända sedan Tikka flyttade till skogs, hade förorten Skarpnäcks bibliotek och Skarpnäckskyrkan varit hans stora tillflykt under dagen, när han inte hängde med Robban och Marina. Han tog sig också in till biblioteken i Stockholm centrum, genom att planka på tunnelbanan (åka som fripassagerare). Biblioteken var Tikkas andra hem. Där kände han sig komma i kontakt med

människorna i staden, genom internet. Där läste han och redigerade sin tidskrift på datorn. Och där skrev han på sin blogg, som han startat på hösten 2006. Hade det inte varit för biblioteket, hade han inte kunnat göra sin tidskrift. Och i Skarpnäckskyrkan satt han mycket och skrev på en gammal laptop som han hittat i soprummet på Gebers ekoby. Den fungerade fint, och han kunde inte förstå varför någon hade kastat den.

Tikka försörjde sig vid denna tid genom att massera en äldre herre på Gebers ekoby för en liten slant varje gång. Men maten och pengarna räckte inte riktigt till, p.g.a. tidskriftsutgivningen och de böcker Tikka införskaffade till sin kåta (han radade upp ett hundratal böcker längs väggen i kåtan), denne gamle bokmal som haft 6000 böcker i sin studielägenhet innan han blev luffare och hemlös. Det blev mycket havregryn och mjölk. Han hade inte ens råd att ha en mobiltelefon, sin förra mobil hade han gjort av med när han hoppade av studierna.

Till slut kände Tikka att han behövde göra något, och han började stjäla lite mat från en Konsum-butik i Skarpnäck. Till slut upptäcktes det, Tikka stal bl.a. dyr parmesanost, och han som upptäckte det sade till Tikka att han skulle försvinna och aldrig komma tillbaka mer. Det blev ingen polissak, och Tikka slutade stjäla.

En dag i mitten av mars kom några av skogsfolket som inte Tikka kände ännu, på besök till Tikkas kåta, den unge uppfinnaren Alvin Dalberg som alltid skulle hålla på med att bygga evighetsmaskiner (som han påstod att han kunde få att fungera, andra hade fått sådana att fungera, sa han. Han levde på socialbidrag eftersom hans mor ansåg honom för psykiskt sjuk) och några andra, bl.a. en bedårande ung tjej. Tikka kände inte dem, utan det var så att de kände Jim. De hälsade på, och satte sig i den lilla kåtan på sängen (det var så det kunde gå till bland skogsfolket, där man bemötte främlingar som vänner, Robban brukade hälsa på främlingar när han gick på vägen i Nackaskogen, Tikka hade aldrig sett detta hos någon annan). När detta lilla

gång satt i Tikkas kåta, var den vackra tjejen iklädd en blus med bara armar. Tikka såg på hennes armar, och oh, armarna andades erotik! Så spåda och fina, som om de nyss utsprungit från naturens eget dockskåp. Tjejen sade att hon ville flytta ut i skogen i en kåta. Tikka blev lite kär i den unge tjejen, mest på det sexuella området, och försökte uppvakta henne när han följde med gänget mot Bagarmossen. Hon besvarade inte hans kärlek.

Våren kom, och gjöt in liv i Tikkas själ. Han skrev på sin blogg från den 24 april 2007 att "Igår kväll läste jag Tarjei Vesaas' "Isslottet" och grät. Idag stönade jag av lycka när jag "gick till jobbet" genom den solförklarade vitsippsskogen mellan min kåta och Skarpnäck."

Men den obesvarade kärleken hade dock gjort att något gick sönder i Tikka, och han kom in i en lätt depression som skulle vara i flera månader.

8.

Jag har förresten glömt att beskriva naturen i den nya skogen där Tikka bodde (jag har gått många gånger med honom i denna skog). Jo, den liknade lite Flaten naturreservat i det att skogen bestod till största delen av lövskog. Det fanns också små berg och höga klippor och branta klippavsatser, och gick man lite högre, blev det mer och mer gran och tall. Tikkas kåta var nära en av dessa sandvägar som korsar Nackareservatet kors och tvärs, och som ledde ut till förorterna Skarpnäck och Bagarmossen. En å rann ganska nära Tikkas kåta, kanske bara trehundra meter ifrån den, det var samma å som Robban och Marina bodde bredvid. Över denna å gick det en liten bro, och denna bro påminde alltid Tikka om den spång där Robin Hood och Lille John hade fäktats med stavar i Howard Pyles Robin Hood-saga, som Tikka läst som tioårig pojke, och som nog var den bok som gjort starkast intryck på honom i hans barndom. Han föreställde sig att Sherwoodskogen hade sett

ut ungefär som Nackareservatet, och att den skogen också var full av gamla ekar, precis som skogen runt hans kåta.

En annan av Nackareservatets karakteristika var att den var full av rådjur, och att man titt som tätt hörde deras spöklika, fruktansvärda läten (ja, fruktansvärda var rätta ordet, vilken kontrast mellan deras läten och deras finkänsliga, spåda väsen!)

Nackareservatet hade också flera sjöar, inte bara Söderbysjön som Robban och Maria bodde bredvid, även den lilla Ulvsjön och Källtorpsjön, som Hellasgården, ett populärt utflyktsmål i Stockholm, låg bredvid. Och Robban visade också Tikka en källa som de brukade hämta rent vatten från, och som låg kanske tre, fyra kilometer in i skogen.

Detta är det viktigaste att få med sig i en översikt över denna fantastiska, sagolika skog, full av ande och liv.

9.

Senare på våren träffade Tikka flera av skogsfolket. Det började med Jonna, som bodde i en kåta mycket närmare Tikka än Robban och Marina. Hon var konstnär, och studerade på kungliga konsthögskolan på Skeppsholmen. Hon hade tagit sin tillflykt till skogen p.g.a. s.k. "elöverkänslighet". Hon tålde inte att vara i närheten av elektriska apparat och elektrisk strålning. Bara någon hade en mobil i närheten, reagerade hon negativt. Tikka blev god vän med henne, och hade "matlag" med henne, dvs. de turades om att besöka varann och laga mat till varann. Hon var trevlig, och en mycket andlig person. En gång frågade Tikka henne om hon ville bli hans flickvän. Han var inte kär i henne, inte heller förtjust, men han sökte räddning undan sin depression. Jonna ville inte.

Senare skrev Jonna sitt slutarbete på konsthögskolan om skogsfolket, där hon skrev lite om Tikka. Och hon flyttade även bort från skogen, och startade ett konstprojekt som hette ”tomma rum”, där rum som inte används tas i bruk av konstnärer.

Jonna var nyandligt influerad, och sade en gång att Neale Donald Walsch var hennes ledstjärna. Ja, vem av skogsfolket hade inte någon koppling till New Age? Även ateisten Tikka var inom dess sfär.

Tikka blev också bekant med Micke M. och William R., två unga män som i samtal med Tikka röjde att de var konspirationsteoretiker av klassisk sort, som trodde att frimurarna skulle inleda en ”New World Order”, en världsdictatur med dem och USA i spetsen, och att 9/11 var en ”insidegrej”, dvs. att USA hade själv valt att förstöra de två World Trade Center-tornen i New York, för att få en ursäkt för att kriga i mellanöstern. William R. var grundaren av den kanske mest kända svenska konspirationssajten på nätet, ”Vaken.se”, och en av ”Sanningsrörelsens” grundare.

Dessa konspirationsteorier verkade mycket konstiga för Tikka, som var mera akademiskt lagd. Psykologin i dem verkade inte stämma, sade han. Hur sannolikt är det att USA gör harakiri på det sättet som de tror? Hur psykologiskt trovärdigt är ett sådant scenario?

Micke var kanske den märkligaste inom skogsfolket. Han trodde att han levde hela tiden i en dröm, och att allt han såg och hörde var från drömpersonligheter och drömfenomen inne i en dröm. Om han inte tänkte på eller såg Stockholm, fanns inte staden. ”Syns inte, finns inte”, sa han. En gång skulle han vakna ur sin dröm, sa han, och finna att han var Gud som låg och drömde.

Var det inte en fruktansvärd ensamhet?, undrade Tikka, som tyckte det hela lät ytterligt psykotiskt, ja han sade det till Micke M. rent ut. Tänk att vara

Gud, och allt annat är en dröm. Bara jag finns på riktigt. Vilken mardröm! Men det tyckte inte Micke M.

Men Micke M. hade en festlig humor, det kan ingen ta ifrån honom! Han bodde i den finaste hydda jag sett hos skogsfolket, den var så välgjord att man kunde baxna. Den var ett konstverk! Han hade murat och byggt en ugn av lera inne i hyddan, och hela hyddan var täckt av material från skogen, så att den var som en stuga med gräs på taket. Hyddan var liten, men vi rymdes tre stycken i den. När Tikka var på besök, stekte Micke M. chapatis åt alla tre, och Tikka hade aldrig ätit så gott bröd i sitt liv! Kanske var det för att han var hungrig också.

10.

I mitten av maj stukade Tikka foten när han skulle dansa i skogen till sin MP3-spelare, och tvingades stanna i flera dagar i sin kåta och bara sitta och läsa och tänka. Det var dystra dagar, p.g.a. depressionen. En slags radikal pessimism mognade i honom under dessa dagar, som skulle sätta sitt avtryck i hans skrivande.

I början av sommaren började Tikka skriva på ett nummer av tidskriften Örtblad med ett tema som skulle få heta ”Den cyniska sanningen”. Tikka skrev här i en tradition av livsfilosofiska pessimister, från Schopenhauer till Tor Ulven, och var särskilt påverkad av den senares historiemystik, intighetsmystik, ja döds-mystik. Livet var för djävligt, det var den cyniska sanningen om tillvaron. Och det bästa man kunde göra var att sätta sig ner och dö. Tikka fantiserade vid denna tid om att gräva en grav åt sig nära sin kåta, lägga sig i den, täcka över sig med jord, och invänta döden. Han valde t.o.m. ut ett ställe åt sig där han kunde tänka sig att gräva ner sig.

Tikka gav i september detta tidskriftsnummer, då det kommit ut, åt den äldre mannen på Gebers ekoby som han masserade regelbundet, och då gav mannen den snart tillbaka åt Tikka. Den gamle ville inte kännas vid någon cynism, den fick Tikka ha för sig själv. Samma reaktion fick han från en ung känd författare i Stockholm, som han hade mejlkontakt med, och som han frågade om hon hade några cyniska texter. Nej, det hade hon inte, hon ville inte beblanda sig med någon cynism. Men Tikka menade aldrig den elaka cynismen, utan den humanistiska pessimismens cynism, som han kallade ”ömsint cynism”, den som fanns hos Tor Ulven. Och detta var en cynism som hade mer med de grekiska kynikerna (som Diogenes av Sinope) under antiken, att göra, än den elakt cyniska bisnismannen som hugger ner våra skogar (ordet cynism kommer från namnet kyniker). Diogenes var en riktig hippie och anarkoprimitivist på sin tid, en filosof som bodde i en tunna. Den mest kända historien om honom är när han gick omkring på torget med en lykta mitt på dagen. När folk frågade honom vad han gör, sade han ”Jag söker en människa”. Det var denna förtvivlan Tikka kände sig hemma i.

För att överleva psykiskt och betvinga självmordstankar, bestämde sig Tikka för att ta ett ordentligt tag i odlandet av litteraturens trädgård, lite som gamla tiders munkar odlade sina klosterträdgårdar som en andlig övning. Han gick metodiskt tillväga, och beslöt sig för att skriva ett digert litteraturhistoriskt verk i många små ”skillingtryck” (tunna häften) som han skulle trycka på eget förlag. Han skulle bli litteraturhistoriker. Han gjorde en diger skiss till hela verket, där han planerade vilka författare han skulle skriva om. Det blev digra listor, och listor var just något Tikka var förtjust i att snickra ihop titt som tätt på sin blogg. Han hade det roligt med dessa digra listor.

Ungefär runt samma tider fick Tikkas depression honom att leka en lek för att muntra upp sig. Han skapade ett poetiskt ramverk kring sitt litteraturhistoriska arbete, som utgjordes av en litterär andevärldsakademi, kallad ”Döda Akademien”, som bestod av aderton döda författare och helgon, från

Platon till Verner Boström. Han själv var ständige sekreterare, förstås. Han hade sammankomster med sina andar varje torsdag på Nobelbiblioteket i Gamla Stan, där satt han några gånger på riktigt, sedan tröttnade han på det, och satt bara där i sin fantasi. Men första gången han satt där hade han med sig aderton ljus som han ville tända på bordet i Nobelbiblioteket. När han frågade bibliotekarien om han fick lov till detta, sade bibliotekarien: ”Vi lånar inte ut lokalen”. Tikka gjorde protokoll från varje sammankomst, och i första protokollet tog han med denna händelse, och beskriver Gunnar Björlings (en ledamot i Döda Akademien) reaktion: ett rått gapskratt. Det var i det elakaste laget, tänker Tikka idag.

Det räckte inte med Döda Akademien. Tikka ville besegla sitt munkaktiga arbete med litteraturen genom att sy en munkkåpa åt sig av ett brunt lakan, klä sig i den och börja kalla sig ”litteraturens munk”. Det väckte uppseende i vissa litterära kretsar i Stockholm när Tikka berättade detta på sin blogg, och även skogsfolket tyckte det var lite märkligt. Hade Tikka gått och blivit kristen?

Hans munkeri hade gamla anor. Redan under sin studietid i Åbo hade han stiftat en egen klosterorden åt sig, ”Den Heliga Naturens Orden”, i samband med att han gift sig med naturen genom att ta en ung tall i Kråkkärrsskogen (Varissuoskogen) till äkta, i juni 2005. Nu såg han Döda Akademien som ett kloster i sin egen kosterorden, en orden där man gifte sig med naturen och förband sig att bo i skogen i kåtor, hyddor och tält.

Tikka skrev inte bara protokoll till Döda Akademiens sammankomster, utan även inträdestal. Var och en av ledamöterna skulle hålla ett inträdestal, precis som i Svenska Akademien, som förstås var förebilden, och som Tikka hade höga tankar om. Den tyske poeten från romantikens tidevarv Friedrich Hölderlin höll det första inträdestalet, på en mycket högstämd och lyrisk prosa, gränsande till galenskapen.

11.

En vacker dag, då sommaren led mot sitt slut, troligen i början av augusti, fann Tikka ett brev i sin kåta. Han läste det, och fick en smärre chock. Det var från myndigheterna, och de skrev att Tikka måste riva kåtan, annars gjorde de det själva. Bosättningen var olaglig. Han var tvungen att riva kåtan.

Det var ett hårt slag för Tikka. Han som älskade sin lilla kåta så högt! Han satte sig ner och grämde sig. Men då fick han en listig idé. Han skulle riva kåtan och använda delarna till att bygga en liten hydda som skulle vara så kamouflerad och gömd att ingen skulle kunna upptäcka den. Han jublade av glädje. Han var räddad, åtminstone för ett tag!

Som sagt, så gjort. Tikka rev kåtan, inte utan sorg, och gick och letade efter ett bra ställe att bygga hydda på. Han hittade genast ett superbra ställe femtio meter bort i skogen, en liten klyfta, en meter bred, med bergsväggar på båda sidorna, där det just rymdes en liten hydda, och där man kunde bygga ett tak genom att lägga många timmerstockar över klyftan, vilande på berget (det är lite svårt att beskriva hur han byggde hyddan). Han byggde här en liten hydda, en meter bred och tre meter lång, efter att ha grävt sig lite ner i jorden på klyftans botten. Det liknade nästan en jordhåla, och Tikka förstärkte detta intryck genom att lägga torv på taket (som bestod av timmerstockar och en stor fanerskiva) som han hade hämtat från ett ställe närmare ån. Han släpade dit kaminen också, vilket var mycket tungt. Hyddan skulle minsann ha uppvärmning!

Det var nästan omöjligt att upptäcka hyddan. Den var kamouflerad oerhört bra. Här kände sig Tikka trygg för myndighetsfascisterna, som ville, sin vana trogen, med tusentals år på nacken, utrota alla försök att återuppta urfolkslivsstilen och återvända till det vilda.

Hyddan står där än idag. Jag har varit med Tikka och sett på den alldeles nyligen. Den har visserligen förfallit, men ingen har städat bort den.

12.

I mitten av augusti, om Tikka minns rätt, kallade Robban och Marina skogsfolket till möte. Myndigheterna ville tala med skogsfolket, och skulle skicka en representant till Robban och Marina. Flera av skogsfolket var samlade för att träffa denne representant, åtminstone Robban och Marina, Tikka, Micke M. och William R. Kanske även fler. De samlades lite innan representanten kom, för att förbereda sig.

Tikka berättade att hans kåta blivit rivningshotad av myndigheterna, och att han rivit den själv och byggt en liten hydda i en klyfta i närheten.

- Vad i helvete vill myndigheterna nu? Vill de förfölja oss igen?, undrade Micke M.

-Hur ska det gå med den här bollen om myndigheterna mejar ner alla försök att rewilda sig?, undrade Robban (han hade en underlig vana att kalla planeten jorden för ”den här bollen”).

-För dem är anständigheten viktigare än att planeten räddas, sa Tikka. Allt ska vara prydligt på sin rätta plats, människan i städerna och villorna, de vilda djuren i skogen. Det domesticerade här, det vilda där. Ingen sammanblandning tillåts.

-Jäkla fascister, väste Marina.

-Så så, sade Robban. Låt oss vara diplomatiska och använda oss av juridiken. Helst spela deras tal in på band, om vi får tag i en diktafon. Jag ska sätta mig in lite i juridiken i kväll, och vässa mina klor. Inga vredesutbrott rekommenderas, vi måste få dem att fatta sympati för oss.

* * *

Myndighetspersonen anlände kl. 15.00, som avtalat. En prydlig herre, som man förväntat.

-God dag, sade han när han anlände, och presenterade sig som Göran Almqvist. - Jag kommer som myndigheternas representant, för att tala om era olagliga bosättningar.

-Våra bosättningar är inte olagliga om man går till grundlagen och FN:s stadgar om urfolks rättigheter, sade Robban.

-De är olagliga enligt Sveriges lag, och det är den vi följer här. De är emot allemansrätten, enligt vilken man endast får campa i några få dagar på samma ställe i skogen.

-Vi är också skyldiga att följa internationella överenskommelser, invände Robban.

-Inte i sådana här frågor, svarade Göran. Dessutom är jag inte påläst i dessa överenskommelser, och jag tvivlar på att du är det. Jag kan inte gå in på sådana frågor.

-Jag är påläst, jag lovar. Jag har tagit denna fajt tidigare, svarade Robban.

-Må det vara med det hur som helst, jag har i alla fall fått i uppdrag av Stockholm Stad att meddela er att ni måste flytta era bosättningar ut från Nackareservatet. Jag har deras legitimitet, och har lagen på min sida.

-Har du moralen på din sida också?, frågade Robban.

-Det tror jag.

-Ska ni göra igen som ni gjorde den där gången när ni brände ner alla skogsfolkets bosättningar?, väste Tikka.

-Nej, vi har bett om ursäkt för det, och har betalat ersättning. Vi kommer inte att göra det. Däremot, om ni inte lyder vår bestämmelse om flytt, kanske vi måste vidta vissa åtgärder.

-Som vad?, frågade Robban.

-Som att riva kåtorna själva efter att ha varnat er i god tid. Munken kan dock få vara ifred, hans hydda ska vi inte ta bort.

-Luktar kolonialism av det hela, väste Micke M. Är det inte på detta sätt myndigheterna har betett sig mot vilda urfolk genom alla tider, så länge civilisationen har existerat?

-Det är inte kolonialism, det är skogsvård och naturskydd. Ni skräpar ner och stör skogsfriden här. Skulle alla göra som ni, vore det ute med Nackareservatet. Vi måste förbjuda allt sådant här i dess ringa början, annars kan det löpa amok, och vi förlorar våra sista skogar.

-Vi har aldrig skräpat ner, försvarade sig Robban.

-Vi har städat upp mången förfallen bosättning, som övergivits här i Nackareservatet.

-Men ni kan inte dra alla över en kam, invände Robban.

-Nej, men om er livsstil sprids, kan det bosätta sig folk här som skräpar ner och inte städar upp efter sig när dom överger sin bosättning.

-Intrikata fasoner för att försvara er kolonialism, väste Micke M.

-Vi kan hjälpa till med städningen, föll Robban in. Ta oss i tjänst, vi ställer upp!

-Vi kan inte räkna med att upptäcka alla nerskräpade bosättningsplatser.

-Dem upptäcker vi, sade Robban. Vi har koll på den här skogen, ska du veta.

-Den här skogen är för stor, sade Göran.

-Vi är många, och våra tentakler räcker långt, svarade Robban. Och desto fler vi blir, desto längre tentakler får vi. Vi gör långa färder i skogen ibland. På kryss och tvärs. Ibland utanför stigarna. Vi plockar ju svamp för fan. Och bär. Vi plockar svamp och bär som fan själv.

-Nej, ni kan inte slingra er undan. Land ska med lag byggas. Ni måste flytta. Vi har dåliga erfarenheter av romläger i skogen. Jag menar internationellt. Av brottslingar, galningar, alkisar och narkomaner som gömmer sig i skogarna. Vi kan inte tillåta det. Vi måste ha kontroll.

-Kontrollsamhället. Storebror ser dig, inflikade Tikka.

-Annars blir det anarki, sade Göran.

-Anarki är just vad vi vill ha, inflikade William R. Eller snarare anarkism, som är en ordningsam frihet. Anarkismens historia är ljuvlig, tänk bara på Tolstoj, Strindberg, Harry Martinson. Med er beläsenhet i ämnet förknippar

ni väl ordet anarki och anarkism med kaos. Men ordet har inte den valören för dem som är insatta i ämnet.

-Låt oss tala om kaos istället då, sade Göran. Er filosofi leder till kaos.

-Om du kallar den vilda naturen kaotisk, så låt gå, sade Robban. En sådan kaos är till lindring för en alltför tuktrad själ. Vill inte du egentligen också gärna bo i skogen, och slippa jobba?

-Nej, arbetet är en glädje för mig. Jag har inget sinne för lathet.

-Kanske du har ett trevligt arbete, då. Värre är det med fabriksarbetare. Fråga dem om de hellre skulle vilja bo i skogen istället för att jobba.

-Det vet jag ingenting om.

Såhär höll de på i en timme. Till slut tröttnade Göran, och sade att samtalet inte ledde någon vart, han måste gå. Sedan gick han, med ett farväl.

De andra satt en lång stund tysta, med bestörtning i blicken. Sedan bröt Robban tystnaden:

-Det är sådana där präktiga herrar vi har att tacka för naturens tillstånd i dag på den här bollen.

13.

Mot slutet av sommaren hade Robban och Marina en fest vid sin kåta i skogen en kväll, som Tikka bjöds till. Det var kanske femton, tjugo personer på festen, mestadels hippien och anarkoprimitivister. Tikka kände nästan ingen. Robban och Marina var som hövdingar, som spindlar i nätet i den anarkoprimitivistiska rörelsen i Stockholm, och nu blev det uppenbart.

Tikka tror att det kom några från gänget kring tidskriften Vargatid, samt från Vildväxande Kollektivet (bl.a. några av dem som ordnade urvision-lägret), samt även hippien från Järna, hippienas och alternativrörelsens Jerusalem, men han är inte säker.

Det bjöds på rikligt med mat. Festen pågick långt in på småtimmarna, och det blev beckmörkt. Hur folk hittade hem igen är ett mysterium för Tikka. Folk satt kring lägerelden och språkade, i en känsla av att ha fått kontakt med något ur-aktigt, något vilt och djupt naturligt, en bris från stamsamhällets tid.

* * *

Måndagen den 20. 8. kl. 19.00 startade "Skarpnäcks öppna poesiscen" på Skarpnäcks bibliotek. Den leddes av Tikka och huvudbibliotekarien på biblioteket. Varje sådan kväll (en gång varannan vecka, om Tikka minns rätt) inleddes med ett föredrag om en författare i en föredragsserie som kallades "Våra svenska nationalromantiker". Tikka planerade att denna serie skulle omfatta tjugo författare, från Swedenborg till Nils Brunell, en ung känd poet som Tikka såg upp till, och var med och bar upp den klassiska, muntliga, begripliga poesi som Tikka såg som en livsnödvändig motkraft mot den obegripliga språkmaterialistiska poesin som hade sådan makt i det unga poesietablissemanget.

Tikkas planer med Döda Akademien expanderade. Nu ville han göra det till en "live-roman", där han skulle iscensätta sig själv i en romanroll som han skulle spela där ute i verkligheten, och detta ansåg han vara krönet av den postmodernistiska romanen.

I slutet av september debuterade Tikka som poet med en tunn diktsamling, "Snigelskalet", som han förra hösten hade skickat till Bonniers förlag, men som blivit refuserad. Han gav ut den nu istället på eget förlag, "Tidskriften Örtblads förlag". Han tryckte den i fattiga trettio exemplar (hade inte råd med fler), utan baksidestext, den skrev han istället själv med penna personligt för var och en han gav diktsamlingen till (han gav den gratis till sina närmaste vänner). Var och en fick sin egen tillägnan på baksidan, efter en underlig inledning, en gravskrift med datum och allt, där Tikka begravde sig själv i diktsamlingen. Han citerade också på första sidan Emile Ciorans aforism "Varje bok är ett uppskjutet självmord", och på samma sida stod det "Inga rättigheter förbehålls, en död människa har inga rättigheter". Detta fick en av Tikkas vänner från Poetry Slam att tro att han planerade ett självmord, en tro som Tikka fick rätta till. Inga självmordsplaner här, bara lite poesi. Han var ju död för samhället, död för världen, såsom Sankt Paulus uttryckte det i Nya Testamentet. Det var det han hade menat med "en död människa".

Tikka fick inga recensioner förutom Bibliotekstjänsts pliktskyldiga recension för biblioteken. Den var inte särskilt uppskattande. Ingen annan recension har han fått fram till dags dato, har Tikka berättat åt mig. Det han gjorde istället, var att han recenserade sig själv, på sitt lekfulla, underliga sätt genom att låta en ledamot i Döda Akademien, den avdöde poeten Johannes Edfelt (som också satt i Svenska Akademien), skriva en recension från andevärlden, som Tikka publicerade på sin blogg (han skrev den själv förstås, men han lekte att Edfelt skrev den).

14.

I början av september kunde man se affischer med följande text på runt omkring på anslagstavlor i Skarpnäck och Bagarmossen:

”Bosättningarna i Nackareservatet olagliga tillgrepp eller kulturella tillskott?

Staden säger nu att de tycker att det är så mycket problem runt oss att de vill att vi lämnar skogen. Vi har dock inte själva uppfattat det så, utan tror att det är det att staden vill sälja Nackareservatet. Vi skulle gärna vilja veta hur ni, bagarmoss-bor och skarpnäcks-bor har upplevt vår närvaro.

Hjärtlig välkomna

Onsdag 12.9.07

kl. 18.30-21.00 vid Bagarmossens kyrka, Lagaplan 6

Torsdag 13.9.07

kl. 17.00-19.00 i Skarpnäcks kulturhus

Soppa och fika 25 kronor”

Citat slut.

Under texten var en teckning av en björn, en älg och en grangren.

Det var skogsfolkets affisch, förstås. Robban och Marina hade gjort affischen.

Båda de affischerade tillställningarna blev av, och flera av skogsfolket var med, Tikka bland dem, och några få Bagarmoss-bor och Skarpnäcks-bor dök upp på respektive tillställning.

Det blev trevliga diskussioner om skogsboendet, och Tikka läste upp ett förslag till revidering av allemansrätten som han hade utarbetat på sistone, efter att ha funderat över vad man kunde göra för att rädda skogsfolket undan myndigheternas förföljelse. Förslaget gick ut på att man skulle lagstadga om att man hade rätt att bosätta sig i kåtor, hyddor och tält i skogen, bara man inte blev för många, och han hade räknat ut hur många per kvadratkilometer man högst fick bli.

Det kom inga myndighetspersoner till tillställningarna, så Tikkas förslag rann ut i sanden, och någon vidare dialog med myndigheterna blev inte av.

15.

Sakta gled Tikka längre och längre in i kristendomens sfär, genom sin lek med Döda Akademien. Denna lek gick även längre, så att Tikka i sin fantasi anställdes som professor vid Estetiska Fakulteten vid Nya Jerusalems Universitet i andevärldens Nya Jerusalem, och började arbeta med teologisk estetik.

Leken blev mer och mer allvar.

En vacker dag i slutet av oktober låg Tikka i sin hydda och dagdrömde. Plötsligt var det som om han fick en vision av döden, och kände Guds Ande som en duva sväva över den döende, för att föda honom på nytt. Detta var den Ande som väckt Jesus upp från de döda! Plötsligt gick det upp för honom att det måste ha varit sant det där ryktet att Jesus hade uppstått från de döda. Det var det sannaste som någonsin hade hänt! Tikka blev så övertygad att han genast gick till Skarpnäcks centrum och på vägen dit sade

till varenda en människa han mötte att: ”Har du hört vad som har hänt i Israel?”

Det var som om Jesu uppståndelse hade skett igår.

Tikka gick in i Skarpnäckskyrkan, som var hans käraste kyrka i Stockholm, hans hemkyrka, en kyrka inom frikyrkan Svenska Alliansmissionen, och som Tikka hade som sitt andra hem i Skarpnäcks centrum, jämte biblioteket. Han brukade hänga där om kvällarna när biblioteket var stängt, sitta där och skriva på sin gamla laptop. Han fungerade också nästan som en bibliotekarie för deras lilla bibliotek. Det var Tikka som hade satt böckerna i system. Han kände flera i kyrkan, bl.a. spanjoren Antonio, kyrkomusikern. Han träffade Antonio när han kom in i kyrkan, och sade till honom: ”Har du läst vad som har hänt i Israel? Det står i den där tjocka tidningen”, och så pekade han på en bibel som låg på bordet. Antonio skrattade lätt. Sedan berättade Tikka för Antonio att han blivit kristen.

Allt förändrades för Tikka. Han gjorde om sin föreläsningsserie så att den också innehöll berömda präster, biskopar och predikanter, såsom Waldemar Rudin och C.O.Rosenius. Plötsligt tyckte Tikka att dessa var större nationalromantiker än Strindberg och Selma Lagerlöf, som var några av de han tog bort för att skapa plats för de kyrkliga storheterna.

Även tidskriften Örtblad genomgick en förvandling, och blev en kristen tidskrift istället, som Tikka kallade ”Lärjungen”.

* * *

Ungefär vid samma tider publicerade Tikka och Nils Brunell ett manifest för ”den postnationalistiska nationalromantiken” i en kulturtidning. Manifestet var undertecknat av ”Broder Tikka, Litteraturens munk och ständige sekreterare i Döda Akademien, och Nils Brunell, hovpoet och nationalskald”. Manifestet ville utropa en ny nationalromantik, en ny vördnad för kungahuset och landet Sverige, särskilt för dess natur, som enligt Tikka var det viktigaste i landet Sverige. Men manifestet förespråkade ”postnationalism”, inte vanlig nationalism. Vad var postnationalism? Jo, multikulturalism, som manifestets författare ansåg alltid varit en del av Sverige. Postnationalism var även det de kallade ”gräsrotsuniversalism”.

Var detta att utropa en ny nationalromantik en mani från Tikkas sida? Var detta storhetsvansinniga tankar? Vi överlåter det till historiens dom. Men så mycket vet vi genom psykiatrin, att depressioner har en tendens att övergå i mani, och manier i depression, hos de s.k. ”bipolära”. Tikka hade dock ingen sådan diagnos.

Under sensommaren hade Tikka också sjungit på en öppen scen i Stockholm, med sin gitarr (han hade gjort detta tidigare, bl.a. på Poetry Slam). Det var ingen riktig sång han sjöng, utan istället mässade han fram ett manifest för ”den nya nationalromantiken”, vars profet han utnämnde sig till i sången. En poet i publiken, Pia K. från Romantiska förbundet, blev illa berörd, och uttryckte bestörtning till Tikka efteråt. I samband med denna öppna scen sade Tikka också till en annan poet, Bert Yoga Yogson, att Tikka var ”Den nye Swedenborg”. Även på sin blogg kallade han sig detta, med anspelning på sin lek med Döda Akademien, hans fantiserade umgänge med andevärlden.

I mitten av november fick Tikka ett underligt besök i sin hydda. En av de mest kända yngre poeterna i Sverige, Niklas Olsson, hälsade på tillsammans med en ännu yngre kvinnlig litteraturkritiker och ännu ej publicerad poet, Mikaela Svenstedt, även hon redan ett etablerat namn inom poetiska kretsar i Stockholm.

Tikka hade fått insteg i de litterära kretsarna i Stockholm.

Han mötte de två poeterna vid Skarpnäcks tunnelbana, och visade dem vägen in i skogen.

De hade svårt att få rum båda två i Tikkas lilla hydda. Men de trängdes ihop. Tikka gjorde upp eld p.g.a. kylan, så att de skulle slippa sitta där och frysa. Om han minns rätt, lagade han även mat till dem.

De talade om poesi, om postmodernistiska trender, om lyrikhistoria. Tikka sade att han drömde om en ny nationalromantik. Olsson och Svenstedt var radikala vänstermänniskor, de gillade inte detta. De hade väntat att möta något revolutionärt hos denne radikale munk. Detta var högertankar. De talade förbi varann.

Till slut blev det för mycket för Olsson och Svenstedt. De fick det för trångt och varmt, det hela blev outhärdligt. De fick nog klaustrofobi, tänkte Tikka senare. De höll ut bara en timme eller så. Tikka fick följa dem tillbaka till Skarpnäcks tunnelbana.

Nästa dag skrev Tikka om detta besök på sin blogg, i form av ett referat som den avdöde poeten Gunnar Björling gjort, som varit närvarande från andevärlden, och gjort notiser.

I början av december fick Tikka en obetvinglig predikolusta. Han ville väcka människorna på gatan till andligt liv, till solidaritet med de fattiga och till återgång till naturen. Han fick en idé; han skulle stå på soptunnor framför tunnelbanan i Skarpnäck och predika och sjunga för människorna, främst genom att läsa ur Bibeln och gamla väckelsepredikningar.

Efter att ha predikat första gången, skrev han på sin blogg:

”Hurra! Idag gjorde jag det. En tung psykisk barriär vältes omkull, en milstolpe i mitt liv. I morse stod jag för första gången och predikade på gatan i Skarpnäck. Eller snarare uppe på en större soptunna framför T-banestationen i Skarpnäck, där jag bor. Jag kände mig så usel med mina egna ord, så jag använde profeten Jeremias ord istället. Jag stod med staven i hand och läste upp de tre första kapitlen i Jeremias bok, med hög röst, som poesi. Profetiska domsord. Jag trodde aldrig man kunde göra så utan att vara fanatiker eller ha något slags messiassyndrom, iaf vara halvgalen. Men nu har jag alltså gjort den stora synden, och uppenbarligen fungerar min stackars gamla hjärna som förr. Nu har jag brutit barriären.”

Inga människor stannade för att lyssna. Han tänkte att han läste för svåra texter, så de två följande gångerna försökte han med lättare texter ur Uppenbarelseboken och Bergspredikan. Bergspredikan gick hem hos folk, märkte han. När han skulle sjunga ”Härlig är jorden” hade han svårt att hålla sig för skratt, så skral var hans röst.

Till slut vågade Tikka predika med egna ord. Och minsann, tre människor stannade för att lyssna. Det var mer än nog.

Soptunnsprästen, kallade han sig själv, på sin blogg.

Soptunnspredikningarna var inte nog. Tikka ville följa Jesus, och började se den litterära karriärismen som något som gick helt emot Jesu ringa och fattiga, enkle ande. Han klarade inte av att gå den väg som nu verkade stå öppen för honom, vägen in i det litterära etablissemang. Han ville sluta sin litterära karriär, och gå Jesu väg, korsets väg. En väg i solidaritet med de fattiga och naturen, i ödmjukhet och enkelhet. Tikka upplevde den litterära karriären som en frestelse till borgerlighet, bort från livet i sin hydda i skogen. Han ville bevara denna livsstil till vilket pris som helst. Om inte annat så för att vara ett exempel för alla, visa vägen tillbaka till naturen. Detta istället för att samla på litterära meriter, se hyllan över ens egna publicerade skrifter växa år för år, och bli mer och mer högmodig och borgerlig.

För att riktigt tydligt bryta sin litterära karriär, bestämde sig Tikka för att göra som Jesus ofta gjort; bege sig på pilgrimsvandring. Han valde Peter Halldorfs inom svensk kristenhet kända kommunitet Nya Slottet Bjärka Säby som pilgrimsmål. Det var det bästa han kände till inom svensk kristenhet, värt att göra pilgrimsresor till.

Tikka meddela dessa tankar på sin blogg, och fick genast besök av två herrar från den litterära världen i Stockholm, båda Poetry Slam-poeter, den ena spindeln i nätet framför andra i Sveriges estradpoetiska värld, och den andra en driven essäist och frilansskribent på Svenska Dagbladet. De var båda bekymrade över Tikkas psykiska hälsa. De hälsade på i Tikkas hydda, för första gången. De satt där i några timmar och samtalade med Tikka, och försökte få honom på andra tankar. Tikka verkade kunna lugna dem med att förklara att han inte hade blivit galen, förklara varför han ville bryta sin litterära karriär. Han skulle bara gå den vägen som alla luffare och helgon i alla tider gått, bort från kändisskap och litterär gloria, ner i förnedringen, ringhetens och ödmjukhetens dal, enkelheten utanför etablissemang där

allt sant liv grodde och trivdes, där naturen levde, naturen och alla de ickemänskliga djuren.

När jag läser Tikkas blogg från denna tid, är detta bara utblomningen av ett drag som hela tiden funnits där hos honom, och som kommer särskilt till uttryck i början av hans första blogg. Asketens självförnedring och överdrivna ödmjukhet. Detta mitt uppe i att han lekte att han var ständige sekreterare i en fiktiv världsakademi på tidlös nivå, Döda Akademien.

Två ytterligheter fick rymmas i detta lilla människostall.

När besöket led mot sitt slut, gav Tikka en gåva var åt de två poeterna, något av det bästa han tyckte att han hade; Vertigo-bokförläggaren Carl-Michael Edenborgs *Dikter* (en lunta på nästan sexhundra sidor), och en hundra år gammal version av filosofen Blaise Pascals *Tankar*. Att den kristne munken Tikka tyckte om Edenborgs dikter, är ett av hans väsens lopp-mysterier, som han har för sig själv, och som kanske aldrig någon litteraturhistoriker skall kunna lista ut. Edenborg är nämligen något sådan som en poet på så långt avstånd från kristendomen som tänkas kan, i flera dikter närmast hädisk. Och full av grova sexuella uttryck.

19.

På en av Skarpnäcks Öppna Scen-tillställningar, hade Tikka träffat en medelålders man, idéhistorikern Hans Petander, vars farfars bror hette David Petander (1875-1914), den kände ”vandrarprästen”, som också kallats ”en svensk Franciskus” av teologen Nils Tägt, och som enligt mig är ett av Sveriges mest intressanta helgon genom tiderna, Tolstoj-influerad och nästan anarkopacifistisk, liksom sin ryske inspiratör. Tikka hade läst en biografi om David Petander i sin tidiga ungdom, och var mycket influerad

av honom. Tikka blev förtjust av att träffa hans släktning, och han och Hans blev genast vänner.

Det begav sig så att Hans ville följa med Tikka på vandring när han fick höra att han skulle på pilgrimsvandring. Hans ville också vandra, för att hedra sin farfars bror. Han skulle inte följa med hela vägen till Linköping, bara ett par tre dagar i början av resan.

Tikka och Hans packade sina ryggsäckar, och begav sig på vandring, mitt i vintern, den 11:te december. Det var Tikkas första längre luffarresa. Han hade tänkt bli luffare när han hoppade av studierna, och luffade också ett varv runt Stockholms förorter, bl.a. till Täby och tillbaka. Men relationer med olika kvinnor gjorde att han stannade i Stockholm, och när de tog slut, de var rätt kortvariga, fastnade han i det litterära livets nät. Men hans första tanke hade varit att luffa ner genom Sverige och kanske också genom delar av Europa. Nu tog han upp denna första tanke, och blev en riktig luffare, till slut.

När Tikka och Hans kom till Södertörns högskola på vandringen, gick de in i matsalen och frågade om de hade någon gratis mat åt dem som de skulle slänga. Det hade de inte, men de bjöds på ett gratis mål mat istället. Detta förbluffade både Tikka och Hans.

Tikka fortsatte sin predikogärning, och predikade för studenterna stående på en soptunna utanför Södertörns högskola. Han sjöng också en andlig sång ur en andlig sångbok han hade med sig i fickan. Ingen stannade och lyssnade. Det brydde sig inte Tikka om.

De fortsatte. Snön hade inte ännu kommit, så det var bekvämt att vandra. Hans stannade ständigt för att ta bilder, och detta irriterade Tikka. Han snäste till en gång och sade att han inte gillade denna ständiga fotografering, den

störde den meditativa stämningen i vandringen. Detta sårade Hans lite, men han minskade på fotograferingen.

Under vandrandet blev det många samtal, djupa samtal om filosofiska frågor, om Spengler och personlighetsmystik kontra oändlighetsmystik. Den förra riktningen inom mystiken var i Tikkas smak, medan Hans tog den motsatta ståndpunkten. Hans var en liberal kristen av mystikern Fritz Olofssons och filosofen Pontus Wikners anda, en bildad herre med rötterna i den religiösa liberalismen på 1800-talet. Hans farfar var en filosof som hette Karl Petander (David Petanders bror), och även han hade satt sin prägel på barnbarnet.

Efter några dagar återvände Hans, och Tikka fortsatte själv. Nu började en vandring som uppenbarade för Tikka luffandets osminkade, grymma verklighet; ensamheten, den tröstlösa ödsligheten, tiggandet om sovplats, ja hela det utanförskap som detta försatte en människa i. Borta var all luffarromantik, bara en köld var kvar, som påminde om kosmos' kalla stumhet. Att det var vinter, bidrog till detta förstås, det var lättare att hitta mat och sovplatser på sommaren, särskilt under äppel- och bärsäsongen.

Men Tikka lyckades hitta sovplatser, ibland under öppen himmel, ibland fick han sova inomhus hos någon vänlig själ som förbarmade sig över honom. Ofta knackade han på hos bra många innan han äntligen hittade någon som öppnade sitt hem. Att han på detta sätt fick sova hos vilt främmande människor titt som tätt, går på tvärs av allt han fått lära sig om det moderna samhällets ogästvänlighet och girighet. Mot alla hans teorier. Han överraskades varje gång han fick sova hos någon. Nog fanns det kärlek i världen, allt! Dessa små besök var en lisa i den annars så hårda luffarverkligheten. Och han fick nästan alltid god mat, mycket mat!

En gång tog Tikka en omväg genom en stor skog sent på kvällen, enligt kartan borde han klara detta, och han kom djupt in i skogen. Han gick länge

i denna skog, och till slut insåg han att han aldrig skulle klara att ta sig genom skogen i nattmörkret, och lade sig för att sova under öppen himmel, för att invänta ljuset och solen som vägvisare. På ett sätt gick han vilse mitt på natten i denna stora skog (han hade ingen kompass, bara en grov karta, ingen terrängkarta). Det var kanske dumdristigt, men han visste att han bara kunde lägga sig att sova om han gick vilse. Och ingen skog i Sverige idag är så stor att man inte snart kan hitta en väg som leder ut ur skogen.

Men detta var ett minne som Tikka kom att hålla heligt; att kunna gå vilse i en skog. Han hade gjort det förr några gånger, men inte i såhär stora skogar. Han drömde om att någon gång gå i en skog som var så stor att han måste gå i flera dagar innan han fann en väg ut ur den. Han drömde om naturens seger över människan.

20.

Tikkas första milstolpe var Nyköping, dit han kom strax före jul. Han besökte en pingstförsamlings bönemöte i staden, och berättade att han var på luffen, utan hem. Då erbjöd sig en äldre herre att ge Tikka övernattningsplats, och Tikka bodde hos honom några dagar. Mannen hade arbetat med kärnkraftverk under sin arbetsföra tid, och var nu pensionär. Om kvällen, när Tikka satt i vardagsrummet och läste i hans böcker, kunde han höra hur mannen bad inne i köket. Det var som om han tränade med tyngder, och bad medan han tränade, om och om igen samma sak. Tikka vågade aldrig fråga vad han höll på med, av respekt. Det här var en man som tog sin religion på högsta allvar.

På annandag jul (Tikka firade jul hos mannens släktingar i Nyköping) fick Tikka en idé att han skulle predika mot rikedomen i kyrkan i St. Nicolai kyrka i Nyköping. Han gick på Svenska Kyrkans gudstjänst annandag jul i

denna kyrka, och avbröt gudstjänsten med att stå upp i bänken och ropa att Jesus föddes i ett stall, men Svenska Kyrkan är störtrik och firar jul i lyx och överflöd, på de fattigas bekostnad, och att de borde sälja kyrkan till museiverket och ge pengarna åt de fattiga. Prästen som blev avbruten blev ursinnig, och försökte stoppa Tikkas predikan. Tikka brydde sig inte om honom först, och slungade ut några salvor till, men till slut stoppade han sin predikan, och satte sig.

Efteråt på kyrkkaffet förklarade Tikka sin aktion för prästen, att detta var en symbolisk handling mot kyrkans rikedom. Han hade också skrivit en lapp där han förklarat handlingen, som han gav till prästen. Det blev ingen brottanmälan, fast det räknas som ett brott att störa gudstjänster på detta sätt, som kan leda till böter eller fängelsevistelse.

Predikning i kyrkan var inte nog, även på torget ställde sig Tikka upp på en soptunna och tillrättavisade kraftigt julhandelns kommersialism, så stick i stäv med Jesu ande, hur julhandeln trampar på de fattiga och står i bjär kontrast till Jesu fattiga födelse i Betlehems stall.

Ingen stannade för att lyssna. Mannen Tikka hade bott hos, stod dock bredvid och lyssnade. Han hade också lyssnat till Tikkas predikan i St. Nicolai kyrka. Han kommenterade aldrig det skedda.

Strax efter denna predikan, tog Tikka avsked av sin värd, och gick vidare, mot Norrköping.

I Norrköping besökte Tikka en känd, etablerad norrköpingsförfattare som han läst i Stockholm, och vars adress han kommit över. Det var på kvällen, efter en lång dags vandring, och han var trött och sliten. Författaren pratade en liten stund med Tikka i dörren, men bjöd inte honom in. Tikka blev inte besviken, han hade inte väntat sig annat. Istället fick han övernatta hos en man som han träffade på en krog, och som fick höra Tikkas historia.

I Norrköping besökte Tikka en pingstförsamlings söndagsgudstjänst, och stod upp och gick fram på podiet, barfota, och tillrättavisade deras rikedom på liknande sätt som i Nyköping, ursinnig över den flotta kyrkobyggnaden, som tagit pengar och kraft bort från de fattiga i världen. Han blev utsläpad av två män, den ena en kristen polis, och när de kommit ut ur salen sade polisen till Tikka att denne var förvirrad, och sade att han var en kristen polis.

-Kristen! väste Tikka. Ni kristna, liksom! Vilket hån mot sanningen! Hur kan rika räknas som kristna över huvudtaget, så emot allt det Jesus står för som de är!! Västvärldens rika har förstört den här världen!

De hade hämtat Tikkas skor, och han tog dem med sig och gick. Kristna! Det var det dummaste jag hört, tänkte han för sig själv. Och vreden pyrde inom honom, och sökte utlopp.

Innan han lämnade staden, ställde sig Tikka på en soptunna utanför ett köpcenter och predikade mot rikedom, och när polisen kom, läste han Fader Vår medan de tog ner honom från soptunnan. En bön om förbarmande över dessa stackars rika förtryckare. Polisen räknade honom väl som ännu en galning.

21.

Vandringen gick vidare till Linköping. Där sökte han härbärge genom att ringa på många dörrar. Till slut fick han övernatta hos en journalist på Östgöta Correspondenten (Corren), gift med en jurist. Hon var trevlig, och bjöd på mat. Hon skrev senare en kolumn i Corren om detta besök, med rubriken ”Det satt en munk i vårt kök”.

I Linköping predikade Tikka på torget, med samma budskap. Men inte nog med detta, han gick också in i butiker och sjöng en hembränd sång som han tonsatt själv, med följande ord:

”Ta emot Jesu fattigdom och gör din medmänniska rik. Ta emot Jesu fattigdom och gör din medmänniska rik. Ta emot Jesu fattigdom, ta emot Jesu fattigdom, ta emot Jesu fattigdom och gör din medmänniska rik. ”

I Corren kunde man efterhand läsa att sådana som hört Tikka predika på torget, tyckte han påminde om Johannes Döparen.

Det hela kulminerade i att Tikka avbröt en söndagsgudstjänst i en fullsatt pingstkyrka (de hade årsmöte, och var flera hundra), han sprang fram barfota på podiet mitt i ett tal och ropade kraftiga förbannelser över den västerländska, rika livsstilen, som förtrycker de fattiga. Han blev utsläpad av polisen. Han hade nämligen berättat för några poliser att han tänkte avbryta en gudstjänst i Linköpings pingstkyrka. Nu blev han brottsanmäld, och skjutsades av polisen ett par mil ut ur Linköping. Tikka skrev på sin blogg från denna tid: *”Jag hälsade allt detta med glädje. Vem kan väl sätta käppar i hjulet för en som är överlåten åt livet, och tar dagen som den kommer?”*

Tikka beslöt sig för att det var olönt att återvända till Linköping nu, och vandrade istället till Jönköping, ”Smålands (alternativt Sveriges) Jerusalem”, ett namn staden fått p.g.a. det livliga andliga livet där, särskilt i frikyrklig form. Där skulle ha göra nya aktioner.

Han kom till Jönköping. Den sista dagen hade han gått fyrtio kilometer på en dag, rekord dittills. När han just hade kommit in i staden, och gick längs Vätterns strand, möttes han av journalister som ville intervjua honom. De hade alla läst om honom i tidningen och på nätet, och visste att han skulle komma. De försökte locka honom att ge intervjuer, med att bjuda honom på

middag, men Tikka bara log åt dem och tyckte de var fåniga. Han gillade inte denna uppståndelse kring sin person, som han tyckte bara var en hype, och som han tyckte tog uppmärksamheten från hans budskap, att vi skulle alla bli fattiga som Franciskus och återvända till naturen. Han kände på sig att ingen av dessa journalister var intresserade av detta, vilket fick honom att tappa intresset för dem. Men någonstans bakom allt pyrde ett behov av bekräftelse, som njöt av all uppmärksamhet. Tikka ville bara inte erkänna det för sig själv.

Han hade på internet fått kontakt med några kristna i Jönköping, som fick veta att han skulle besöka staden, och de erbjöd honom härbärge. Han letade upp deras hus, slutkörd. Det var ljuvligt att få ett så vänligt mottagande som han fick där, med god mat och goda samtal.

Nästa dag var det söndag, och dags för nya rop-aktioner. Tikka gick till Jönköpings pingstkyrka (varför alltid pingstkyrkor? Det kan bero på att Tikkas egen kyrkliga bakgrund var frikyrklig, hans moderförsamling Smiths Vänner låg nära pingstkyrkan, och han vredgades över att de med, enligt hans mening, högst ideal och högst självbild bland de kristna (tänk på det elitistiska s.k. ”andedopet”), var förtryckande rika och lyxade sig. När han kom in i kyrkan, möttes han av pastorerna, som hade hört om hans aktioner i Linköping, och läst om honom i tidningen Dagen, pingstvännernas nyhetstidning, som också skrivit om honom. De erbjöd honom dialog för att undvika att han avbröt gudstjänsten, men Tikka brydde sig inte om deras försök. Mitt i ett tal sprang han barfota upp på podiet och ropade, efter att talaren sagt ”Det här är inget drama:”

”-Förbannad vare er västerländska levnadsstandard! Den förtrycker tredje världen!

-Förbannad vare er dubbelmoral! Med ena handen hjälper ni de fattiga, och med andra handen utsuger ni tredje världen!

-Förbannad vare denna byggnad! Den är byggd på de fattigas bekostnad!

-Förbannad vare ert horeri med staten, makten och rikedom! Ni är skökan i Uppenbarelseboken!

-Omvänd er från rikedom!”

Tikka blev utsläpad av två ordningsmän, och han ropade av all kraft medan han släpades ut.

Tikka har senare berättat för mig att han idag skulle ha ropat något liknande, men han skulle ha ändrat det där med att pingstkyrkan är skökan i Uppenbarelseboken *, och sagt att **de har del i skökan** istället. Det vore mer rättvist. Och han skulle inte ha förbannat byggnaden. Sedan skulle han ha nämnt djuren och naturen bland dem som den rika livsstilen förtryckte. Men på denna tid hade inte naturen och djuren tillräckligt stor plats i Tikkas medvetande, för att han skulle ha kommit ihåg att nämna dem. Men naturen och djuren är på sätt och vis innefattade i tredje världen, den fattiga världen, idag, om man lägger ett visst hermeneutiskt öra till.

Tikka blev, efter att han blivit utkastad, bjuden på samtal med vissa ledare inom pingstkyrkan i Jönköping, bl.a. en kvinnlig pastor, och där fick Tikka förklara bakgrunden till sin vrede, vilket förfall han såg i pingstkyrkan, där rikedom, kolonialism (s.k. ”mission”), fundamentalism och patriarkalism rådde, bland många andra ting (för en snabbkurs om läget i svensk kristenhet vid tiden för romanens händelser, se Appendixets andra artikel).

Vid denna aktion var mediauppvaktningen relativt stor. Man filmade honom både under aktionen och efter att han blivit utkastad. När Tikka märkte att de filmade honom, pekade han näsa och gick sin väg. Tikkas ropande kom också i radio. Expressen skrev också om hans aktioner, och sökte intervju med honom, men han nekade till dem. En av Tikkas vänner från Skarpnäck som var professionell filmare åkte också till Jönköping och ville vara med

och filma. Hon filmade en del, Tikka minns inte vad. Hon hade även filmat Tikka i Nackareservatet månader innan vandringen.

Tikka gjorde också två aktioner i det stora köpcentret A6:an i Jönköping, där han gick och ropade förbannelser över kommersialismen. Han fick portförbud. Andra gången han gjorde det, där han sket i portförbudet, blev han fasttagen av en väktare innan han alls börjat ropa, och väktaren släpade ut honom på en bakgård. Där fick han ligga en lång stund på kalla marken, mitt i vintern, medan väktaren väntade på polisen. Polisen kom, och satte Tikka i finkan, där han satt några timmar i isoleringscell, men släpptes sedan.

Tikka var några dagar i Jönköping. En natt fick han sova hos ett kristet par där mannen var förtjust i medeltiden och samlade på medeltida dräkter och svärd. En annan natt sov han på gården i en vrå utanför en högskola, under öppen himmel. Då råkade det sig så fint att en kristen lärare upptäckte honom och kände igen honom, och bjöd honom hem. Han var rätt bildad inom teologi, och de språkade friskt. Läraren skulle åka med sin bil till Linköping alldeles snart, och då såg Tikka sin chans och frågade om han fick följa med. Det fick han.

Nu var det så att det skulle hållas ett ekumeniskt (allmänkyrkligt) ”teologmöte” med ett dussin teologer i Linköping om en vecka eller så. En av de som skulle bevista mötet, den nyanabaptistiske och anarkistiske teologen Jonas Lundström, hade försvarat Tikkas aktioner på sin blogg, och bad ledaren för mötet, Sune Fahlgren, om Tikka fick vara med på mötet. Det gick bra, alla teologerna kände till Tikka vid det här laget, han hade blivit en liten kändis inom pingströrelsen.

Tikka och läraren åkte alltså till Linköping, och läraren satte av honom, på hans begäran, hos självaste biskop emeritus Martin Lönnebo, den kände mystikern. Tikka knackade på, och Lönnebo hade läst om honom, och släppte in honom för ett samtal. De språkade som två jämlika bröder, vilket

förvånade Tikka, inga auktoritära råd och förmaningar. Han upplevde Lönnebo som ödmjuk, fast han hade det ganska fint.

* I Uppenbarelseboken, Bibelns sista bok, skildras den fallna, korrumpierade kyrkan som en sköka, drucken av de heligas blod, som rider på Odjuret (symbol för Antikrist), och har av många teologer genom tiderna tolkats som Katolska Kyrkan.

22.

På teologmötet pratade Tikka med en ung kvinna om hur man bäst skulle hjälpa de fattiga. Hon menade att man hjälper dem bäst genom att konsumera varor som tredje världen producerat, genom att industrialisera tredje världen, bygga fabriker och stödja industrierna där. Tikka blev helt utom sig av denna, som han tyckte, yttersta dårskap. Han menade att det var just industrialiseringen och konsumismen som hade förstört tredje världen, upplöst den hållbara urfolkslivsstilen, förstört deras natur, tagit deras mat och gjort tredje världen till slav under västvärldens lyxlivsstil. Det hela blev till en häftig debatt. Tikka kunde inte fatta att någon hade så dålig insikt i fattigdomens orsaker.

Efter teologmötet, som Tikka tyckte var mycket spännande och berikande, vandrade han iväg till Nya Slottet Bjärka Säby, Peter Halldorfs kommunitet. Han fick ingen skjuts av någon på teologmötet, fast vissa av dem skulle åka ut till kommuniteten. Tikka grät lite medan han vandrade, när han tänkte på hur teologerna på teologmötet hade liknat hans favoritvän på teologiska

fakulteten vid Åbo Akademi. Han upplevde att där på mötet satt de mest begåvade unga teologerna i Sverige.

Han kom fram efter ett par dagars vandring, och blev vänligt mottagen av Peter Halldorf. Huvudbyggnaden var ett fantastiskt vackert slott, som pingströrelsen fått i uppdrag att förvalta. Han fick vara där tio dagar, och äta gratis och sova i hermitaget ett stycke bort. Tikka ville dock inte detta, utan sov med grannens får i stället, under öppen himmel, där kände han sig mer hemma. Men fåren var rädda för honom, och ville inte komma nära.

Kommuniteten hade en bibelskola, och ett mycket aktivt tidebönsliv (tidebönen är att man ber tillsammans på bestämda tider från en tidebönsbok), tre gånger om dagen, med början på morgonen kl. 6, och Tikka tog mycket aktivt del i dessa bönestunder. Han blev ”tidebönsfrälst”, och fick en egen tidebönsbok i present av Peter Halldorf, vilket glädde honom mycket. Tikka spelade också lite piano (något han lärt sig själv på pianot i Kulturhusets bibliotek i Stockholm under sin tid som hemlös) för några kommunitetsmedlemmar i Slottet. Han kunde inte spela på riktigt, riktiga melodier och efter noter, utan improviserade bara, och lurade så åhörarna att tro att han var en riktig pianist. Han var (och är) en rätt skicklig improvisatör, enligt mig.

Tikka upptäckte Shane Claibornes bok ”Den oemotståndliga revolutionen” i Nya Slottets lilla bokhandel. Nymonasticismens (se Appenix nr. 2) store inspiratör, en kristen hippie och anarkist. Det glädde honom.

Vid ett tillfälle tog Peter Halldorf Tikka upp på sitt arbetsrum för att berätta lite om Nya Slottet och kommuniteten, lite om hur byråkratin bakom allt fungerade, hur pingstkyrkan hade fått i uppdrag att förvalta slottet, och lite om hur kommuniteten fungerade. Tikka hörde på, och sade sedan att han tyckte att de borde göra som gamla tiders kloster, och vara självförsörjande,

genom att odla sin egen mat. Det vore det enda rättvisa. Redan här kan man skönja fröna till den anarkoprimitivism som Tikka senare skulle utveckla.

När Tikka fick veta hur förvaltningen av Nya Slottet gick till, tyckte han att kommuniteten horade för mycket med ”världen” (samhället), att de borde vara mer självständiga och vara mer ett ställe för de fattiga, istället för ett den borgerliga kristendomens centrum. Han skrev ett riktigt pubertalt uppkäftigt blogginlägg om detta, som han lät kommunitetsmedlemmarna läsa, och när de reagerade negativt, ångrade han sig och tog bort det, och skrev ett nytt inlägg i en mer mild anda. I detta nya inlägg skrev han att Nya Slottet hade del i rikedomens förbannelse, med bl.a. dessa ord:

”Nya Slottets förbannelse består i att dess rikedom består av bundet kapital. Det går inte att sälja något av det, och ge pengarna åt det fattiga. De konkret fattiga (nu menar jag inte de i anden fattiga, av vilka det finns en hel del på Bjärka) får lite eller ingen nytta därav. Vi kan inte riva det. Det står där som ett museum, som ett gigantiskt monument över Katastrofen: det faktum att detta har byggts på de fattigastes bekostnad, till priset av ohyggligt mycket lidande - precis som alla andra pingströrelsens mammonstempel.”

Och vidare: *”Saken är nämligen den, att de fattigaste (i konkret mening) lyser med sin frånvaro på Bjärka. Var är representanterna för de förtryckta, för offren av det himmelskrikande brott som Nya Slottets väggar bär på som ett arv?”*

Besöket för Tikka avslutades med invigningsfesten för Johannesakademin, en ekumenisk studie- och samtalsmiljö på Nya Slottet. Han träffade här både Owe Wikström, Gunnel Vallquist och Ylva Eggehorn. Han fick sedan åka hem till Stockholm med några som skulle dit med bil.

När Tikka återvände till skogsfolket i slutet av januari 2008, fick han höra trista nyheter. Robban och Marina hade gjort slut. Marina hade flyttat till en egen kåta några kilometer bort i Nackareservatet, och blivit uppvaktad där av en annan anarkoprimitivist. Tikka fick aldrig reda på varför de gjort slut. Robban var en riktig feminist, och en feministisk författare, _____, var hans hustru. Han ville återuppväcka det materielinjära samhället, där kvinnor ärver och äger t.ex. jordbruksmark, ja rentav det urgamla matriarkatet, där kvinnorna var hövdingar. Robban ville träna Marina till detta ledarskap, men lyckades han verkligen ge kvinnan makten? Det var trots allt han som tog initiativet till detta, inte Marina. Kände Marina sig pressad? Tikka vet inte.

Tikka kom vid dessa tider i kontakt med en kristen musiker och låtskrivare med Shane Claiborne-sympatier, som ville bygga en kommunitet och läsa tideböner. Tikka blev förtjust, han drömde om något liknande. Musikern hade en helt speciell varm och öm utstrålning, och Tikka träffade honom på en tidebön i Skarpnäcks kyrkan. De två bestämde sig för att genomföra sin dröm, och starta kommunitet, i all ringhet. Musikern bodde i Bagarmossen, nära Nackareservatet, med sin fru och sina barn. Där blev Tikka en trogen gäst. De hade tideböner varje morgon.

Men en gång när Tikka under en tidebön bad Gud om förlåtelse för ”vår” kommunitets rikedom, att ”vi” hade fin bil och sände barnen till dagis, blev musikern sårad, och bröt med Tikka, efter att först ha tagit honom med till Skarpnäcks kyrkans pastor, för att tala med honom om saken. Musikern bröt med Tikka, fast han hade stött honom under hans aktioner. Men när Tikka var konsekvent, och vände sig mot hans rikedom, tåldes det inte.

I Stockholm fortsatte Tikka med sina aktioner. Han avbröt en gudstjänst inom Filadelfiakyrkan i Stockholm (inom pingströrelsen), och kastade aska över sig och ropade ”Ve er som är rika!” tre gånger innan han blev utsläpad av väktarna, som hade satt sig bredvid honom för att hindra honom från att

gå fram på scenen. Tikka försökte, men de höll honom fast. Då kastade han istället aska över sig där han satt, och ropade. Väl utsläpad blev han intervjuad av pingströrelsens tidning Dagen, och de filmade honom också (professormannen som hade filmat Tikka i Jönköping var också där och filmade). Om några dagar stod det om aktionen i tidningen Dagen.

Efter att Tikka blivit intervjuad, föll han på knä på marken med pannan i marken och bibeln framför mig. ”Nu måste jag sörja”, sa han. Polisen tillkallades också till platsen, och Tikka fick gå med polisen till polisstationen, där jag satt i finkan i isoleringscell några timmar. Sedermera fick han en bot på 2000 kronor, som hans föräldrar hjälpte honom att betala.

Tikka hade aktioner i andra kyrkor också i Stockholm, som Immanuelskyrkan och Södermalmskyrkan. I Immanuelskyrkan hade han Robban med sig. De stod båda i hallen efter gudstjänsten och Tikka ropade ”Vi har mördat de fattiga med vår rikedom” och dylikt. De hade aska med sig, och Tikka smörjde in sig med aska så att han var alldeles svart. De blev sedan inbjudna av en av pastorerna, Jonas Eveborn, på nästa gudstjänst i Immanuelskyrkan, till att demonstrera på scenen. Tikka rev sin munkkåpa sönder på scenen, för att demonstrera hur han sörjde över rikedom, lite som hur de bibliska profeterna rev sina kläder sönder när de sörjde. Men de höll annars tyst på den gudstjänsten. Tikka var svart i ansiktet av aska även då. När han och Robban fikade efter gudstjänsten, och såg stora målningar där missionärer döpte svarta i Afrika, sade Tikka till pastor Eveborn att ”Varför målar ni era synder på väggarna?” Eveborn undrade vad han menade, och Tikka sade ”Kolonialism, det är kolonialismen ni har målat. Soldaterna kom väl efter missionärerna, kan jag tänka mig.”

Under kyrkfikat fick församlingen en fråga om de ville komma med idéer på hur man skulle kunna förbättra församlingslivet. Tikka räckte upp handen, fortfarande svart i ansiktet av aska, och sade ”Vi skulle kunna

grunda en indianstam i skogen, för att motverka kolonialismen, och återvinna det kristendomen har skövlat, enheten med naturen.”

Innan Tikka och Robban lämnade Immanuelskyrkan på kvällen, byggde de ett minnesmärke på kyrkans gård, en liten jordhög där de stack ner en pinne med en papperslapp på. På pappret stod det: ”Till minne av alla urfolk som kyrkan har slaktat.”

Tikka hade också en aktion på gatan utanför Södermalmskyrkan, (Livets Ords kyrka på Söder), där han låg på knä och ropade ve över den västerländska civilisationen, som mördat de fattiga i tredje världen. Det var en litanian utan like. Många av skogsfolket, såsom Jonna, var där och stödde Tikka. De gjorde det när gudstjänsten just var färdig, och folk strömmade ut på gatan från kyrkan. Tidningen Metro skrev om aktionen, och hade en bild av den också.

Tikka hade också en aktion i Skarpnäckskyrkan, och där ropade han inget, utan gick bara fram framför församlingen och kastade aska över sig. Han blev utsläpad av en av de ledande i församlingen, som frågade ursinnigt vad Tikka höll på med. Sedan gick Tikka in i kyrkan igen och lade sig ner på knä med ansiktet mot golvet för att sörja. Han låg så även när gudstjänsten var slut, mitt i ingången, under kyrkfikat, och släpades efterhand in i ett angränsande rum. Han låg där säkert en halvtimme efter att gudstjänsten var slut. En tid efter denna aktion sade en av församlingsmedlemmarna till Tikka under gråt att han hade skändat dem. Tikka svarade att han bara velat sörja (Tikka fattade inte att en kristen fundamentalist inte förstod symboliken med aska, i Gamla Testamentet var det sed att sörja genom att ”klä sig i säck och aska”, mycket känt i Bibeln och bland gamla tidens kristna. Tydligen var inte denna kvinna särskilt hemmastadd i Bibelns värld). Tikka gjorde aktionen en tid efter att det stått om hans aktion i Filadelfiakyrkan i tidningen

Dagen, som han visste att många i Skarpnäckskyrkan läste, men det verkade inte som om så många av dem hade läst om aktionen. Tikka hade räknat med detta, felaktigt, och undvikit att ropa sitt budskap p.g.a. detta. Han trodde de skulle förstå det hela på basen av deras förmodade kunskap om hans tidigare aktioner.

Tikka ställde sig också flera gånger framför Konsum i Bagarmossens centrum och ropade ”De fattiga ropar efter barmhärtighet!”

Och han började be tideböner överallt han befann sig, i skogen, på torget, på gatan, enligt vissa fasta tider. Han bad ur den tidebönsbok han fått av Peter Halldorf. Han knäböjde där han var, på de kristnas vis, och läste ur sin tidebönsbok, sjungande som munkarna i klostret. Han hade lärt sig det där sättet att mässa sjungande sina texter, på Nya Slottet.

Vid den här tiden sade Robban att han ville bli med i den Heliga Naturens Orden, Tikkas munkorden, och Tikka sade även åt honom att han ville bli med i Robbans projekt ”Fonden”, som ett stöd. Och i nästa nummer av Tikkas tidskrift ”Lärjungen”, som kom ut som enbart en tidskrift på internet, hade han ”Fondens” stadgar med. Han räknade denna som en del av ”Heliga Naturens Orden”, som dess fysiska kloster (Döda Akademien var det andliga, inre klostret). En underlig korsbefruktnings tog plats här.

Robbans dotter Elise kom vid denna tid för att bo med sin far i kåtan i Nackareservatet. Kanske för att trösta honom i hans ensamhet? Jag vet inte.

24.

En vacker dag i mars, då Tikka vandrade i skogen, blev han plötsligt överfallen av en väldig längtan hem till sina föräldrar och sin hembygd. Han grät. Hans relation till föräldrarna var dålig, och han bestämde sig för att

försona sig med sin far. Han var genast redo att åka hem till sina föräldrar. Han tog bort sin blogg från internet, och ville starta ett nytt liv hemma hos sina föräldrar, borta från kändisskapet.

Tikka hade en avskedsstund i en av skogsfolkets kåta, han minns inte riktig vilken, där flera av skogsfolket var samlade. De låg i kåtan, som var rätt stor, på golvet, och kramades, alla som var samlade. Som en hög larver i en burk. Det var på kvällen innan Tikka skulle åka till Finland. Innan han tog avsked och skulle gå till sin kåta, kramades han länge med var och en av de församlade. Det var ingen erotik i det, bara ren kärlek, alla hade kläderna på, det var ju vinter. Tikka hade aldrig någonsin känt en sådan kärlek och värme. (Robban hade förresten en underlig vana att krama en länge alltid när man sågs).

Tikka tog båten över till Åbo. På båten bad han sina tideböner, som vanligt, mitt på golvet, där han stod och var, utan att bry sig om att andra såg, men blev stoppad av en väktare, som bad honom sluta. När Tikka vägrade, blev han satt i båtens finka, en liten isoleringscell, och fick vara där tills båten kom fram till Åbo.

Andra avdelningen: Finland

25.

Åbo, denna Finlands första huvudstad, detta finlandssvenskarnas lärdoms- och bildningscentrum! Där reser sig Åbo Akademis byggnader som små knivar upp i vidskepelsens hjärta. Hoppas man. I alla fall på alla fakulteter utom teologiska fakulteten. Teologerna är nästan som förtappade, där får vidskepelsen strömma över alla sina bräddar. Där andas medeltidens mörker, där knådas några av Mordors präster i jättelika teologiska häxkittlar, dessa präster som inte sällan kommer från dunkla, fanatiska väckelse-rörelser, pryds med lite ”vetenskaplighet”, och sedan använder resten av sitt liv till att binda människor i fruktan för Gud och helvete, hindrar dem att tänka fritt, detta som är själva grundmuren för all humanitet och allt sant framsteg. Detta säger jag inte om alla, det finns förvisso seriösa teologer och präster som står tusen mil från fundamentalism och fanatism. Men tyvärr passar det på många, och de liberala stöttar upp om detta på sitt sätt genom att inte ta avstånd från hela kristendomen.

* * *

I Åbo stannade Tikka fram till början av maj. Första natten sov han utanför Åbo Akademis studentrestaurang Gadolinias huvudingångsdörr. När han vaknade på morgonen, kom en teologiestudent förbi, som han kände från sin egen studietid i Åbo. Studenten fattade medlidande med sin fattige hemlöse vän som låg ute och sov i vinterkylan, och gav honom en slant.

Tikka fick feber i Åbo, så han bodde en vecka eller två hos två av hans f.d. teologiska studiekompisar, tills han blev frisk igen (den ena av dem var hans favoritkompis, som han nämnt tidigare). Han låg och läste teologiska verk som vännerna hade, och hörde på Sarah Brightman, som han upptäckte då, och vars musik han tyckte mycket om. Han fick också lov att låna favoritvännens dator med internet, och fick sin klimatväckelse när han läste Karin Bojs artiklar om klimathotet i Dagens Nyheter från 2006. Denna väckelse skulle aldrig lämna honom. Den spädde på hans uppfattning om att vi måste återgå till naturen, och att det var detta som Jesus hade kommit för att göra.

En dag medan han bodde hos dessa två vänner, kom en annan vän i samma vänkrets på besök, som arbetade som sjuksköterska. Hon berättade om sitt arbete, men då sade Tikka att det att ta betalt för sitt arbete var Babylon, att alla borde jobba volontärt, och pengarna avskaffas. Detta kunde hon inte tåla, och gick lämnade lägenheten i vredesmod, djupt sårad. Tikka blev förtvivlad, vad hade han sagt, och böjde knä för att bekänna sin synd för Gud, mitt på vardagsrummet, medan de övriga hörde.

När han blev frisk igen gjorde han aktioner i flera kyrkor i Åbo. Den han minns bäst var den i Åbo domkyrka, där han på långfredagen lade sig i hallen insmord med aska, svart i ansiktet, knäböjande med ansiktet i golvet. Bredvid sig hade han sin stora ryggsäck, som han hade ett svart myggnät kring, och ett kors stående på den. Den skulle symbolisera Golgata. Sedan hade han också en text klistrad på en bok som stod upprätt bredvid. Texten var ungefär ”Vi har korsfäst naturen med vår västerländska levnadsstandard”. Tikka blev liggande där på golvet i flera timmar. De skulle ha konsert i kyrkan just då, men han ville inte flytta sig, så de tillkallade polis, som bar ut honom, och tog honom till finkan, där han fick övernatta i en isoleringscell. Han var fortfarande svart i ansiktet av aska, och poliserna skrattade och kallade honom för ”askmannen”. Nästa morgon

förde de honom till en psykiatrisk avdelning för att förhöras av en psykiatriker. Tikka blev livrädd när han kom in i Kuppis psykiatriska avdelning och fattade vad han råkat ut för, när en vårdare förklarade för honom att han antagligen måste stanna här. Det var en chock utan like för Tikka. Han blev intervjuad av en rysk-finsk psykiatriker, som frågade om han hörde röster o.d. Det gjorde inte Tikka. Han lyckades undvika tvångsvård genom att förklara för psykiatrikern att hans handlande i Domkyrkan var frågan om en politisk demonstration. Han tvättade ansiktet, och fick gå. Det var en stor lättnad.

Samma dag hjälpte en präst i Mikaelskyrkan Tikka att få övernatta på Birgittinernunnornas kloster i Åbo, de hade nattlogi för gäster där. Tikka duschade i sitt rum nästa morgon. Han hade länge haft fotsvamp, och den morgonen tyckte han det var extra illa. Strax efter att han duschat, då han väntade på att kroppen skulle torka, lade han handen på den fotsvampsangripna foten, och bad för den till Gud. Då var det som om fotsvampen plötsligt försvann, samtidigt som vattnet på foten torkade bort. Tikka blev utom sig, och ropade ”Israels Gud, Israels Gud!”. Han hade strax innan sett en tydlig gräns mellan det fotsvampsangripna området, och den friska huden, och nu var plötsligt den gränsen borta. Tikka kunde inte tro sina egna ögon. Han gick ner till nunnorna och den katolske prästen och berättade detta, bestört. Prästen sade bara ”Du har stor tro”. Detta var för Tikka ett bevis på Guds existens, det hade inte kunnat ske utan Gud. Det var på söndag morgon, på påskmorgonen. Senare kom Tikka att tolka helandet som sin lilla uppståndelse efter långfredagens lidande med polis, isoleringscell och psykiatriskt förhör morgonen efter.

* * *

Tikka hade också aktioner i Betlehemskyrkan i Åbo, på metodisternas och Fria missionförbunds-församlingen Friffes gudstjänster. Han knäböjde i hallen efter deras gudstjänster, och bad länge och ropade ve över västerlännin-garna och deras rikedomsfascism, medan han strödde aska över sig och gned in ansiktet i aska. ”Ve oss för våra mobiler och all vår teknologi som utsuger naturen!”, ropade han. Metodistpastorn kom förbi honom och snäste åt honom att han var sinnessjuk.

Tikka demonstrerade inte bara i kyrkorna. Även på Åbo Akademi demonstrerade han, genom att be tideböner offentligt så att alla såg. Först på Arken, humanisternas institution, knäböjande i hallen med sin tidebönsbok, sedan blev han förbjuden att be där av vaktmästaren, så han flyttade sitt böneställe till utanför Arkens port. Han gned också två grenar mot varann, som om han spelade fiol (som Franciskus hade gjort), och sjöng hemsnickrade sånger om Messias.

En gång när han var på en filosofiföreläsning på Arken, kom det några vakter och tog honom från föreläsningen till polisstationen i Åbo, och förbjöd honom att gå till Arken. Han blev dock snart släppt från polisstationen. Det blev ett ståhej kring det, där Tikkas vänner på Arken skrev i Åbo Underrättelser om hur illa de tyckte om väktarnas uppförande, hur fascistiskt det var, särskilt väktarnas anmärkningar om Tikkas hygien (han hade inte duschat på över ett år).

Han gick också på ett ställe för alkoholister, där alkoholister samlades och där de fick vila och mat för en billig peng. Han hade sitt eget böneställe där i en vrå, där han knäböjde och bad för alkoholisterna. Till slut gav han sin ryggsäck och sovsäck till personalen, så att de skulle ge dem till någon behövande alkoholist. Nu ägde han ingenting. Även sin tidebönsbok, en antologi över svensk lyrik och ett band med latinsk poesi på grundspråket, bl.a. Horatius (som han också läste under sina tideböner) hade han gett till studiekompisar, för att känna sig helt fri.

Under hela vistelsen i Åbo satt Tikka en hel del på teologiska fakultetens exegetiska avdelning och läste om Jesu uppståndelse. Han grävde djupt för att få en vetenskaplig grund för sin kristna tro. Och han tycktes hitta det han sökte, bland konservativa böcker. Han satt alltid på golvet, med benen i kors, framför de bokhyllor han bökade i. En gång kom en lärare förbi och anmärkte på detta. Han fick inte sitta på golvet. Tikka blev arg, och snäste något om ”finlandssvenskt pryderi”.

I början av maj tog Tikka sin stav, och började vandra den långa vägen till sina föräldrar, som bodde i Kyrkslätt, 150 kilometer därifrån. Det tog kanske fyra, fem dagar att gå. Tikka försökte så ofta han kunde gå genom skog, men det var svårt. Det blev en hel del vandring längs landsvägen, och det tyckte han var tråkigt. En gång när han skulle gå genom skog, gick han i cirkel. Han knackade på om kvällarna hos folk och frågade om han fick övernatta hos dem, han hade ju ingen ryggsäck och sovsäck. Till slut brukade han hitta folk som tog emot sig. En gång hittade han ingen som ville öppna sitt hem, utan blev hänvisad till en lägerplats i skogen, där man kunde elda. Den natten frös han.

När han kom fram till sina föräldrar, knäböjde han på gränsen till sina föräldrars tomt, och väntade på att hans far skulle upptäcka honom. När fadern och Tikkas äldsta broder Josef upptäckte honom, avvisade de honom genast. Han fick inte komma på besök, han uppförde sig för konstigt. Så han övernattade den natten hos sina föräldrars granne.

Men sedan fick han till slut komma på besök till sina föräldrar, han minns inte riktigt varför.

Han bodde alltså nu hemma hos sina föräldrar en tid. Han sydde på sin munkkåpa så den skulle likna mer på en riktig munkkåpa. Och han inredde sig ett litet skjul i sina föräldrars trädgård, och gjorde det till ett kloster. Han fyllde skjulet med böcker och skrev en skylt där det stod ”Öfverby kloster” (trakten hans föräldrar bodde i hette Överby), och hängde den på väggen till skjulet. Detta munkeri blev för mycket för hans far, och han blev till slut utsparkad hemifrån, för att han inte ville sluta med sitt munkeri. Han fick portförbud. Då vandrade han till Helsingfors, och upplevde många äventyr. Han sov i pappersavfallscontainrar för att inte frysa om natten, vilket hjälpte (han tänkte aldrig på risken att avfallscontainrarna skulle kunna tömmas tidigt om morgonen, med risken att han skulle bli manglad i en sopbil). Han började också fasta på vegansk råkost. Och så skadade han sin fot när han dansade i Helsingfors, och kunde knappt gå. Han blev bl.a. omhändertagen av Hare Krishna-munkar, och fick bo några dagar i deras tempel, för att hans fot skulle läka. När den blivit lite bättre, vandrade han till Esbo, och hittade där en litet söndrig robåt, som han stal, och med vilken han rodde en bit ut i Esbo skärgård. Han råkade komma i land på ett kristet rehabiliteringscenter, och blev där några dagar. När ledaren för centret upptäckte att Tikka stulit sin båt övertalade han honom att lämna tillbaka den till platsen han stulit den från. Sedan hjälpte ledaren honom att i Helsingfors hitta båten till en ö utanför Helsingfors som det fanns ett litet kloster på, som Tikka hade velat besöka. Han var på ön i en veckas tid, och blev inte väl mottagen på klostret, så han fick sova ute. Bara en natt fick han sova i klostret.

Det var i juni, men han frös ändå lite i den sommarsovsäck som han hade fått av en av öns invånare. Han levde på mat som han tiggde, och av omogna bär som han plockade på odlingarna på ön, utan lov. En natt sov han med öns får, och värmdes sig på fåren. Fårvaktaren hittade honom, och bjöd honom hem till sig över natten. Det visade sig att fårvaktaren var

homosexuell, och han trakasserade Tikka en del när han hade lagt sig att sova. Men det gick bra till slut.

En dag på ön fick Tikka en uppenbarelse: han ville inte vara munk, utan bara människa. Endast människa. Så han begravde sin munkkåpa under golvet på en lada, och skrev på ladans golv, över stället där jag lagt kåpan: *endast människa*. Sedan åkte han till fastlandet och for hem till sina föräldrar. De tog emot honom nu när han slutat vara munk. Men nu steg ett nytt problem upp; han fortsatte fastan på vegansk råkost, som han börjat med på sin vandring. Och han blev allt svagare och svagare. Det berodde på att han åt veganskt. Sedan upptäckte han att hans bajs började lukta gott. Den luktade koskit, istället för människoskit. Han började begrava sitt bajs vid äppelträden i trädgården, för han kände att den var gödsel, inte avfall.

Tikka började känna sig mer och mer paradisisk, allteftersom fastan fortskred. Han kände att han hade hittat vägen tillbaka till paradiset; människorna skulle äta som djuren, rå mat. Och han började äta mer och mer bär allteftersom de började mogna. Han åt särskilt mycket jordgubbar från sin mors jordgubbsland, allt som hade lite ruttet på sig, och det var mycket. Bären var mycket livgivande i magen, och förstärkte hans extas.

Tikkas extas fick honom att tänka messianska, psykotiska tankar. Han skulle genom sin fasta vinna över sin far* och över Babylon, civilisationen, och han skulle bli en ny messias som skulle visa mänskligheten vägen tillbaka till naturen, till att leva som de ickemänskliga djuren igen. För han kände att det var en viss risk med hans fasta, att han kunde kollapsa av den. Han vägde vid den tiden väldigt lite, han hade magrat mycket av fastan och umbärandena under luffandet i Sverige. Men han beslöt sig för att inte sluta fastan. Och han hade även lite självmordstankar en gång. En gång när han satt ute på gräsmattan med sin lillebror och hans kompis, föll han i gråt, och sade att han ville ta sitt liv. Han ville inte sluta fastan, och detta även om han skulle komma att kollapsa av det och dö. Och om han gjorde det, ville han

att hans lillebror skulle begrava honom i en rävhåla i sin gamla böneskog i närheten, där han hade bett varje morgon i de tidiga tonåren.

Tikka började sova på hårt underlag, på golvet istället för i sängen, såsom så många andra asketer. Han försökte också sova ute vid lägerelden en natt, men blev stoppad av sin far, som inte tålde sådant. Man skulle uppföra sig som en riktig människa.

Till slut kände Tikka att han kom att dö, efter att ha fastat ca 40 dagar på vegansk råkost. När han sade det åt de andra, trappade det upp ett drama. Tikka kände att hans far kom att skicka honom till en psykiatrisk avdelning, och att han skulle komma att dö där. Han hade en avskedsmåltid hos grannen (som han sovit hos tidigare), med lammstek, som Tikka hade bett om. Tikka var mycket psykotisk, och väntade på vad hans far skulle göra. Tikkas samma lillebror och grannarna, en gammal man och hans fru, var med på måltiden. Tikka svamlade psykostankar åt dem, bl.a. att han skulle dö på en psykiatrisk avdelning och uppstå på tredje dagen, likt Jesus. Sedan bad han att få tvätta alla deras fötter som var med på måltiden. Bara lillebrodern tillät det. Efter den måltiden, hade Tikka en mycket ångestfull stund i grannens trädgård, då han stod inför valet att rymma eller ge sig frivilligt till den psykiatriska avdelningen. Han försökte rymma, och begav sig till skogen, men där träffade han en ekorre, som han frågade om han skulle rymma eller ge sig frivilligt, och ekorren tycktes säga att Tikka skulle ge sig frivilligt, att lidandet på den psykiatriska avdelningen skulle vara en parallell till Jesu lidande på korset, och skulle ha en frälsande inverkan på världen. Då kände han det som om ekorren valde honom till messias.

När han kom tillbaka från skogen, hade hans far redan ringt till den psykiatriska avdelningen, och ambulansen hade kommit för att hämta Tikka. När fadern kom för att ta honom fast, sade Tikka: ”Måste jag?” Fadern sade ”Nu är det jag som bestämmer”, och Tikka överlämnade sig.

* Hans far var med i sekten Smiths Vänner, en mycket konservativ, fundamentalistisk kristen rörelse, som utgått från pingströrelsen och helgelserörelsen. Tikka bröt med rörelsen som 17-åring.

27.

Ambulansen förde Tikka till en psykiatrisk avdelning på Jorvs sjukhus, efter ett kort besök på hälsocentralen, där man bl.a. vägde honom, och insåg att han var starkt underviktig. På avdelningen vägrade han äta i tre dagar, och sa att vattnet var förgiftat. Han ville inte dricka heller. På sitt rum ville han inte sova på sängen, utan på golvet, eftersom han hade vant sig vid att sova på hårt under sin tid som hemlös. Men han fick inte lov att sova på golvet.

När personalen märkte att han inte ville äta och dricka, gav de honom en spruta med Serenase, en medicin Tikka tyckte mycket illa om, den gjorde att han, bara han rörde sig lite grann, fick smärtattacker. Han kunde inte röra sig. ”Jag lider! sa han till Gud där han låg i sängen. Sedan vid något skede blev han medvetslös, och sändes till en avdelning där de satte honom i dropp. Han vaknade vid ett skede, och ryckte slangen av sin kropp, och gick upp och bad för en av åldringarna som låg i samma rum som honom, att hon skulle bli frisk. ”I Jesu uppståndelses namn!, bad han. Men personalen märkte det, och satte honom i spännbälte. Tikka minns inte att han skulle ha lidit märkvärt av det, han somnade snart in igen.

När han sändes tillbaka till sitt rum på den psykiatriska avdelningen, vaknade han igen, och fick ta emot besök av sina föräldrar. Hans mor hade med sig bär från trädgården, och dessa åt han. Detta var det som fick honom att äta igen, en sådan liten gärning av hans mor!

Men han åt för mycket på sjukhuset, och fick problem med matsmältningen. Han löste det genom att gå febrilt fram och tillbaka i korridoren på avdelningen.

Tikka fick neuroleptikan Zyprexa, som han led mycket av i början. Det var som om han förvandlades till en zombie, hans känslor och tankar stängdes av, och han blev som förlamad själsligen. Han fattade inte hur någon kunde uppfinna så hemska mediciner. Han blev livrädd för läkarna som hade en sådan makt att göra honom illa med sina mediciner, och vågade inte klaga, och han visste inte heller på denna tidpunkt att man kunde be om att få byta mediciner. Han trodde att alla antipsykotiska mediciner var lika hemska.

Efter två veckor fick han komma hem igen, som en förlamad zombie. Nu var han ”frisk” liksom. För att han hade börjat äta normalt. Men fångenskapen i två veckor hade satt outplånliga spår i honom, ett trauma som han länge skulle bära på. Han har undrat i efterhand varför ingen förde dialog med honom, varför inte hans föräldrar försökte prata med honom innan de sände honom till sinnessjukhuset, varför de inte försökte övertala honom att bryta fastan, eller i alla fall ställt ett ultimatum; antingen äter du vanligt eller så måste vi tvångsmata dig (när du blivit farligt smal). Inte heller på sjukhuset pratade man med Tikka nämnvärt, eller gav honom psykoterapi. Han var hänvisad till de andra patienterna, men det blev inte många samtal med dem heller, eftersom han var som förlamad själsligen.

Väl hemma fick Tikka svullen mage för att han åt för mycket. Han försökte bota det med att springa och gå mycket.

Sedan gick sensommaren, och det blev höst. På hösten rymde Tikka hemifrån för att slippa medicintortyren och för att uppfylla en profetia som han hade från sin psykos, att han skulle vandra norrut och vila i Lappland tills Jesus kom tillbaka. Han skrev ett litet brev där jag förklarade sin rymning för sina föräldrar, och vandrade åstad, med sin sovsäck i

ryggsäcken, den sovsäck han hade fått på den där ön när han sov ute med fåren, och som var alltför kall. Men när Tikkas föräldrar märkte att han hade rymt, kontaktade de polisen, och polisen ordnade det så att det upplystes i radio att han hade rymt. Tikka råkade höra på radio just när denna upplysning kom, när han åt hos någon som han hade knackat på hos, och han kände igen sig när han hörde hur de beskrev klädseln på honom. Tikka hade andra kläder med sig, och bytte strax klädsel. Det var nära på att han hade blivit fast, om de han besökte hade märkt att det var han som blev efterlyst.

Han vandrade några dagar, först försiktigt genom skogen vid vägen, sedan mer frimodigt när han började avlägsna sig från hemtrakterna, och risken för att han skulle upptäckas blev liten.

Mitt i allt, under vandringen, kändes det som om han rämnade i kroppen, och blev allt för smal. Snabbt åt han en stor svamp som han hittade vid väggkanten, för att inte bli för smal, tänkte han, så att ingen skulle upptäcka att det var något fel på honom. Men det skulle han inte ha gjort, för även om det var en ätlig svamp han åt (en sopp), så var den så full av gifter från trafiken, att Tikka spydde upp den ganska snart. Han kände på sig att han behövde vila på något ställe, och fann till slut ett övergivet, förfallet hus, i vars bastu han lade sig för att vila.

28.

Tikka tände en brasa i vedspisen i bastun, och lade sig ner för att sova. Då var det som om livet sakta började gå ut ur honom, hans kropp började stelna och han andades saktare och saktare. Han blev rädd, och steg upp igen. Då kom livet tillbaka. Detta upprepades sex gånger. Till slut var han säker på att han kom att dö, och läste desperat i den bibel han hade med sig, sökande

efter tröst. Vid ett skede kändes det som om den slutliga befrielsen var nära, ”exodus ur Egypten”, och han storgrät. Vid ett annat skede kändes det som om han regredierade till den tidiga barndomen, och han lekte på golvet med några klossar som om han vore en ettåring. När han sedan gick ut ur bastun, kändes allt som förklarat, naturen lyste som om den var paradisk. Till slut, när han var helt säker på att han kom att dö, bestämde han sig för att han skulle återvända till sina föräldrar, för att ge sin död åt dem som sin sista present. Han ville dö hemma. Han begav sig till tågstationen i Riihimäki (staden närmast det övergivna huset), och sov den natten på perrongen (han kom för sent till sista tåget). Han var rädd att han skulle dö under natten, då han alltid kände det som om livet gick ur kroppen när han lade sig för att vila, men han överlevde. Nästa morgon åkte han som fripassagerare på tåget hem till Kyrkslätt. När tåget från Helsingfors närmade sig Kyrkslätt, var det som om Tikka blev överkänslig för alla telefonsignaler, som om han kunde känna mobilsignaler inom sig. När han skulle gå den två kilometer långa vägen från tågstationen i Kyrkslätt hem till sina föräldrar, var det som om tiden gick saktare och saktare ju längre han gick, och han var rädd att han inte skulle nå fram innan tiden stannade och han dog. Men han hann fram, och fann sin mor som vilade i sin säng i hans föräldrahem. Hon steg upp, och Tikka sade inte ett ord, utan visade bara något han skrivit på första sidan i sin bibel, något med att hans sjukdom hade gått så långt att han kom att dö. Sedan lade han sig på soffan hemma, och samma process av att livet gick ur hans kropp började, han började andas saktare och saktare. Hans mor blev desperat, och satte sig vid pianot för att få liv i honom med några toner. När inte det hjälpte, ringde hon förskrämd till ambulansen, och inom kort var ambulanspersonalen inne i huset och bar ut Tikka in i ambulansen. När de körde honom till hälsocentralen, var han säker på att han kom att dö. Väl framme, kom en läkare och undersökte honom, och öppnade hans stängda ögon för att kolla hans tillstånd. Läkaren gjorde inget mer. När Tikka låg och väntade på läkaren, hörde han ett samtal från ett av rummen mellan en läkare och en patient, där läkaren skrattade åt sin patients plågor, vilket

förbittrade patienten oerhört. Hans egen indignation över denna behandling, och hans medkänsla med patienten, gjorde att han vaknade ur sitt tillstånd, och reste sig upp ur båren. Han stannade sittandes på båren, visste inte vad de skulle göra med honom. Han kördes till slut till en psykiatrisk avdelning på Jorvs sjukhus, vilket gjorde honom förtvivlad när han upptäckte vart han skulle. En läkare intervjuade honom snabbt med några frågor, och när Tikka svarade ja på en fråga om han tänkte på döden, var frågan avgjord om han skulle stanna: det blev tvångsvård.

Nu började en av de tyngsta perioder Tikka någonsin genomlevat. Han tvingades vara i psykiatrisk tvångsvård i två långa månader, allt för långa och plågsamma. Han sade aldrig till läkarna att han blivit förgiftad av svamp, och att hans känsla av att han höll på att dö var framkallat av förgiftningen, och inte var någon riktig psykos. Istället skrev han i början ett brev till personalen, ett avskedsbrev där han tog farväl av alla, säker på att han skulle dö. Han märkte att han ännu några dagar i början av sin tvångsvård kunde framkalla ”dödsprocessen” genom att börja andas långsammare och långsammare. Till slut försvann detta fenomen, och han märkte att han inte alls kom att dö. Då började helvetet, han insåg att han var fast, i psykiatrins nät, och visste inte när han skulle slippa fri, kanske inte på årtal, så upplevde han det. Han började längta efter att få dö, ta självmord, som ett sätt att rymma, och en lång tid kunde han inte tänka på något annat än på att ta sitt liv, och hur han skulle gå till väga för att göra det. Han var helt enkelt besatt av tanken på självmord.

Han fick komma hem till sina föräldrar till slut, för att bo där, men plågorna fortsatte. Han fick efter en tid i frihet hemma hos sina föräldrar konstiga plågor i hjärnan, som han inte kunde förklara för någon, namnlös smärta, som om hans hjärnkemi kommit i olag, som om den var i obalans, som om medicinerna mixtrade med hans hjärnas kemi (han fick nu mycket mer medicin än vid första tvångsvården), vilket var förnedrande och kränkande.

Han gick ofta avsides på sitt rum och kastade sig på knä och bönföll Gud om befrielse från sina plågor, så hemska var de. Han vågade dock inte sluta med medicinerna, av rädsla för ny tvångsvård, ej heller kom han på att byta medicin, hans tillit till läkarna var inte tillräckligt stor, och ännu visste han inte att detta var möjligt, han hade inte blivit informerad.

Tikka skrev under denna tid självmordsdikter där han för sig själv försvarade sin rätt att begå självmord, det var hans enda tröst, verkade det som. Dessa dikter har gått förlorade, tyvärr.

Till slut, sent på hösten, stod Tikka inte ut längre, utan rymde hemifrån för att göra självmord, till samma övergivna hus som han varit i tidigare på hösten, för att svälta sig själv ihjäl. Väl där lade han sig på samma soffa som han legat gången innan, för att invänta döden. Efter några timmar var det som om han i sin fantasi skådade ett ljus, som han tolkade som sägandes till sig att ” Du får ta ditt liv, men jag vill också att du lever vidare. Ditt liv är oändligt värdefullt. Inget ont du gör kan överträffa den buffert som din blotta existens gör, så värdefull är du”, något i den stilen. Det var en insikt som fick Tikka att avsluta fastan, och bege sig hem igen. Han blev inte tvångsvårdad denna gång, som tur var. Han återupptog medicineringen.

Tikka hade under hela denna höst svåra själsliga komplexer. Ett utdrag från hans opublicerade bok ”För mentalpatienters rättigheter” (2018) skulle vara på sin plats här:

”Under mina första vistelser på psykiatrisk avdelning blev jag livrädd för mig själv, för att jag skulle begå brott, eller uppföra mig på ett sätt som psykiatrin skulle straffa. Min rädsla för mig själv blev ett komplex som plågade mig mycket. Bakgrunden till denna rädsla var psykiatrins stämpling av mig som ”mentalsjuk”. Jag hade då en mörk bild av ”mentalsjuka”, som människor som man inte visste var man hade, som kunde göra i princip vad som helst, som man inte kunde lita på, som kunde begå brott hur som helst,

som människor som inte hade kontroll över sig själv, som plötsligt kunde göra självmord. Denna bild av ”mentalsjuka” applicerade jag på mig själv efter att psykiatrin stämplat mig som ”mentalsjuk”, och blev följaktligen livrädd för mig själv, för att jag mitt i allt skulle gå framför en bil på gatan, för att jag plötsligt skulle förlora kontrollen över mig själv, och t.ex. våldta någon.”

Någon gång under denna höst, Tikka minns inte precis när, gjorde en psykolog från Jorv sjukhus, Peter Grönroos, en serie tester av hans psykiska och intellektuella förmågor, för att se hur mycket skada han tagit av sin sjukdom, för att se om han kunde rehabiliteras. Det liknade nästan på ett IQ-test, och var en sann plåga, nästan en svag psykisk tortyr. Tikka kände en oerhörd press på sig att prestera bra, för att bevisa att han var frisk, men denna press förstörde det för honom, så att han presterade uruselt. Den själsliga förlamningen satt ju kvar under denna tid, inte så konstigt då att det gick åt skogen.

I början av vintern kom flera av skogsfolket, ett gäng på ca 4-5 stycken, bl.a. Robban, Marina, Jonna och Alvin Dahlbergs f.d. flickvän Louise (som också bott i skogen) på besök till Tikkas föräldrar för att försöka rädda Tikka därifrån, han var ju så gott som i fångenskap hos dem. De fick vara hos Tikkas föräldrar ett par dagar, och blev väl bemötta och bespisade. Tikka lät sig övertalas i början av dem att rymma över till Stockholm, och gick ett stycke med dem på vägen, men sedan kände han att han inte kom att klara det, och gick tillbaka. Han skulle riskera att få polisen efter sig, upplevde han.

I slutet av 2008 funderade Tikka ut sätt på vilka han skulle kunna rymma hemifrån och från medicinerna som hans föräldrar krävde att han tog, utan att de skulle skicka polisen på honom. Han kom på en fantastisk idé: han skulle återuppta sina studier i teologi. Det kunde inte psykvården neka honom, och sedan skulle han i samma veva sluta med medicinerna. Som tänkt, så gjort. Han flyttade till Åbo i januari 2009 för att återuppta sina studier, och slutade samtidigt med medicinerna. Han fick en lägenhet, som han delade med en annan student.

Första tiden var svår. Tikka kände en oerhörd skörhet p.g.a. att han slutat brått med medicinerna, och fick små panikångestattacker varje gång han skulle försöka somna om kvällen. Det var som om han höll på att sugas ner i ett svart hål när han skulle somna. Detta hängde också ihop med en ovanligt stark rädsla för döden under denna tid. Det fortsatte över det nästa halvåret. Han började blogga igen, och det var nu hans anarkoprimitivistiska ekofilosofi föddes, den som skulle leda till ”djurismens” uppkomst.

Han gjorde som han gjort under sin studietid 2004-2006, han promenerade genom Kråkkärsskogen och andra små skogar på väg till fakulteten, fjorton kilometer fram och tillbaka varje dag. På vägen mötte han ofta folk som rastade sina hundar, och för första gången kom han på att göra något som blivit en älsklingssyssla för honom alltsedan dess: att hälsa på och klappa hundar som går förbi med sina mattar/hussar. Detta hade en förunderlig läkande kraft, hundarna gav honom kontakt med naturen och sin egen djuriska natur, en kontakt som skulle fördjupas efter hand. De var befriande varelser, naturliga, rena, utan skam och utan hyckleri.

När våren kom fick Tikka en obehaglig upplevelse av att läsa en bok om döden där den finske författaren Torsti Lehtinen bekände sin helvetesskräck i en artikel, och erkände sig kunna uppfinna värre helveten än de religiösa

hade att komma med. Tikka kände sig fruktansvärd till mods efter det, nästan psykotisk. Om han minns rätt fruktade han också ungefär vid den tiden, att inte kunna dö. Det kändes som om det civiliserade medvetandet var så förfallet, att det blivit som avfall som inte kunde ingå i naturens kretslopp längre, utan förblev som det var efter döden, i all evighet. Detta var en fruktansvärd tanke, som Tikka bearbetade på sin nystartade, andra blogg. Han skrev om hur sannolikt det egentligen var att allt annat ingick i naturens kretslopp av födelse och död, utom det mänskliga medvetandet. Han fann det ytterst osannolikt, och där förlorade han tron på livet efter döden, för första gången.

I maj, när studierna slutade för terminen, besökte Tikka sina föräldrar igen. Det borde han inte ha gjort, för det, parat med hans psykiska sårbarhet genom att han fortfarande var skör efter den skada medicinerna åsamkat honom, skulle ge upphov till en ny psykotisk period. Han fick genom den tjugoårige finske anarkoprimitivisten Ronja Aarnialas (som tog sitt liv ett år efter) blogg veta att hon organiserat en ekoanarkistisk konferens i Helsingfors, i ett ockuperat hus som anarkister till slut fått råda över. Tikka bevistade konferensen, vilken gjorde stort intryck på honom. Den förflöpte över tre dagar, med en mängd teman som diskuterades i olika grupper. Tikka minns särskilt diskussionsgruppen om ”Kollapsen” och den om ”Antipsykiatri”. På kvällen första dagen när han skulle somna, hörde han en ung man säga att han levde i helvetet, vilket gjorde Tikka mycket illa berörd. Den andra dagens kväll hände det något märkligt, Tikka satt i soffan med Ronja och hennes närmaste vänner, och berättade för dem om sina psykoser, och då sade Ronja ”Kom i min famn!”, och Tikka lade sig i Ronjas famn medan hon satt i soffan. Den kärlek Tikka fick från henne gjorde något märkligt med honom, för sedan den dagen var hans panikångest borta, och har aldrig återkommit (P.S., ett senare tillägg: Den kom tillbaka i en ny form 2017, p.g.a. en lång tids medicinering med Zyprexa). Och det var som om hans helvetesfruktan och hans trauman läktes där och då. Han har en gång senare

upplevt beröringens helande kraft på det sättet, när en massage botade hans feber. Det är sådant psykiatrier borde syssla med, inte att tvinga gifter i folk. Men kärleken lyser med sin frånvaro hos psykiatriker och psykvårdare, de är stela, kalla och hårda, tusen mil från Ronjas väsen, som bara trivs i det fattiga och ute i civilisationens periferier. Tikka har sagt mig att han aldrig mött något sådant hos de rika och mäktiga. Men hos hundarna finns det där, den helande naturkraften. Tikka blev på något sätt andligen, platonskt förälskad i Ronja och hennes två vänner Inka och en annan yngling. Äntligen hade han hittat andra anarkoprimitivister att ha gemenskap med.

30.

Några dagar efter konferensen gick Tikka på ett möte om Peak Oil * som Ronja tipsat honom om. Ronja och Inka och den tredje manlige vännen var där, och under föredraget om Peak Oil fick Tikka en mycket obehaglig psykos. Han visste inte riktigt om föredragshållaren var god och ond, om det han sade var ont eller gott, och allt kändes mycket konstigt och obehagligt. Han flippade helt enkelt. Han minns att han höll om Ronjas manliga unga vän under föredraget, fast han bara träffat honom en gång innan detta möte. Efter mötet höll denne unge man handen på Tikkas huvud som för att heala honom. Jag tror ynglingen fattade att Tikka flippat.

När mötet var slut, gick de till tågstationen tillsammans med ekoteologen Anna Yrjönen, en vän till Ronja, som de skulle sova hos i Esbo. Tikka var så utflippad att han började tro att Anna Yrjönen var en fiende, och skulle ange honom till myndigheterna. Denna vanföreställning gick dock över. De dykte efter mat i butikssopor, och sov sedan över hos Anna. Tikka sov bredvid Ronja på golvet, och kände sig manisk och utflippad, och fick inte sova. Ronja hade somnat, och Tikka lade sitt huvud mot Ronjas kropp. Då var det som om deras hjärtslag synkroniserades, slog i takt, på mystiskt vis,

och plötsligt var Tikka normal igen. Det var en mycket märklig upplevelse. Han somnade snart.

Nästa dag gick de med Anna och Ronja till en fest i en hippiekommunitet i Helsingfors (i Åggelby, om Tikka minns rätt) som kallades på finska för ”Heimola”, ungefär ”stambyn” på svenska. Tikka fick i uppgift att laga plättsmet, och de satt en massa brännässlor i smeten. De hann aldrig steka mer än tre, fyra plättar.

Det underligaste på den festen var när ett gäng hippien, Tikka inberäknat, lekte en lek ute på gården som gick ut på att alla låg i en hög och krälade som maskar runt varann (det var inte erotiskt, bara lustigt och lekfullt). Tydligt var detta en hippietradition, men Tikka hade aldrig stött på den tidigare.

Ett tag pratade Tikka, Ronja och Juddi, den unge man Ronja var förälskad i, men aldrig fick, om anarkoprimitivismen och jordens framtid, och om att människan kunde, med sin kreativitet och insats, göra naturen ännu mer fruktbar än den var i sitt vilda tillstånd. Detta samtal gjorde stort intryck på Tikka.

Han minns att Juddi var med på den ekoanarkistiska konferensen, och han skulle hela tiden syssla med något handarbete, även mitt under gruppdiskussionerna.

När kvällen kom åt de inomhus, de var kanske tjugo, trettio personer, och Tikka minns särskilt den äldre hippien Heikki Attilas underliga berättelser, där han t.ex. framförde idén att man kunde sätta militären i arbete med att rensa upp skräp i havet.

En annan hippie, Olavi, var i extas, och stönade ständigt av lycka, som om han tagit starka droger. Ständigt gjorde han extatiska ljud, ”Gud!”, utbröt han då och då, och Tikka sade till Juddi att han ville uppleva något liknande.

Juddi bara skakade på huvudet. När Tikka efteråt frågade Anna Yrjönen om vad som hade hänt, sade hon att det var Olavis ”terapi”. Tikka har än idag ingen aning om vad han hade för sig, om han verkligen hade tagit tunga droger.

Det kändes som om Tikka kommit hem, att han hittat sin stam, och han skrev sig på Heimolas mejlinglista, kallad ”Helsinki-heimo” (Helsingfors-stammen). Efter en tid, då bara Olavi skrev mejl, dog listan till slut ut.

Tikka beundrade mycket Anna Yrjönen, men han blev aldrig förälskad. Han räknade dock både henne och Ronja som ”potentiella” flickvänner.

Väl hemma hos sina föräldrar igen, var Tikka fortsatt psykotisk. När dimman låg över åkrarna, trodde han att klimatet hade återgått till tiden före Noa, då, enligt biblisk tradition, marken vättes enbart av dagg, och det aldrig regnade. Han trodde att det aldrig skulle regna mer, utan att klimatet skulle återgå till paradiset tillstånd.

Han gick på måfå och knackade på hos grannarna för att ha någon att prata med, och frågade en äldre granne vad som höll på att hända med vädret. Hon sade att det alltid hade varit konstigheter med vädret ibland.

En natt satt Tikka länge uppe i sängen, och plötsligt var det som om han såg ett litet lamm i sin famn i en vision som varade kanske bråkdelen av en sekund, som en lamm-ande som låg där. Senare kom Tikka att tolka detta som ett tecken att han tillhörde Kristus, Gudslammet.

Ett tag, när Tikka såg affischer om en megaloppis i en stor idrottshall i Kyrkslätt, trodde han att loppisen var en del av en påbörjad avveckling av civilisationen, och att folk nu gjorde sig av med sina saker i väntan på Jesu återkomst.

Tikka gjorde underliga saker med sin pappa, som att ta honom med till Internet på biblioteket i Kyrkslätt (pappan hade aldrig varit på internet, han föraktade det), och lärde honom hur man använde internet, och bad honom googla på det han var mest intresserad av. Hans far blev som en liten pojke, det var som om Tikka var pappan och pappan sonen.

De hade två polska ynglingar på besök, och en gång när Tikka satt vid bordet i köket med polackerna och hans två lillasysstrar och drack kaffe (Tikka drack också, starkt svart kaffe), flippade han in i psykos och började göra konstiga, extatiska ljud. Och det var som om han med ljuden begärde sin femtonåriga lillasyster (som han aldrig annars hade varit attraherad av). Han lämnade bordet, och det gjorde polackerna också. Sedan brottades Tikka lite på lek med den ena polacken, men när polacken tog i för hårt blev Tikka rädd att polacken trodde det var allvar, och slutade. De gick istället ut, och polacken tog Tikka med bort från huset (Tikka tror idag att polacken var rädd för att Tikka skulle flippa ännu mer och göra något fuffens). Polacken sprang tillsammans med Tikka bort på vägen mot grannens hus, men till slut fick Tikka honom att stanna och gå med honom tillbaka. Väl hemma igen gick de in, och då gjorde Tikka med polacken något som han senare tolkade som att han ”botade” polacken från hans rädsla. Tikka minns inte riktigt vad det var, men han minns att han berörde honom på ett sätt så att polacken blev som ett lugnt litet lamm.

Ett tag när Tikka skulle ge zoneterapi åt sin far, blev hans händer våta av svett (något som aldrig hänt varken förr eller senare när han masserat folks fötter eller kroppar, vilket han gjort en hel del), som om det rann olja från dem. De kändes ljuvliga på något sätt. Tikka tolkade det som att han hade ”helbrägdagörelsens nådegåva”, ”healing-krafter”.

Tikka reste också till Åbo för slutstädningen av sin studielägenhet, och för att ge bort sina möbler åt ett lopptorg, för han ville inte fortsätta bo där. På vägen till Åbo var det som om en engelsk röst ville ta över hans tankar. Det

kändes obehagligt. Tikka kände sig mycket underlig under denna resa, som om han gick i en överklighetskänsla. Han hade lovat att vara ett visst klockslag i sin studielägenhet för att möta lopptorgets arbetare som skulle hämta hans möbler. Han kom för sent. Men han fick det ordnat på något sätt till slut.

Tikka kom hem igen. Till slut blev han så psykotisk att hans föräldrar inte stod ut längre, och bad honom lämna hemmet. Han lydde, och packade sina saker och lite mat, för att luffa iväg mot nya äventyr. Men han kom aldrig så långt, för han fick idén att han skulle befria sin fars får. Tikka tyckte det var fel att ha dem i fångenskap, de skulle få vara fria i skogarna och på ängarna, precis som vi människor. Och han hade lite tankar på att ta dem med sig och låta dem para sig med andra baggar som han tänkte släppa fri på en annan gård (alla föräldrarnas får var tackor). Han släppte alltså sin fars får fri, och hans far och mor upptäckte det, och fångade in dem. Tikka var på lekfullt humör, och frågade sin far om de skulle lösa detta på mäns sätt (han menade: med brottningskamp). När Tikka sedan släppte fåren lös en gång till, blev det för mycket för hans far, som ringde till polisen. Polisen kom snart, och började prata med Tikka om vad som hänt. Snart insåg Tikka risken för att han skulle bli fast, kanske tvångsvårdad, och han rymde iväg, och sprang och gömde sig i skogen långt borta. Polisen ringde efter förstärkning och polishund. Tikka försökte gömma sig genom att gräva ner sig i myllan under en gran, men insåg att det inte funkade, och sprang vidare. Två poliser hann snart upp honom med polishunden, och hunden bet ett litet bett i hans rygg, och han var fast. Polisen tog Tikka till hälsostationen för att se efter hans sår efter hundbettet. Medan de väntade på hälsostationen, föreslog Tikka för polisen att de alla skulle rymma på en gång, att Tikka skulle rymma från tvångsvården, och polisen rymma från sitt arbete. Tikka fick inget svar. Läkarna gjorde inget med hans sår, det var för lite, men Tikka kördes till en psykiatrisk avdelning på Jorvs sjukhus. Väl framme där, insåg läkarna att

Tikka hörde till psykiatriska avdelningarna på Kuppis sjukhus i Åbo (Tikka var ännu skriven i Åbo), och han kördes dit.

På den avdelning Tikka kom på blev han placerad i isoleringscell efter några dagar, bara för att han hade smakat på en kaktus och spottat ut det i en annan kruka, och även för att han hade kramat en patient som grät. När Tikka inte ville gå in i isoleringscellen, blev han nerbrottad på golvet, så att en kruka med en växt i gick sönder. Han blev ännu mer psykotisk än förr av vistelsen i isoleringscellen, och smetade ut morgongröten över väggen i isoleringscellen. Till slut upplevde han att han blev pinad av Satan, och sade åt psykvårdarna att han ville samarbeta med dem. Då släpptes han ut ur isoleringscellen. En av psykvårdarna sade att Tikka tillfrisknat mycket snabbt.

På avdelningen blev Tikka bekant med en spansk professor i spanska vid Turun Yliopisto (Åbo finska universitet), Alberto González, som hade blivit tvångsvårdad där p.g.a. paranormala upplevelser och bråk med sina underordnade på universitetet. Han var mycket förtvivlad över sin fångenskap, och tyckte han blivit behandlad mycket orättvist. Men han var märklig, en gång såg Tikka honom polera bladen på krukväxter, tydligen desperat efter att ha något att göra. Han dog ett halvt år efteråt, och enligt rykten från Hannu, en medicinstuderande som också var på avdelningen samtidigt som Tikka, var det självmord. Tikka har sina aningar om att psykiatrins behandling av honom hade sin del i detta.

Hannu kom en gång till Tikka, helt nedsövd av mediciner, så att han knappt kunde prata, och bad Tikka läsa ur en av grekisk-ortodoxa kyrkans böneböcker. Tikka gjorde det, och Hannu blev väldigt tacksam, sade att Tikka var en ängel. Men Hannu såg plågad ut, vilket gjorde Tikka mycket ont.

* Den punkt då oljeproduktionen i världen har nått sin topp, och sedan börjar sjunka för att aldrig nå samma nivåer igen. Många menar att denna topp nåtts för konventionell råolja.

31.

Tikka fick permission snart, efter fem, sex dagar, och valde att besöka Anna Yrjönen i Esbo. Inte kort efter permissionen släpptes han fri. Han åkte sedan med Anna till en ekoby långt uppe i Finland, som han glömt namnet på, men de hade en helg med en slags liten samling, för att fira något, Tikka minns inte vad. Men många hippien samlades där. Tikka minns särskilt när de satt sent på kvällen kring lägerelden och pratade och sjöng, eller när de hade en sharing-circle (i ”circle way”-anda), då de satt i ring och en pinne gick runt, och den som hade pinnen fick säga något.

Till slut insjuknade Tikka i en feber, det var ett virus som gick, och han låg mycket och vilade sig på golvet tätt intill ekobyns hund, det var hans favoritställe att vila på, och ingen hindrade honom. En av medlemmarna i ekobyn sade, när han gick förbi Tikka: ”Dom där två, alltså!” (han menade Tikka och hunden). Efter någon dag i feber frågade Tikka en av hippie-tjejerna om hon ville ge honom en massage. Det ville hon, och när hon masserat Tikka försvann febern genast. Han var djupt överraskad över att en enkel massage kunde ha en sådan effekt. Efter massagen kysstes Tikka och tjejen lite, men när Tikka var för upphetsad, och tog för mycket styrningen, avbröt hon kyssandet – allt för snabbt, tyckte Tikka. Han blev lite småförälskad i henne av massagen och kyssen, och ville inte åka tillbaka till Helsingfors så länge hon stannade i ekobyn, fastän Anna och de övriga hade åkt hem för länge sedan.

Tikka glömde att duscha, så tjejen han var lite förälskad i fick ta med honom till sjön ett stycke bort och hjälpa honom att tvätta sig där.

Till slut stod ekobyns medlemmar inte ut med Tikka längre, han uppförde sig dessutom lite underligt, låg mest på backen och gjorde ingenting, hjälpte inte till, och en av medlemmarna sade att Tikka måste gå, detta var inget allmänt härbärge. Detta var en besvikelse för Tikka, han hade inte trott att de var så ogästvänliga mot främlingar som kom på besök, särskilt mot en som nyss varit sjuk. Tikka hade heller inte gjort något särskilt ont, bara uppfört sig som ett barn. Han skjutsades till tågstationen och åkte hem med tåg.

Efter detta åkte Tikka till Åbo, och levde där som hemlös en tid. Han hade slutat med sina antipsykotiska mediciner genast då han slapp ut från tvångsvården, och var fortfarande svagt psykotisk, hela sommaren och hösten 2009.

Han sov under denna tid ofta under öppen himmel på en kulle uppe på Vårdberget i Åbo.

En dag på sommaren träffade Tikka en gammal kvinna på gatan vars hund han klappade (han började göra detta mer och mer). Han blev vän med kvinnan, och hon berättade att hon hade en dotter som låg sjuk hemma. Tikka fick komma på besök till kvinnan, och det visade sig att dottern var en mentalpatient som gick på starka mediciner och bara låg orkeslös i sängen och på soffan hela dagarna. Hon läste inte, såg inte på TV, låg bara hela tiden. Hon hade katatonisk schizofreni, som hon fått i unga år. Hon var i 40-årsåldern, och Tikka och hon blev snart ”ihop”. Tikka var inte förälskad i henne, han ville bara ge henne kärlek och gemenskap, ville gjuta liv i henne med sin vänskap. De kom att vara ihop fram tills Tikka blev ihop med en svensk tjej 2011. Men de avtalade aldrig att de var ihop. Tikka var

polyamorist vid det här laget, påverkad av Ronja Aarniala, som också var detta.

Tikka hängde under denna sommar även med folk från Åbo Akademi, bl.a. på Arken, bl.a. med filosofistuderanden och senare romanförfattaren Markus Prest. Denne utmanade Tikka med att få honom att klättra på väggarna på ett professionellt inomhusklätterställe.

En gång var Tikka klädd i bara shorts, med naken överkropp, ute på gårdsplanen på Arken, humanisternas stora byggnad, det var sommar och soligt, och han ville ta lite sol. Detta retade gallfeber på en av cheferna på Åbo Akademi, och när Tikka en gång besökte Bodil Lindfors i hennes rum, hon är en poet och lektor i psykologi (var det den gången), kom denna chef och sa åt Tikka ”Du behöver vård!”. Tikka blev rädd, visste vad han menade (psykiatrisk tvångsvård), och försökte få Bodil att försvara honom. Han frågade henne vad hon skulle göra om hon var honom. Tikka minns inte svaret.

Efter en tid tog man fast Tikka och förde honom till förhör på Kuppis psykiatriska avdelning, för att han, som de sade, hade ”gått naken” på Arkens gårdsplan. Tikka förklarade för psykiatrikerna att han inte gått naken, utan varit klädd i shorts, och han blev frisläppt. Men detta vidriga pryderi säger något om den ruttenhet som finns i akademiska sammanhang, hur man kan riskera ohyggliga straff som psykiatrisk tvångsvård bara för att man gått i shorts utan tröja eller blus på sig.

32.

Tikka hängde mycket med Åbos hippien och anarkister under hela denna tid, och han köpte gröna trikåbyxor och lagade mockasiner åt sig av återanvända läderstövlar. Han ville vara en modern Robin Hood. Tikka identifierade sig med honom på något sätt.

Hippiena och anarkisterna träffade han främst på deras ”Taideslummi” (på finska, ”konstslum” på svenska), som var ett konstprojekt där man byggde, med polisens tillåtelse, ett litet slumkvarter av skräp, och hade olika kulturella program och konstutställningar från undergroundkulturen. Tikka fick mycket goda vänner där, bl.a. anarkisten Jonne. Tikka kände att han funnit sitt folk. Han var dock lite psykotisk under hela denna tid, han gjorde många underliga saker, som att släppa fri anarkisters hundar (fröet till hans djurrättsaktivism). En gång när Tikka skulle rasta en anarkists hund, Kero, i Vårdbergsparken, där konstslummen hölls, fick han, när han satt på en liten berghäll, plötsligt idén att ingen skulle bestämma över hunden, alla skulle vara fria, och så lät Tikka hunden gå sin väg. Det hela slutade med att hunden hamnade på ett hundstall, och hade kanske blivit avlivad om inte anarkisten som ägde hunden hade ringt upp hundstallet för att leta efter hunden. Anarkisten var ursinnig på Tikka.

Men Tikka tyckte det var skamligt att anarkister, som var så emot allt förtryck, och så för frihet, kunde ha djur i fångenskap. Kring denna aktivism började de första utkasten till hans ”djurism” födas, att människan är ett djur och måste få lov att följa sin djurnatur och leva i harmoni med den, med de goda sidorna i den. Vilket vi sällan får idag (det är t.ex. mycket svårt att leva som urfolken här i väst). På grund av Tikkas hundbefrielse, fick han till slut portförbud till anarkisternas högkvarter i Åbo. Tikka uppförde sig också väldigt konstigt på konstslummen, som en hund, ett djur, han plockade ofta gräs från gräsmattan och åt det mitt framför andras ögon, medan de satt på marken, och gjorde annat konstigt, som fick en av anarkisterna att, när

konstlumen var över, fråga irriterat om det var någon lek som Tikka lekte, om han drev med dem. Nej, svarade Tikka, det var allvar.

Strax innan Tikka släppte fri hunden Kero, fick han rasta honom, och gick in i skogen. Då såg hunden en hare, och slet sig loss med otrolig kraft, och sprang efter haren. När Tikka till slut fann hunden, hade han attackerat haren, och haren låg döende på vägen. En bil kom förbi och stannade, och en kvinna ropade gråtande att man skulle döda haren så den slapp lida. Tikka tog haren i famnen, och gick med hen tillsammans med hunden, till ett undangömt ställe, och satt där och smekte haren. Den dog i Tikkas famn till slut, han såg när livet slocknade i dess ögon. Men det kändes inte sorgligt, bara helt naturligt. Haren kissade lite i dödsögonblicket, och hunden slickade i sig kisset.

Tikka rastade också sin flickväs mors hund ofta, och lät den gå fri utan band med honom. Första gången han gick ut med henne gick han med henne i band, och lät henne styra vart de skulle gå. Det blev ett kaotiskt irrande, ut på bilvägen om inte Tikka hade hindrat henne. Sedan efterhand, under följande rastningar, lät Tikka hunden gå fri, och hon följde efter honom. En gång tappade han bort henne i en liten skog, men hittade henne igen, hon hade gått till en park och hälsade på människor där. En annan gång började hon springa bort längs bilvägen, och Tikka sprang efter. Han fick inte tag i henne, och hon sprang framför bilar och blev nästan påkörd i ett kryss. Tikka fick fast henne till slut, och undrade om det var rätt att han hade henne fri. Han bad sin flickväs mor om förlåtelse för att han varit så vårdslös.

Det var under denna tid Tikka började med sin vana att ”dyka” (så säger man på finska) efter mat i butikssopor och leta efter matrester på McDonalds och restauranger. Han hade ju inga pengar, så detta var hans sätt att få i sig mat som hemlös, utan att behöva stjäla. Han tror det var kontakten med hippierörelsen, som fick honom att upptäcka detta sätt att fixa mat, kanske första gången genom Ronja och Anna våren 2009. Han gick också på Åbo

Akademis studentrestauranger och åt rester som han hittade på borden. Utan skam, som en hund. Senare i Stockholm skulle några vänner kalla honom för ”doggen”.

Tikka åt även en del lindlöv vid denna tid, som hade sockerlösning på sig, han vet än idag inte vad denna klibbiga lösning var, men det smakade gott tyckte han. Linden som han åt av fanns mitt i Åbo, vid en stor bilväg, vid Åbo domkyrka, men det brydde han sig inte om. Han tog också en gång ett knippe löv med sig till Åbo Akademis studentrestaurang i Arken, och satt och åt löv bredvid gamla studiekamrater, som skakade på huvudet åt det. ”Tikka!” sade en av dem. Tikka drack också flera gånger från Aura å, en smutsig å som rann genom Åbo centrum, och skröt lite med denna bedrift. Han hade också druckit från vissa regnpölar, eftersom han sett djuren göra detta. Han ville i allt vara som djuren.

En gång den hösten sade Tikka till en av anarkisthippierna från konstlumen att i framtiden skulle mänskligheten komma att dela sig i två, en del som fortsatte som förr, och en del som återvände till djurriket.

I augusti gjorde Tikka en lång vandring på trettio dagar genom de stora skogarna norr om Åbo. Han råkade ut för en massa äventyr, och när han kom hem var han en annan människa, mer vild, mer naturlig. Skogsvandringen hade förändrat honom, och han kom att se den som sin personliga motsvarighet till Jesu 40 dagar i öknen. Den jordade honom på något sätt, i djurens och naturens verklighet. Han har några fina minnen från denna vandring, bl.a. att en häst trampade på hans bara fot när han gick in i en hästhage och klappade hästen, vilket gjorde att han måste vila sig i ett par dagar för att foten skulle läka. Och en annan gång studerade han några insekter i en damm, och lade märke till att en insekt räddade en annan insekt från en annan insektart, från att vara upp-och-ner i vattnet, insekten hjälpte den andre på rätt köl. Detta tyckte Tikka var ofattbart. En gång kom en ambulans och hämtade honom till psyket i Kuppis, Åbo, p.g.a. att någon

tyckt han var underlig, han vandrade ju barfota. Han lyckades lura sig ur läkarnas grepp, men de sade till honom att en gång skulle de nog ta hand om honom. Tikka lät sig inte skrämman, utan återvände till det ställe där han slutat vandra, då ambulansen tog honom.

Något underligt hände i Yläne, en liten by mitt i skogen på ca 2000 invånare, där Tikka träffade en kristen ung man som var som en helig dåre, full av den helige ande, och Tikka fick sova över hos honom, och tillsammans med honom gick de ut i skogen, den helige dåren med en Mose-kappa över sig och stav i handen. Till alla han mötte på vägen i skogen, sade han ”Jesus älskar dig!”, även militär som han mötte. Och ständigt skulle han fröjda sig i anden

På sensommaren var Tikka med, som avslutning på sin vandring, på en liten hippiefestival på en Åbohippies/Åbokonstnärs stuga, ca 70-80 kilometer norr om Åbo. Att han vandrade dit, väckte hippienas munterhet. En gång kom en av hippiena där till Tikka med lite löv, och ville att han skulle äta av det. Han åt, för att demonstrera att han åt löv. De hade nämligen hört ryktet att Tikka åt löv, och tyckte det var mycket lustigt.

På festivalen var det en yngling som kallades ”Homo-jeesus”, som var särskilt konstig. Han sjöng nästan hela natten på scenen med mikrofonen och några som spelade med honom, med en massa skämt och hädelser. Tikka önskade sig långt bort i skogen för att få sova i fred. Men han hade också lite roligt åt detta.

* **

På senhösten råkade Tikka gå in i Mikaelskyrkan i Åbo, och då var det just konsert i kyrkan, där den mycket kände finske kristne popsångaren Pekka Simojoki uppträdde. Musiken var så vacker att Tikka brast i mild

gråt. Tikka kände prästen i kyrkan (det var samma präst som hade gett honom härbärge i Birgittinerklostret), och gick fram och satte sig på golvet bredvid honom (han brukade alltid sitta på golvet, överallt, även i kyrkor). I pausen var det kollekt, och alla ställde sig i kö för att ge i kollekten. Tikka gick då fram upp på scenen och skakade hand med Pekka Simojoki. Han ville bryta förgudningen av popstjärnor på detta sätt, och visa att de var jämlika medmänniskor som man kunde hälsa på precis som på alla andra. Prästen som Tikka kände blev utom sig av detta, och ringde genast till sjukhuset, för att säga att de hade en galning här som uppförde sig störande. Ambulansen kom genast, och undersökte läget. De kom till slutsatsen att de inte kunde tvångsvårda Tikka, han var inte sjuk nog. Tikka gick därifrån lättad.

Tredje avdelningen: På luffen

33.

Det blev kallare och kallare. Med kylan vaknade också Tikkas kropp till liv, han fick en underbar värme och ett underbart rus som han aldrig känt tidigare, av kylan. Han var ju hela tiden ute, så hans kropp fick följa med hur kylan kom, och hann vänja sig vid den. Tikka föreställde sig att alla vilda djur upplevde kylans livgivande kraft när hösten kom, och njöt av det. Kanske även vintern gav dem liv? Varför frös aldrig de vilda djuren ihjäl, fast det var -30? Det måste bero på att kylan satte fart på livet i deras kropp, på blodcirkulationen, som blev så het att den kompenserade för kylan. Ett vackert mysterium, som allt annat.

Till slut blev Tikka så levande i själ och kropp att han var rädd att psykiatrin skulle ta honom igen, och flydde till Stockholm. Det var sent på hösten, strax innan snön kom. Tikka flydde genom Åbolands skärgård via Åland till Stockholm – utan pass. Sitt pass hade han bränt upp hemma i Kyrkslätt sommaren 2008. Han ville inte tillhöra ”Systemet”. På ön Houtskär i Åbolands skärgård råkade Tikka besöka en begravning i en kyrka, och han satt i kyrkbänken och grät över den döde, utan att känna honom. Så levande var hans känsloliv den gången.

Väl framme i Stockholm bosatte Tikka sig i sin hydda i Nackareservatet, och den levande känslan fortsatte. Men vintern kom, och den blev svårare att tåla än han trodde. Han gick barfota helt tills första snön kom, vilket förstärkte hans känsla av att vara ett vilt djur. En gång gick han barfota långt inne i Nackareservatet, utan att ha skorna med, och så började det snöa mitt i allt. Tikka skyndade kortaste vägen till värmen, som var Bagarmossen. Han nådde fram just innan det kändes som om hans fötter skulle bli allt för kalla och frusna. Räddningen var poeten Bengt O. Björklund från Romantiska

Förbundet, som förbarmade sig över Tikka och gav honom sovplats den natten. Om Tikka minns rätt fick han också låna ett par skor nästa dag.

Robban hade sommaren 2008 flyttat från Nackareservatet till en skog i Hanveden långt söder om Stockholm. Han hade inte trivts i Nackareservatet p.g.a. buller från bilvägar, och p.g.a. att myndigheterna ville få bort dem. Elises bror, Robbans son Are hade också kommit till Hanvedenskogen för att bo med Robban i kåta. Mot senhösten begav Are sig på luffen till Polen, och där försvann han spårlöst. Robban och Elise (som kom för att bo i Hanveden tillsammans med hennes andra bror Sture vintern 2009/2010) väntade en tid, men när inga livstecken hördes, beslöt de sig för att leta efter honom, och åkte med sin rostiga paketbil i början av 2010 till Polen för att leta. Mer om denna resa senare.

Men innan de reste, huserade Robban och Elise ibland på Gebers ekoby i samma källare som Tikka hade bott i. Tikka besökte ibland Gebers, och en gång hittade han Robban och Elise i källaren. Han blev mycket glad, och låg länge och kramades med Elise på golvet. Det var ren vänskap, inte erotiskt, själens och kroppens oskuldsfulla öppenhet. Det var som själsmassage för Tikka, tänd av det hemlösa livet. Elise har senare berättat för honom att hon fick fågelloppor efter denna kram. Tikka visste inte att han hade loppor vid den tiden.

* * *

Strax efter att Tikka kommit till Stockholm, besökte han Uppsala för att träffa poeten Nils Brunell, som var muslim, och Tikka konverterade till islam i Uppsala huvudmoské. Lite på måfå, som ett löst infall, p.g.a. att han besökt moskén för att värma sig en kväll, och läst lite i deras skrifter om hur

ädel profeten Muhammed var. En ung kille omvände Tikka genom att läsa trosbekännelsen med honom, och så var han konverterad. Han fick också en mycket vacker svart dräkt med vita mönster på, som gåva från moskén.

Tikka träffade Brunell i moskén på bönen nästa dag, men de växlade bara några ord, det blev inget djupt möte (det var första gången de möttes fysiskt). Tidigare hade de haft kontakt med varandra på internet, i förbindelse med deras manifest för ”Den postnationalistiska nationalromantiken”.

Tikkas omvändelse till Islam blev aldrig på allvar, han var kristen djurist innerst inne under hela den tid han var muslim, fram till sommaren 2011. Han tror han blev muslim till det yttre mer för att han beundrade muslimernas tidebönsliv, och ville ha en plats att vila på i staden. Man fick nämligen lägga sig på golvet i muslimernas moské under tideböerna, i all fall gjorde Tikka det flera gånger utan att någon sade något. Detta var svårare i kristna sammanhang, hade han erfart. Han ville ha en plats att vila på i staden, eftersom han tyckte det var så tungt att alltid vandra till sin hydda i Skarpnäck, och hellre valde att sitta på McDonalds hela natten. Tikka kom att göra detta alltmer, med början vintern 2009-2010.

Vintern blev så tuff att Tikka i början av Januari åkte iväg mot varmare länder, som fripassagerare på tåg ända till Serbien. Han reste dit också för att leta efter den försvunne Are (Robban är nämligen halv-serb, så Tikka trodde att Are kunde ha sökt sig till Serbien). Tikka lämnade allt han ägde, väska och pass och några skrifter, att hänga på dörren till St. Clara kyrka, och hoppade på tåget. När han kom tillbaka hade vaktmästaren kastat väskan och allt den innehöll, passet och skrifterna och allt (där var en liten minibok om djurismen som en ny religion). Att lämna allt i St. Clara kyrka var Tikkas sätt att sprida sin minibok, att få folk att läsa den. Men ingen brydde sig.

På vägen ner genom Sverige som fripassagerare på tåg, besökte Tikka Nya Slottet Bjärka Säby, iklädd enbart i den svart-vita muslimska dräkten och

dansskor, utan något mer. Han träffade en av ledarna där, och knäböjde bredvid honom vid bordet han satt vid, nästan som riddarna i gamla tider gjorde, knäböjande med ena knäet i marken och andra uppe, för att visa vördnad och tillgivenhet. Tikkas hela väsen och uppträdande var för mycket för denna pastor, och han föreslog för Tikka att han skulle köra Tikka till en psykiatrisk avdelning. Tikka började skälva och sade att psykiatrisk tvångsvård är tortyr, och bönföll pastorn om att slippa detta, att pastorn istället skulle ringa Tikkas bror och låta honom ta hand om honom. Till slut gick pastorn med på det, och skjutsade Tikka till Linköpings tågstation och ringde Tikkas bror och fick det ordnat så att brodern skulle hämta upp Tikka på Stockholms centralstation. Under färden till Linköping frågade Tikka om pastorn kände till Sadhu Sundar Singh och Emanuel Swedenborg. Pastorn var tyst, svarade inte, pratade inte på hela resan. Som förstenad.

Tikka vistades några dagar hos sin bror, sedan åkte han iväg till Serbien som fripassagerare igen, genom många äventyr. I Tyskland i Hannover blev han förd till polisstationen för att han varit utan biljett, men hans syster och hennes man kom och hämtade honom, från Hamburg. De skulle köra hem med Tikka till dem, men på resan hörde de såna saker av Tikka att de ombestämde sig och gav Tikka lite resepengar för att klara vägen till Italien, som Tikka först hade tänkt åka till. Tikka fick inte besöka dem, utan fick gå av i Hamburg och åka vidare neråt.

Efter en liten sträcka fick Tikka för sig att han skulle leta efter Are, Robbans son, i Serbien, istället för att åka till Italien, så han tog tåget genom Polen. I Polen blev han slagen av en alkoholist medan han tog sig en liten promenad i en liten by medan han väntade på nästa tåg. Han fortsatte mot Serbien. I Szeged i Ungern blev han fast av polisen, och fick vara ett dygn i isoleringscell för att han skulle få pass, vilket han inte hade. Han ombads att åka tillbaka till Budapest för att ordna pass, men Tikka lydde inte, utan åkte vidare mot Serbien.

Serbien är utanför EU, så Tikka hade inte kommit in i landet om det inte var för att han vandrade över gränsen genom en skog, istället för att åka tåg. Han lyckades ta sig över gränsen obemärkt, och åkte tåg igen från Subotica till Novi Sad. I Novi Sad råkade han tala i tungor på en bar, så att polisen kom och undersökte hans identitetshandlingar, och när de märkte att han inte hade pass eller visum, blev han fängslad i tjugo dagar. Det var i januari 2010.

Första dagen i fängelset fick Tikka övernatta i en kall cell utan något täcke, på en hård brits. Det kändes tungt. Han fick nästa dag vara med de andra fångarna i det egentliga fängelset. Där skämtade han med de andra fångarna genom att leka apa, och han sade åt en av fångarna att hans kropp var av gummi, vilket fick denne att slå Tikka hårt. När Tikka gick ut på innergården när det regnade, för att samla regnvatten i en flaska (under flera år hade han ett underligt begär efter regnvatten, som han tyckte smakade mycket gott), slog fångvaktaren honom i ansiktet, så att Tikka började gråta. Han tror det var all denna konstighet som fick fängelset att sätta honom i en specialcell med de svåraste fångarna. De var ca tio stycken i denna cell. Först sattes Tikka i en liten cell med några få andra, men när han ylade av isoleringen satte de honom i denna slutliga cell.

Efter ca fem dagar i cellen kom Tikka in i något slags "förändrat medvetandetillstånd", ett otroligt levande tillstånd av naturligt psykiskt rus, ett djupt meditativt tillstånd (som psykiatrin nog skulle kalla "psykos"), som triggades av läsningen av Uppenbarelseboken i Bibeln, en bok som Tikka försökte göra en "djurisk översättning" av, där han tolkade den utifrån "djurismen". Han hade nämligen en Bibel på engelska med sig i cellen, som han fått av en kristen familj som han fick övernatta hos på luffen genom Slovakien. Tikka skrev alltså om Uppenbarelseboken, så att den skulle passa hans filosofi djurismen. Han skrev på allt papper han kom över.

Under detta arbete med översättningen (Tikka satt i toalettshallen vid ett litet bord), började han lägga märke till ett antal medelstora insekter som kröp på

väggarna. Han vet inte vad det var för insektart. Men han upplevde något paradiskt med dem och deras närvaro, och han upplevde att de hjälpte honom att översätta Uppenbarelseboken, de var den djuriska tolkningsnyckeln. Ja, de var som änglar i cellen, naturens änglar. Djuren blev centrum i Uppenbarelseboken för Tikka, särskilt "De fyra levande varelserna" kring Guds tron i denna bok (kap. 4) blev tolkningsnyckeln, han tolkade dessa som djurens representanter, som bar upp Guds tron. Tikka började också känna någon slags telepatisk kontakt med dessa insekter, som om han tolkade deras väsen och dess signaler och översatte det till mänskligt språk.

En gång medan Tikka satt i sin säng i detta meditativa rus, sade fången i sängen intill till honom: "Du ber hela tiden". "Ja", sa Tikka, "jag ber om att Jesus skall komma tillbaka". Fången talade engelska, och var den enda av serberna i cellen som kunde bra engelska. Detta öppnade en kontakt med de andra fångarna, han som kunde engelska blev Tikkas översättare. Han började förmedla kontakt mellan Tikka och han som höll ordningen i cellen med en käpp, och som hade slagit Tikka en del fram tills då, eftersom Tikka var så annorlunda än de andra. Då hände det något märkligt. Tikka sade åt ordningsmannen att han talade med änglar (han menade insekterna, men sade det inte högt), och detta ledde till en liten s.k. "andlig väckelse" i cellen, där ordningsmannen övertygades om att Tikka var Jesus. De pratade mycket, och Tikka "kanaliserade" insekterna åt ordningsmannen och de andra fångarna. Ordningsmannen slutade slå Tikka, och sade att han aldrig ville slå honom mer. Han sade ständigt till Tikka att han var Jesus, och Tikka sade "jag vet inte", helt tills han började tro på det själv. Psykosen blev starkare.

Ordningsmannen började läsa i en bok om kyrkofadern Johannes Cassianus' liv där han låg i sin bädd.

Tikka såg flera syner medan han låg i sin säng, bl.a. en vision av en stor spindels ande, som han såg endast delar av, men den var så ljuvlig att det inte går att beskriva, den var full av Emils och Pippis väsen, och seglade

omkring med fallskärmsliknande grejer som var som utblommade maskrosar. Tikka hade haft kontakt med en spindel i ett hörn i taket, och hade fått tröst av denna kontakt, och han tolkade det som att han såg denna spindels ande. Tikka såg också en vision av en gorilla som tuggade sin tunga i förtvivlan, och tolkade det som att han såg ordningsmannens ande.

En gång när en av fångvaktarna kom in i cellen, gjorde han korstecknet. Sedan gick det inte länge innan fångarna i cellen fick ovanligt god mat.

I cellen där Tikka satt, var det en ung fånge som var mycket underlig. Han var som ett stort barn, en apa, och gick på psykmediciner. Han slog sönder fönstret i cellen för att kunna göra självmord med glasbitarna, men ordningsmannen hindrade honom från att ta glas. När cellen en gång fick en TV, och fångarna tittade på våldsfilm, full av larm, då tog han tag i TV:n och kastade den på golvet så att den gick sönder. Detta tyckte Tikka mycket om, ty han led av larmet, och Tikka försvarade mannen. I slutet av Tikkas vistelse i cellen, sade han till mannen att denne påminde om aposteln Paulus. När Tikka talade om Jesus och Uppenbarelseboken, lyste mannen upp. En annan av fångarna, översättaren, hade en medaljong där det stod "Johannes Döparen" på, och Tikka kallade honom detta, och upplevde nästan att denne var Johannes Döparen reinkarnerad.

Till slut blev det ett sådant liv i cellen, att fängelseläkarna ordinerade sömnmedicin/psykmedicin åt alla i cellen, och Tikka fick en gigantisk tablett, som han inte vågade äta, utan han fick en av de andra fångarnas tabletter, och somnade på direkten. Tikka visste inte vad det var i hans stora tablett, och misstänkte att de ville förgifta honom.

Tikka limmade också ett kors av papper på dörren till cellen, med tandkräm som lim, han ville med detta kors "spränga" dörren, symboliskt. En annan fånge rev genast ner korset.

När det var tid för Tikka att lämna fängelset, sade han åt de andra fångarna att havet skulle komma över civilisationen i en apokalyps år 2012 (detta hade han fått från belgaren Patrick Geryl, hans serbiske tolk trodde också att det skulle hända något stort 2012), och att de skulle träffas uppe i bergen när detta hände. Tikka gav bort sin översättning av Uppenbarelseboken till en av fångarna, han som såg mest kriminell ut, och sin engelska bibel till tolken.

När Tikka sluppit fri från fängelset, där han hade fått pass av en norsk ambassadör, var det meningen att han skulle ut ur landet, men han ville inte. Han gick istället till tågstationen i Novi Sad och bodde där några dagar med de hemlösa som bodde där (de hemlösas barn hade skämtat med Tikka i början av hans tid i Novi Sad). Sedan hittade Tikka en hemlös liten gråvit hund (det fanns många hemlösa hundar på gatan i staden), som var full av betongstoft, och han adopterade den, tog den i famnen och bar den med sig. Tikka blev andligen förälskad i hunden, och vårdade den som sin ögonsten, den var så fin tyckte han. Han kallade den "milou". När han sedan satt ner den på marken, följde den honom överallt han gick. Han fick då en idé, att han skulle ge hunden åt fångarna i den cell han varit i i Novi Sads fängelse, för att ge dem kärlek. Tikka försökte vandra till fängelset, leta efter fängelset, och gick i flera dagar så. Det var vinter i Serbien då, det var i januari, och det låg lite snö på åkrarna. En gång fick Tikka sova en liten stund i ett tågstationshus, vars dörr han knackade på.

Ett stycke utanför Novi Sad kom Tikka förbi ett stort center för konstnärer, med massa ateljéer. Tikka gick in i en av dem tillsammans med sin hund. Dörren var inte låst. Där satt en konstnär och målade den vackraste tavla Tikka någonsin hade sett, figurativ, klassiskt vacker konst, en tavla med en himmel så paradisiskt azurblå att Tikka tänkte att han haft swedenborgska visioner av andevärldens himmel och målade det han sett. Tikka tänkte direkt på den retrogardistiska konsten i Norden, på norrmannen Odd Nerdrum och vår egen Johan Patricny, och undrade om denne konstnär var

influerad av det slovenska konstnärs-kollektivet Neue Slowenische Kunst (NSK), som varit retrogardismens store inspiratör.

Tikka vandrade ut på landsbygden, mitt i vintern, utan någon ryggsäck med sig, utan sovsäck och liggunderlag, utan något med sig överhuvudtaget, förutom ett pass. När han knackade på ett hus ute på landsbygden, kom det ut en man med en kniv i högsta hugg. Tikka sprang därifrån med sin hund, skrämmd. Han fattade inte vad han hade gjort. Sedan mindes han att det nyss varit krig i Serbien.

När han skulle gå över en stor åker, såg han en massa harar borta i horisonten, som sprang omkring. När han kommit mitt ut på åkern, kom plötsligt en bil körande mot honom, och den stannade kanske tvåhundra meter från honom, och ut kom en man med ett gevär. Tikka sprang först så fort han kunde vidare, men insåg till slut att det var lönlöst att fly. Han gick till mannen, som kom efter honom, och övergav sig till honom. Han och en annan satte Tikka i sin bil, och Tikka tänkte att de beväpnade männen säkert hade tagit med hans hund också, varför han inte frågade om det. Men när de förde Tikka till polisstationen, och han gick in där, gav de honom inte hans hund tillbaka, och han upptäckte att de inte tagit med hans hund. Tikka blev förtvivlad, och gick omkring på polisstationen och frågade ”Where is my dog?!” Ingen brydde sig. Det var ett hårt slag för Tikka, så mycket tyckte han om sin hund, och det visade för honom lite hur lite samhället bryr sig om djur. Han hade också dåligt samvete för att han inte tagit bättre vara på hunden, och försäkrat sig om att den var med (den hade vandrat efter Tikka fram till mannen med geväret). Nu lämnades den på åkern, ensam, utan mat och husrum, och Tikka vet inte hur det har gått med den.

Poliserna satte honom på en buss som skulle ta honom ut ur Serbien, de fick nämligen reda på att han var landsförvisad. Tikka åkte inte länge med bussen, innan han såg en hund som han ville klappa, och steg ut ur bussen. Till slut hamnade han på ett sjukhus, där han pratade med en psykiatriker

(Tikka sade bl.a. att han hoppades att han var Jesus, så skulle han fixa alla världens problem), och sjukhuset såg till att en man skjutsade Tikka ut ur Serbien. Under skjutsen hade Tikka fantasier om att myndigheterna avlyssnade honom genom en spindel i bilen, och att hela världen följde med hans äventyr, och att folk från USA såg på hans äventyr och skrattade ständigt likt folk skrattar i bakgrunden av vissa amerikanska komediserier. Det var också snöstorm medan de körde, och Tikka försökte förmå chauffören att vända och åka till Subotica, där Tikkas familjs vänner familjen Chani bodde (Tikkas bror är gift med en dotter i deras hus). Men chauffören förstod inte engelska.

34.

Tikka släpptes av från bilen strax vid Ungerska gränsen, och ingen var där och väntade på honom. Han överlämnades till att klara sig själv, mitt i sin psykos. Ingen brydde sig. Tikka tog beslutet att han skulle gå tillbaka till Serbien genom skogen, och uppsöka familjen Chani i Subotica, som han tänkte skulle vara hans tillflykt, och som skulle hjälpa honom. Så han började gå genom skogen mot Serbien, efter att ha förgäves sökt hjälp hos gränsvakterna. Tikka hittade kläder och stövlar på gränsvaktstationen som luktade lite Robbans naturliga lukt, och han trodde därför att det var den borttappade Ares kläder. Tikka satte på sig stövlarna som han hittade, och lämnade sina egna skor på gränsvaktsstationen.

I skogen var han med om en olycka, Tikka simmade över en å med tunn is på, naken, eftersom han gått vilse i skogen, förlorat sina stövlar genom att han tagit av dem och inte kunde ta dem på igen p.g.a. att de krympt i kylan. Till slut trampade Tikka genom isen i en å, och beslöt sig för att simma över ån till ett hus med fönster som lyste, mitt i natten, i desperation, för att söka hjälp. Isen var kanske en centimeter tjock, och Tikka tvingades bryta den

framför sig när han simmade över, och hans kropp rispades blodig. Huset var befolkat, och Tikka fick hjälp, efter att ha dansat och viftat som en galning för att få tillbaka värmen i kroppen. Han skickades först till ett sjukhus i den ungerska gränsstaden Szeged som vårdade hans sår efter isen i ån, och sedan skickades han till ett hem för hemlösa. Där uppförde Tikka sig lite underligt, han minns bara att han gjorde underliga ljud där, vilket gjorde att han skickades till en psykiatrisk avdelning i Szeged, allt för lätt, utan knappt någon orsak (Tikka minns att han inte gjorde något särskilt, bara dessa underliga ljud och klagoläten). Han var inte farlig för sig själv eller andra, vilket brukar vara kriteriet för att man blir tvångsvårdad, vilket han blev (han hade bara råkat ut för en olycka). När Tikka kom till den psykiatriska avdelningen pratade han med en psykvårdare, som sade till honom att de skulle ge honom mediciner. Då sade Tikka att han tänkte kämpa med sin kropp för rätten att inte behöva äta gifter, och att han hade ett svart bälte på sig (anspelande på svart bälte i kampsporter). Det lyckades inte, två, tre vakter brottade ner honom och en läkare gav honom injektion med antipsykotika. Detta var förnedrande. Tikka kände sig maktlös.

Det låg en gammal man bredvid honom i hans rum på psykiatriska avdelningen i Szeged, i spännbälte (hela kroppen var bunden till sängen, så att han nästan inte kunde röra sig). Tikka var förtvivlad över hans situation, och försökte komma på hur man öppnade spännbältet, men utan resultat. Tikka tyckte detta var oerhört grymt mot den gamle mannen. Mannen var i spännbälte eftersom han ofta föll ner på golvet från sängen. Om psykiatrikerna hade varit uppfinningsrika i det goda, skulle de ha placerat en madrass på golvet och lagt mannen där. Tikka ångrar att han inte kom på det och sade det till psykiatrikerna och psykvårdarna.

En annan äldre man skulle hela tiden packa sina saker för att gå ut ur avdelningen, men det lyckades aldrig. Ytterdörren var låst. Han gjorde detta

om och om igen. Han verkade inte förstå att ytterdörren skulle fortsätta vara låst inom oöverskådlig framtid.

Tikka fick tag i ett ungerskt Nya Testamente, och lärde sig från denna några ungerska ord, såsom "Kristztus feltamadott", som betyder "Kristus är uppstånden". Han gick omkring på denna psykiatriska avdelning och sade dessa ord till olika människor.

Tikka minns särskilt att han mötte en ung man där som var där eftersom han försökt ta sitt liv genom att sätta en massa tuggummi över sin kropp (det lät otroligt, men så berättade han). Och så mötte Tikka en jurist som var tvångsvårdad där. Båda dessa verkade så förtvivlade över sitt öde.

Efter nio dagar i tvångsvård fick Tikka flyga hem till Finland, en resa som ordnades och betalades av hans lillebror Erik. Tikka är honom evigt tacksam för detta. Men det var nio allt för långa och smärtsamma dagar, Tikka var rastlös i väntan på att få komma ut.

Han åkte genast tillbaka till Åbo, där han stannade en tid. Han var hos sin flickvän och skrev sina "27 historievetenskapliga teser" där, som han satte upp på anslagstavlan på Arken vid Åbo Akademi. Det var en underlig rekonstruktion av de viktigaste dragen i historien, dragen ur hans egen fantasi, med en ny kronologi, avsevärt kortare än den officiella.

En dag gick Tikka till pingstkyrkan i Åbo, och satt i kyrkolokalen i ett hörn och sjöng ur sångboken "Sånger om Herren" som han samlat och redigerat när han var 18 år gammal, i tio exemplar, bundna av honom själv. Sedan sade han till en kille i församlingen att han hade fått en uppståndelsekropp. Killen blev rädd, och ringde sjukhuset. En ambulans kom genast, men de kom till slutsatsen att Tikka inte var tillräckligt sjuk för att tvångsvårdas. Ett gäng unga pingstvännar samlade sig kring Tikka där han satt i hallen på

golvet, på sitt vanliga sätt, och försökte frälsa honom. Tikka lät sig inte frälsa, och kunde gå sin väg med lättat hjärta – igen.

Med ”uppståndelsekropp” menade Tikka den i kristen tradition förekommande föreställningen att när Jesus kommer tillbaka i sin återkomst och hämtar sin brud, församlingen, upp i skyn, kommer brudeskaran att få en kropp som liknar den som Jesus fick när han uppstod från de döda, en ”härlighetskropp”. Tikka tolkade in djurismen i Bibeln, och trodde vid denna tid att Jesu återkomst var naturens och naturbarnens återkomst på världsscenen, och att uppståndelsen från de döda var naturens och det vildas uppståndelse. Ja att uppståndelsekroppen var en återvunnen naturlighet i kropp och själ, något han trodde skulle hända i stor skala vid civilisationens sammanbrott, och något han trodde han själv var en upptakt till. Alltsedan Tikka fick sitt naturuppvaknande under studietiden sommaren 2005 hade han, genom sitt myckna dansande, haft en väldig mjukhet och spänstighet i sin kropp, och den hade aldrig lämnat honom helt, och hösten 2009 fick han kontakt med djuret i sin kropp, vilket gav ännu en dimension till denna känsla av enhet med kroppen och dess naturlighet. Det var denna djurlikhet som han uppfattade som sin kropps uppståndelse från de döda, tusen mil borta från de kristnas tänkta spök-uppståndelsekropp som kunde gå genom väggar.

35.

Inte länge efter åkte Tikka tillbaka till Stockholm, och där stannade han i några månader. Där kom han på den underliga idén att gräva en jordhåla i Observatoriekullen vid Stadsbiblioteket. Tjälén satt i jorden, så det lät sig göras. I denna håla bodde Tikka en månad, alltmedan han gjorde hålan allt större och större. Till slut var den så stor att Tikka kallade den för en ”katakomb” på sin blogg. Han fyllde hålan med kristna böcker om lidande

och kamp, samt vissa av sina egna handskrifter, bl.a. ett nytt nummer av tidskriften ”Lärjungen” (våldigt psykotiskt nummer), och skriften ”Flisor av Kung Ottokars spira”, som var utdrag som Tikka gjort av poeten och tidskriftsredaktören Carl Forsbergs skrifter, en man Tikka tyckte borde bli kung.

Medan han bodde i jordhålan i Observatoriekullen, besökte Tikka ofta Ny Gemenskaps (ett ställe för hemlösa och utslagna) lokaler på Kammakargatan i närheten, och uppförde sig som en hemlös hund där. Han kladdade en hel del på unga vackra tjejer bland personalen (vissa gånger på äldre också) och uppförde sig mycket konstigt. Han ritade också två andliga kartor som han visade upp för en av personalen. Kartorna har gått förlorade, men Tikka försökte i dem kartlägga de andliga ljuspunkterna i världen, globalt. Himalaya och Alperna i Schweiz var de ljusaste ställena på denna karta.

Under denna tid tror Tikka det var som han första gången träffade den hemlöse gamle mannen Rune, i Ny Gemenskaps lokaler, en man som gick omkring med sin rullator, hemlös. Han kom att bli en viktig vän. Sommaren 2010 började Tikka kalla honom ”profeten”, ty han tyckte han liknade profeten Mose. Till slut började Tikka tro att Rune var Mose reinkarnerad. Han tänkte att om Mose hade levt idag, skulle han kanske just vara en gammal hemlös man som gick med rullator, med långt vitt skägg, precis som Rune. En som inte skulle ha klarat av att vara med på den galenskap som kallas ”civilisation”.

Tikka besökte också sin vän från studietiden, den äldre ekoteologen Harry Månsus i Barkarby (som Tikka hade velat skriva sin magisteravhandling om under studietiden, och som han träffat flera gånger förr bl.a. under en kristen utbildning, ”Brobygge”, på Betel Folkhögskola i Bromma, Stockholm), där han bodde med sin fru Lea i en liten lägenhet. De släppte in Tikka när han bankade på dörren (han hade inte avtalat något besök), och de hade djupa samtal. När Tikka sade att han fått en uppståndelsekropp, sade Harry lite

barskt att Tikka måste sova ruset av sig. Harry hade en bakgrund som etisk rådgivare inom Anonyma Alkoholister, och detta var för mycket för honom. Han hade också en gång tidigare, 2005, när han fått höra att Tikka steg tidigt upp om morgonen och dansade i skogen, anmärkt att Tikka var manisk.

Tikka förklarade aldrig för Harry vad han rent teologiskt menade med sin uppståndelsekropp.

Tikka gick mycket i St. Clara kyrka, och tog en hel del böcker från deras bokhyllor som han ställde i sin jordhåla (man fick ta dessa böcker). Han gick ofta på morgonbönen, och satt på golvet på sitt vanliga sätt. En gång reste han sig upp och sa ”Ni ber om helt fel saker, djuren ber om helt andra saker, att alla djur ska få bli fria”. Och sedan reste han sig upp och gick ut ur St. Clara kyrka och släppte fri en hund som stod utanför och väntade. Vaktmästaren kom ut och sade till Tikka att han försökte stjäla hunden, men Tikka sade ”Du ljuger!”. Det hände inget mer.

36.

I april ville Tikka åka söderut för att möta våren, värmen och solen, han kunde inte vänta, så mycket älskade han dessa. Han hoppade på tåg som fripassagerare, och åkte till Italien, utan något med sig, ingen ryggsäck, ingen sovsäck, inget liggunderlag, inget pass, inga pengar. Strax efter att Tikka åkt, fyllde myndigheterna igen hans jordhåla med betong, efter att hans storebror slätt larm om den till myndigheterna. Då hade små delar av taket i hålan rasat ner, p.g.a. att tjälen höll på att gå ur marken. Myndigheterna tog inte ut böckerna eller något annat i hålan. Tikka förlorade allt han hade där.

Tikka åkte tåg som fripassagerare ner i Europa. När han kom till Odense i Danmark, märkte han att han hade massa jättestora loppor i sin ylletroja, och

de hade börjat klia kraftigt. Han hade antagligen fått dem när han grävde sin jordhåla. När han var ute och vandrade om natten utanför Odense, kände han plötsligt att han inte stod ut med lopporna längre, och tog av sig ylletrojan och lämnade den vid vägkanten. Lopporna fick bo där, tänkte han. Han skulle lämna kläderna, inte lopporna. De var nästan viktigare än han, kändes det. Han hade myst med sina loppor intill dess, och även ätit dem.

Han hade nu bara den tunna svarta muslimdräkten på sig som han fått av Uppsala moské, där hade inte lopporna fått fäste. Det var kallt, bara några få grader, det var ju bara början av april. Han besökte nästa morgon, kl. 4 på morgonen, moskén i Odense, under morgontidebönen, och muslimerna där undrade vad han var för en gäst. Dessa tidiga morgonböner var en lisa för Tikka, där fick han värma sig och vila sig, och fick även lite mänsklig värme.

Tikka åkte vidare nästa dag, ända ner till södra Tyskland. En gång i Tyskland när Tikka skulle hälsa på en häst, åt hästen på skorna så att de gick helt sönder, så att Tikka fick vandra barfota till nästa stad. Han var inte van vid barfotagåendet, så fötterna blev såriga, och på slutet var det riktigt tungt. Men i nästa stad var det någon som gav honom skor.

I södra Tyskland kom inte Tikka längre med tåg. Då vandrade han över gränsen till Frankrike. Han sov om natten ihopkrupen på marken, under öppen himmel, då det var knappt under noll (det var frost på backen om morgonen). Han fick ändå sova på något sätt, i alla fall litet. Han sov då på sitt vanliga sätt genom att kura ihop sig och trä jackan och tröjorna över knäna, så att värmen samlades i ett centrum.

När Tikka vandrade genom en stor skog vid tysk-franska gränsen såg han vilda får, något han aldrig hade tänkt kunde finnas i Europa. Han hade ingen karta med, han tror han följde solen faktiskt.

När Tikka kommit in i Frankrike, nådde han till slut bebyggelse i form av en internatskola för lågstadiepojkar. Han hälsade på skolan, såg sig omkring, och pratade lite med pojkarna. Det var just utdelning av choklad till pojkarna när han kom, och han fick en chokladbit han också. Sedan sade en av lärarna att Tikka måste avlägsna sig, annars skulle de ringa polisen. Tikka hade bara varit där en kort stund. Han förundrade sig mycket över denna behandling av främlingar. När han gick sin väg, såg han en av skolpersonalen sätta upp en varningsskylt på skolgränsen.

Tikka åkte sedan tåg genom Frankrike, och han tyckte naturen var helt underbar. Han hade aldrig sett den franska naturen förr. Det var särskilt träden som förtjusade honom.

Till slut kom han in i Italien, och klev ut ur tåget i Turin, Bologna och Florens, för att kolla in dessa städer. Inget speciellt hände där. Ofta var orsaken till att Tikka klev av tåget i städer, det att han behövde äta. Han gick sina vanliga rundor i restauranger och McDonalds, och åt rester han hittade. Detta hade varit hans strategi under alla hans luffarresor. I Turin sov Tikka över på tågstationen med ett gäng hemlösa, utan sovsäck och liggunderlag, bara med en kartong under sig. De hemlösa där fick besök av City Angels Torino, en hjälporganisation som hjälper och delar ut mat till hemlösa. De hemlösa som sov över på tågstationen fick pizza av dessa människor, vilket Tikka upplevde som helt otroligt. Och bara det att de fick sova på golvet inne på tågstationen om natten tyckte han var en gästfrihet mot de hemlösa som han aldrig stött på varken förr eller senare. Man blir fast av väktarna om man sover på golvet i Stockholms Centralstation.

När Tikka kom till Rom tog han sig raka vägen till stranden för att vandra söderut längs stranden. Han hade aldrig gått på en strand vid medelhavet, och detta var exotiskt! Han vandrade ca trettio kilometer, om han minns rätt under ett par dagars tid, och åt sådant som han hittade på stranden, som döda krabbor, och rester från strandrestauranger. Han gillade mycket att vandra

barfota längs strandremsan. Till slut letade Tikka sig till en tågstation, och fortsatte åka tåg söderut. I Neapel klev han ut ur tåget och såg sig omkring. Sedan fortsatte han till Cosenza, där han klev ut. I denna stad bekantade han sig med ett läger för romer, ett slag slumområde med romska flyktingar från var det Rumänien, Tikka minns inte så noga. Han fick sova i deras skolsal, och de gav honom mat och var vänliga mot honom. Överallt runt lägret sprang det hundar fria omkring. Tikka upptäckte bl.a. i detta läger hur vanligt det var att vörda Padre Pios (1887-1968) minne i Italien, ett ”stigmatiserat” katolskt helgon från Italien. Tikka såg ofta bilder av honom överallt där han tog sig fram i Italien. Det kändes som om Padre Pio var det mest vördade katolska helgonet i Italien idag.

I Cosenza träffade Tikka två hundar i ett bås nära tågstationen, och han fattade tycke för dem, och sov i deras bås om natten. Det skällande de utövade den natten hade han aldrig hört maken till. De skällde och skällde, nästan hela natten, och det verkade finnas en melodi och rytm i det hela. Tikka befriade dem till slut, och gick bort tillsammans med dem. Han tänkte först att han skulle rymma med dem upp i bergen (Cosenza låg vid foten av berg), men han kom aldrig så långt. Han gick istället till romlägret, och lät hundarna få vara där. När han efter en tid gick förbi hundbåset de två hundarna varit i, var de där igen. Någon hade tagit fast dem och fångat dem igen. Då söndrade Tikka båsets väggar i vredesmod, och befriade hundarna igen.

Han befriade flera hundar i Cosenza, bland annat en stor hund som var kedjad vid ett hus. Tikka befriade den om natten, och när han skulle lossa kedjan, nafsade hunden lite lekfullt på hans hand. Underligt nog var han inte rädd, hunden hade kunnat bita honom. Men han hade en känsla för när hundar är farliga, som aldrig svikit honom, varken förr eller senare.

En annan gång hittade Tikka ett gäng hundar som var fångar inne i en stor inhägnad, nästan som en gammal arbetsplats, med en stor byggnad i mitten,

där två hundar var inneslängda. Han fattade inte varför dessa hundar inte fick vara med de andra hundarna, och släppte dem ut ur byggnaden. Alla hundarna kom då och nosade på den yngre av dem, och, om Tikka minns rätt, nafsade lite på dess päls. Han undrade senare om orsaken till att de två hundarna i byggnaden hade placerats där var att de blivit illa behandlade av de andra hundarna. Han vet det inte än idag.

Tikka åkte helt ner till Sicilien, och där tänkte han först att han skulle stanna för gott, p.g.a. värmen och solen. Men han blev i Syrakusa bara några dagar. En gång i Syrakusa satt han på torget vid en vägg, och en skock människor samlades runt honom, bl.a. barn. En av de vuxna frågade Tikka om han ville åka till sjukhuset, men han sa nej. En av pojkarna uttryckte sitt gillande av Tikka, han gjorde miner och gester som Tikka tolkade som att han hejade på honom. Tikka tror att dessa människor samlades kring honom för att han betedde sig märkligt, och att de med sjukhuset menade psykiatrisk avdelning. Det hela var lite obehagligt.

I Syrakusa blev Tikka bjuden på ”gelato”, den italienska glassen som han tyckte mycket om, när folk märkte att han var hemlös. Detta var inte ovanligt under denna resa, Tikka tyckte italienarna var givmilda med att bjuda på glass (inget annat land har varit så givmilt som Italien, enligt honom). På den här resan började han också göra något som kom att bli ett viktigt sätt att få mat; Tikka letade efter frukt med lite ruttet på sig i fruktraderna hos frukthandlaren på torget, och när han hittade en sådan frågade han om han fick ta frukten gratis. Det brukade fungera.

Det var varmt i Syrakusa, detta var i maj (det hade varit riktigt varmt i Cosenza på dagen), men Tikka kände att han inte hittade något hem, bara samma brist på mänsklig värme och gemenskap som i alla andra städer. Han åkte snart tillbaka.

På tillbakaresan med tåg klev han av i Rom, och vandrade lite runt i staden. Han ville inte missa denna turistattraktion. Men när Tikka kom till St.Peterskyrkan, alla turisters höjdpunkt, orkade han inte stå och vänta i kön för att komma in i kyrkan, utan såg bara på kyrkan utifrån, och gick vidare.

Hans turisthöjdpunkt var istället att finna en liten övergiven hydda i en skogsdunge på en kullens brant mitt i Rom. Där tänkte Tikka slå sig ner, och bo. Han samlade t.o.m. en liten miniboksamling av italienska böcker han hittat, och som han tänkte studera för att lära sig italienska. Men han trivdes inte i Rom, allt var så kallt och präktigt, utan medmänsklig värme, utan community, att han snart åkte vidare.

I Assisi steg han av tåget, och råkade möta några Franciskanernunnor. De pratade med varann, och Tikka berättade lite om sig och sin luffarresa. När de såg att han var barfota (det var han hela resan) och utan någon packning, tog de honom med till ett sjukhem i Assisi, där han fick stanna några dagar och få mat och sängplats. De tog Tikkas gamla smutsiga sovfilt, som han fått i Syrakusa, och kastade den. Han fick inte någon filt tillbaka när han hamnade lämna sjukhemmet, såvitt han minns (han glömde fråga om en ny). De tog också Tikka till en läkarundersökning, och allt verkade vara bra med honom.

På sjukhemmet lekte Tikka och pratade en hel del med en färgad man, och det var i dessa lekar idén till att göra handskrivna små ”miniböcker” föddes i honom. Han gjorde tolv sådana miniböcker, bl.a. en om Jesus som naturens son, som skulle be naturen att ta kål på civilisationen. Tikka gav alla dessa tolv miniböcker till nunnorna, och kanske de har dem någonstans än idag. Tikka kom sedan efterhand att göra ett fyrtiotal sådana miniböcker, under de kommande åren. Det kom också några franciskanermunkar och hälsade på honom. De verkade så högfärdiga och civiliserade på något sätt, såg på Tikka med översittarblickar. De hade inget av det Tikka uppfattat som Franciskus heliga dårskap, hans ödmjuka och ringa väsen. Tikka tror de

aldrig förstod att han ville följa bokstavligen i Franciskus' fotspår, i den heliga dårskap som detta helgon hade. De verkade mer se Tikka som en riktig galning, vilket han även delvis var. Han hade vid denna tid en underlig blandning av helig dårskap och riktig dårskap. Men han hade ingen egentlig psykos vid denna tid, han var bara allmänt lite konstig.

Det blev ingen färd till turistattraktioner i Assisi, till minnen efter Franciskus. Tikka klev på tåget istället och fortsatte, glad att han sluppit tvångsvård denna gång.

I Milano steg han också av tåget, och där gick det till såhär: Tikka hade kastat brödsmulor på polisen på tågstationen i Milano, och polisen tog honom till en psykiatrisk avdelning på grund av detta (allt för dåliga skäl!) för att tvångsvårdas där. Väl framme på den psykiatriska avdelningen intervjuade de Tikka, men han svarade bara med att "tala i tungor", dvs. babbla obegripligheter på ett språk som han hittat på. Han kunde inte ens skriva sitt namn utan att han skulle rita krumelurer kring bokstäverna, varje bokstav blev som små konstverk. Allt detta ledde till att de till slut satte honom i spännbälte (allt för dåliga skäl!), där han fick ligga i en timme i väntan på läkaren. Denna timme var ohygglig. Det var första gången Tikka låg i spännbälte vid sina sinnens fulla bruk (han hade legat i spännbälte på Jorvs sjukhus, Esbo, 2008, men då var han så nerdrogad och borta att han inte fattade vad som hände). Tikka fick svår ångest och panik (inte minst på grund av att han lämnades ensam största delen av tiden), och det kändes som om det aldrig skulle ta slut. Det var något av det värsta han upplevt i sitt liv. Och detta bara på grund av att han talat i tungor och inte svarat på läkarnas frågor! Vilket övervåld! Vilket skräckvåld!

Sedan släpptes han fri, och blev tvångsmedicinerad med så ohyggliga mediciner att det kändes som om han inte orkade mer. Inte en gång till medicintortyr, tänkte han. Han blev så desperat att han drack lite av sitt eget kiss i tron på att detta skulle vara ett motgift mot medicintortyren.

På denna psykiatriska avdelning minns Tikka särskilt att han mötte en ung kvinna som var modell, som visade honom modellbilder av sig. Hon var så förtvivlad över att ha hamnat där.

Efter några dagar på den psykiatriska avdelningen i Milano, lyckades Tikka rymma över taket från innergården. Han upptäckte nämligen att det fanns en bänk i innergården som var rätt lång. Han rymde genom att ställa bänken på ändan, så att han kunde klättra upp på den och över till det rätt låga taket på byggnaderna kring innergården (denna innergård hade inget tak). Sedan gick han över taket, och hoppade ner på andra sidan, till friheten. Tikka var mycket lättad!

Han vandrade vidare, genom landsbygden norr om Milano, och han råkade hitta en övergiven sovsäck, som han tog med sig. Den kom att bli honom mycket dyrbar, och hindra att han frös om nätterna. Han gick också in i en liten butik, och tog en glass och började äta den mitt framför ägaren. De trodde inte han var riktigt klok, och Tikka stack, rädd för att han skulle bli tvångsvårdad.

Han åkte snart vidare med tåg. I Schweiz klev han av i Zürich, och lade sig för att sova om kvällen inne på tågstationen, mycket trött. Det skulle han inte ha gjort, väktare kom, och de upptäckte att Tikka inte hade pass, och detta ledde till att han fick sitta ett par dagar i fängelse i Zürich, medan polisen hjälpte honom att få biljett så han kunde ta mig ut ur Schweiz. I fängelset satt Tikka i en cell tillsammans med en jude, som satt där utan orsak, bara p.g.a. falska misstankar. Tikka satt vid bordet i cellen och skrev miniböcker och byggde ett litet dockhus av papper han hittat i cellen. Nästan hela tiden sjöng han för mig själv, för att trösta sig, men detta gick hans rumskamrat på nerverna, och denne bad Tikka sluta, och han slutade. Fångarna fick också gå och rasta sig på en innergård, och då gick Tikka runt och runt och sjöng för sig själv där också.

I fängelset togs fångarnas täcken bort från cellen varje morgon, för att de skulle sova på natten, inte på dagen. Tikka irriterade sig över detta.

Till slut fick han gå, med en tågbiljett så att han kom sig tryggt ut ur Schweiz. Han åkte ut ur landet. Nära tyska gränsen klev han av, och vandrade över gränsen till Tyskland. När Tikka var väl inne i Tyskland, och närmade sig en liten by, råkade han gå lite på tågrälsen, och en man upptäckte detta och anmälde honom till polisen. Tikka försökte undvika polisen, men de hittade honom till slut, och körde honom till nästa stad. De gjorde ingenting med honom. I nästa stad fortsatte Tikka åka tåg, och klev av i en universitetsstad, han minns inte vilken, men han gick in på universitetsbiblioteket och kollade lite på exegetik (bibeltolkningsböckerna), bl.a. George Lamsas verk. Tikka hittade i biblioteket en historiestuderande som han gav tolv små miniböcker som han författat i Schweitziskt fängelse. Många av dem handlade om djurismen och civilisationens kollaps. Tikka vet inte hur det har gått med dem sedan.

37.

Någon gång i slutet av maj kom Tikka hem till Sverige med tåget. Han klev av i en liten stad i södra Sverige, och där hittade han två hundar instängda inne på en stor arbetsplats, som liknade någon sorts sophanteringsstation. Hundarna var inestängda i ett litet bås, och Tikka slapp ut dem därifrån, så att de kunde gå omkring på hela arbetsplatsen. Han gjorde också hål i den yttersta inhägnaden, men hundarna kom aldrig ut genom den. Däremot monterade Tikka ner hela hundarnas bås, och kastade väggarna i en sopcontainer. Till slut upptäcktes han, och blev jagad av en argsint ung man. Tikka sprang så fort han kunde in i skogen, han lyckades fly. Han vet inte vad som skulle ha hänt om den unge mannen hade fått honom fast. Tikka sprang djupt in i skogen, och stannade där en tid, i fruktan för ynglingen. Han hittade några färska ärtor som någon lämnat i skogen, som han åt av. När han sedan vågade sig ut ur skogen, blev han upptäckt av polis när han

skulle äta mat ur en butiks sopor. De tog Tikka till polisstationen, men han fick gå om en stund, efter att åtalet mot honom lades ner. Han åkte vidare med tåg.

Tikka steg av i Rimfors, tio kilometer från Nya Slottet Bjärka Säby, Peter Halldorfs kristna kommunitet, som han hade tänkt besöka. Han började vandra dit, men träffade på inhägnade får på sin vandring, som han släppte fri. Han tror han släppte alltsomallt ungefär ett hundratal får fri. Det var på den tiden då han släppte fri alla fångna djur han bara stötte på.

Sent omsider kom Tikka till en bondgård. Han öppnade även där grinden till korna. Bonden såg det, och kom och hälsade på Tikka och bad honom stänga grinden. Tikka vägrade, och då började bonden springa efter honom. Tikka blev livrädd och sprang för sitt liv, in i skogen, och lyckades komma undan.

Det började bli mörkt, och Tikka sökte ett ställe att sova på. Han lyckades hitta en liten lada, och försökte sova i halmen som han hittade där (han hade bankat på bostadshuset i närheten, men ingen öppnade). Men halmen kliade på huden, och han fortsatte att vandra genom skogen, nu ganska vilsen. Han hade blött ner sina byxor också när han försökte hoppa över en liten bäck. Det var mitt på natten nu, och Tikka hade hittat en liten skogsväg som han gick på. Och nu hände något av det märkligaste som hänt i hans liv. Några rådjur och en grävling blev nyfikna på honom, och kom ganska nära, kanske på tio, tjugo meters avstånd. Han hade aldrig sett en grävling i sitt liv! Han har tänkt i efterhand att kanske orsaken till deras nyfikenhet var att han hade lämnat civilisationen och återgått till naturen den natten! Kanske var det det att Tikka var en äkta vildman som fick dem att komma nära? Än i dag vet han inte svaret på detta.

Efter detta, tog Tikka av sina byxor, för det var lite kallt, och de blöta byxorna kylde ner honom. Han hukade sig halvnaken vid väggkanten, kröp in under sin tröja, för att värma sig.

Just då kom en polisbil åkande på vägen. Polisen hade letat efter Tikka hela natten p.g.a. hans djurbefrielser. Polisen upptäckte honom, och stannade bilen. Tikka fick åka med dem. Han sade att han skulle till Nya Slottet Bjärka Säby och träffa Peter Halldorf. Det blev till att polisen körde Tikka till Peter Halldorfs villa som låg inte så långt från Bjärka Säby. Polisen knackade på, och Peter Halldorfs fru öppnade. Polisen frågade om Halldorfs kunde ta emot Tikka i natt (det var mitt i natten), men Peters fru sade att de hade bröllop i morgon, så de kunde inte ta emot honom. Tikka fick inte träffa vare sig Peter eller hans fru den natten.

Efter det åkte polisen med Tikka till polisstationen. Han fick tillbringa natten i en väntcell. Han kände sig som ett nyfött barn där, och kissade på golvet. Poliserna märkte det inte.

Nästa morgon satte polisen Tikka på en buss som skulle till Stockholm, virad i ett gult, varmt täcke som han fått av polisen. Tikka fick inget straff för sina djurbefrielser. Aldrig har polisen varit så tolerant som den gången.

I Stockholm betedde Tikka sig så underligt att han snart blev tvångsvårdad på en psykiatrisk avdelning. Han kastade bajs ut över gräsmattan och skogsstigen från en bajscompst utanför ekobyn Gebers i Stockholms utkant *, och söndrade en hästs elstaket (först bajsade han på golvet i Gebers källare, och när han blev fast för det sa han att bajset var ”post till Gebers”). Tikka proklamerade att han var messias i ett brev som han lagt på bordet i källaren, att Jesus hade kommit tillbaka i honom.

På psykiatriska avdelningen blev Tikka intervjuad av en psykiatriker, som sade till honom ”Du har en allvarlig psykisk störning!”. Tikka svarade med att säga att väggarna i rummet hade lyssnat till allt som försiggått på platsen.

Efter ett par dagar hörde Tikka att någon klagade i ett patientrum. Han gick in i rummet, och där satt en ung tjej på sängen, uppsvullen i ansiktet av

psykmediciner, och ropade med förtvivlan i röst och ansikte: ”Släpp ut mig härifrån!”. En psykvårdare satt vid sängen och lyssnade, och sade ingenting. Tikka steg in och sade ”Jesus är här, ut med demonerna!”. Psykvårdaren fick honom ut igen, men efter en stund upprepade Tikka det, när han hörde klagoljuden igen. Han blev utschasad igen, och då gick han till matsalen och kissade på golvet där. Han trampade sedan på sitt kiss så att det skvätte omkring. Psykvårdare kom och frågade varför han gjort så. Tikka sade att han såg friheten där ute, och fick en sådan längtan dit. Psykvårdarna tog honom in på ett rum och lade honom på en säng och gav honom en injektion i rumpan, alltmedan Tikka ropade ”Ni korsfäster mig inifrån blodet!”.

Injektionen var tung, det visste Tikka. En tid efter detta flyttades han till Gubbängens socialpsykiatriska avdelning. Där fick han hemska mediciner som gjorde att han inte visste hur jag skulle hålla sina läppar. Han kunde inte vila sina läppar, vara avslappnad i läpparna. Han fick kronisk kramp i läpparna av medicinerna, men han var tvungen att ta dem. När han berättade till en läkare om denna biverkning, och att han inte ville ha medicinen, sade läkaren att de kunde ge honom en medicin mot biverkningen. Detta tyckte Tikka lät som galenskap, och gav upp.

Tikka gick omkring på avdelningen och sade att han var Jesus. En äldre finsk kvinnlig mentalpatient kom ständigt till Tikka och klagade över sitt tillstånd, och uttalade obegripliga meningar som ”Hur ska man gude”, och verkade mycket rastlös, och de båda misstänkte att hennes plågor kom av medicinerna. Tikka fick ständigt försöka trösta henne så gott han kunde, och krama hennes händer, men det var svårt att trösta. Instinktivt kände han på sig att det var medicinerna som gjorde henne så rastlös och förtvivlad, för det verkade som om hon inte kunde vara stilla, vilket är en vanlig biverkning av antipsykotika, s.k. ”akatisi”. Tikka själv har alltid gått fram och tillbaka i korridoren på psykiatriska avdelningar, utan att kunna företa sig något, av

samma orsaker, en sann plåga. Han har t.ex. haft svårt att läsa på psykiatriska avdelningar, de starka medicinerna och överksamheten tar bort läslusten från honom.

En annan kvinnlig mentalpatient klagade över att Gud hade lämnat henne. Tikka försökte trösta henne genom att säga att han inte hade övergett henne, och Gud var inte ondare än han.

Till slut rymde Tikka från avdelningen, efter att han hade fått rasta ute på gården. Vårdaren sade åt honom när han stack ”Du förstör för dig själv”. Ganska snart blev Tikka fast igen, efter att ha uppfört sig ”konstigt” på Stockholms Centralstation, som att ha legat på golvet där och vilat sig, och pickat på vackra tjejer.

Tikka fick injektion med starka mediciner för att han inte skulle rymma igen, och led av detta. Men likafullt lyckades han slinka ut genom ytterdörren när en annan patient skulle ut. Han vandrade från Gubbängen till Gebers ekoby omtöcknad av injektionen, och måste hela tiden kämpa för att inte somna där han gick, så starka var medicinerna. Han kom fram, på konstiga irrvägar, över motorvägar och skogen runt Drevviken, och han vilade sig på en brygga nära Gebers, i skogen bredvid Drevviken. Han tog sin tillflykt till valvet under ”De blindas hus” i Flaten Naturreservat, som var en liten stuga som en förening för de blinda förfogade över, och låg i skogen nära Gebers ekoby. Under denna stuga fanns det utrymme att sova, och där hade Tikka placerat en gammal sovsäck som han hittat i skogen, en sovsäck som var helt söndertrasslad, men ändå värmden en själ på flykt. Tikka orkade inte gå till hyddan i Nackareservatet, p.g.a. medicinerna, som kunde röja hans läge som en som flydde från psyket, om han inte orkade hela vägen dit. Han vilade några dagar i Flaten naturreservat tills medicinernas verkan avtagit.

Tikka återvände till Stockholm city, men hans underliga uppförande fortsatte, och han blev fast av polisen igen, och fördes tillbaka till

Gubbängen psykvårdning. Han var där en tid, och visade sina psykvårdare sin hydda i Nackareservatet. Sedan rymde han en tredje gång. Men efter några dagar stod plötsligt hans psykvårdare en morgon utanför hyddan och ville att han skulle ta en spruta. Det var en chock för Tikka, och han sade att han inte ville ha någon medicin. Då sade vårdarna att antingen tog han medicinen, eller så skulle polisen hjälpa till. Då gick Tikkanen med på det. Det var samma mediciner som gav honom kramp i läpparna.

* Mitt i hans kastande av bajs kom det en kvinna med en hund förbi, och hunden slickade Tikkas händer som var nersmetade med bajs. Tydligt tyckte hunden om bajset. Och varför gjorde Tikka denna aktion? Jo, han tänkte som så, att inga som inte gillade bajs borde få gå in i skogen, hans revir, och därför skulle han stänga vägen in i skogen med bajs på gräsmattan och stigen.

38.

Sommaren 2010 kom till Stockholm till slut, med alla sina fröjdämnen, men till Tikkas själ kom vintern. Något hade åter gått sönder inom honom, som gjorde att han släpade sig fram genom dagarna, som om hans själ trampade omkring i smält tjära. Livet gick liksom inte vidare, han hade fastnat. Han visste inte vad han skulle hitta på för att komma vidare. En slags depression, alltså. Läsandet gav ingen lisa, inte internet heller. Ingenting föll honom i hågen, han drev omkring på gatorna och hängde håglös på stadsbiblioteket. Hans enda lisa var ätandet, ty sökandet efter mat var ett äventyr, han jagade rester på McDonalds och restauranger, rester som människor lämnade efter sig. Men han kunde inte äta hela tiden.

Mitt i allt detta fick Tikka löss, antagligen av den gamla sovsäcken som han sovit i under de blindas hus i Flaten Naturreservat. I början var det en plåga, det kliade hela tiden, särskilt kring rumphålet. Tikka försökte handplocka lössen och stoppade dem i munnen och åt dem. Det knastrade ljuvligt mellan tänderna, det kändes gott och mysigt, en till lisa. Men kliandet fick Tikka att känna att han inte var skapt för naturen – ett nederlag för djurismen, och hans vördnad för naturen, som han så idealiserat. Detta bidrog till hans depression, men han övergav inte sin filosofi för det.

Stadsbiblioteket blev hans hopp om lisa och befrielse, genom kunskap och bildning – som alltid. Detta märkliga paradiset för alla litterära kufar, särskilt p.g.a. alla gamla böcker som fanns på tredje våningen i rotundan – där hittade Tikka favoriten Vilhelm Ekelunds böcker. De gamla böckerna skulle vara framme för offentligheten, enligt Tikka, magasinen i källaren borde vara öppna, så att man kunde boka bland böcker – det kunde man inte när böckerna var i magasinen bakom lås och bom. Detta var mycket vådligt för bildningen, tyckte han. Bildningen skulle rädda världen, och särskilt de gamla skrifterna skulle det.

De äldsta skrifterna som var framme, det var 100-200 år gamla böcker som stod bakom Strindbergsstatyn på tredje våningen i rotundan, med guldfärgskantade bokryggar, vittnande om en tid då boken värderades långt högre än idag, och där kärleken till boken fick en att göra mycket vackra, guldskimrande böcker! Men tyvärr gick dessa gamla böcker bakom statyn inte att låna; de var bara prydnader, liksom gammal kultur kommit att bli för borgerligheten överlag – statusprylar, något att briljera med på krogen i samtal med andra bildade.

Tikka studerade dessa hyllor mycket noggrant, och kom till konklusionen att det hela såg rörigt och oordnat ut; de mest glänsande böckerna borde vara i mitten, närmast Strindbergsstatyn, vilket de inte var, och sedan borde glansen avmattas desto längre ut man kom. Han beslöt sig för att göra något

åt saken, på egen hand, på sitt anarkistiska sätt, och ordnade böckerna enligt sitt ideal, utan att fråga om lov. När han var nästan färdig, fick han höra en röst bakom sig:

-Vad gör du? Det verkade vara en bibliotekarie som stod där.

-Åh, jag gör det bara snyggare!, svarade Tikka.

-Det får du inte lov till.

-Varför det?

-Vi ska ha det så som biblioteket bestämt.

-Men jag gör det ju snyggare, alla de snyggaste, mest glänsande böckerna i mitten!

-Det hjälps inte. Vi måste följa vad biblioteket har beslutat.

-Vad synd. Jag som bara ville hjälpa till!

-Du måste fråga först.

-Men jag räknade med att ni ville godkänna det. Ingen bryr sig om vilken ordning de är i, ingen ska ju låna dem!

-Det hjälps inte. Kom ner med mig nu.

Tikka följde med bibliotekarien ner, lydigt. Mer än så krävde hon inte.

Hade bibliotekarien studerat miljön där uppe noggrannare ett år senare (våren 2011), hade hon funnit att uppe på Strindbergsstatyn, på trädet som vetter uppåt där statyn vilar, på framsidan, hade någon skrivit ”Väktaren av Sveriges nationallitteratur”, och på samma träd som vetter uppåt, till höger

om statyn, bredvid det på statyn som liknar en liten metallgrotta, hade någon skrivit ”Tikkas grotta” med små textade bokstäver. Och hade hon sett in i metallgrottan den gången, hade hon funnit en liten handskriven minibok av det slag Tikka hade börjat skriva, som hette ungefär ”Vem är vem i svensk litteratur”, och hade hon läst lite i denna minibok, hade hon funnit att det var ett försök att gissa vem de största svenska författarna varit i sina tidigare liv.

Denna sommar blev Tikka bekant med en underlig filur, gamle Sören, som påminde nästan om Pettson i Sven Nordqvists Pettsonböcker, så originell och mysig såg han ut. De hittade varann genast. Tikka nästan lekte med Sören på Stadsbiblioteket, de hängde tillsammans och hade underliga samtal och skämt. Men detta tog inte bort det tunga, Tikka kände samma olust att hitta på något, som förr. Senare skulle Sören alltid säga att Tikka var Jesus. Tikka försökte få honom på bättre tankar, men det var alltid sagt med en underlig ton, som om han skämtade. Sören kunde säga sånt.

Till slut, i början av augusti, rymde Tikka till Finland, undan psykvården.

Väl i Finland fortsatte han samma hemlösa liv i Åbo som tidigare.

39.

Sedan hösten 2009 hade Tikka ofta apokalyptiska drömmar, vissa av dem riktig paradisiska, ”rekordhärliga drömmar”, som han kallade dem. De räckte fram tills slutet av sommaren 2010, och senare skulle Tikka samla dem till en drömbok, lite som Swedenborgs drömbok.

När terminen började på Åbo Akademi, skrev Tikka nio teser som var en slags andliga översättningar av Luthers fem första och fyra sista teser i hans nittiofem teser som var reformationens kärna på 1500-talet. Han kallade dem ”Mot avlaten i civilisationskyrkan. Nio lutherskt-djuriska teser.” Han

inledde teserna med att kalla sig ”Åbos lille Robin Hood”. Teserna finns i Tikkas bok ”Djurisk teologi” som jag snart kommer att nämna. Tikka följde i Luthers fotspår, och ”spikade” upp sina nio teser på anslagstavlan i Arken, humanistiska fakultets utrymmen på Åbo Akademi, i hallen, efter att ha kastat ner alla andra lappar på anslagstavlan på golvet. Han fyllde kanterna av sin lapp med teserna med stift, så att det skulle ta lång tid att riva lappen ner. Sen försvann han. Ganska snart kom vaktmästaren och städade upp efter Tikka, och nästa dag var inte lappen på anslagstavlan. Det blev aldrig någon grej av detta, ingen brydde sig, ingen skrev om det.

I september tog filosofen Mats Barrdunge från Stockholm (en riktig gammal hippie) kontakt med Tikka, och de kom på idén att ge ut en bok av Tikka, bestående av hans bästa blogginlägg. Det blev till boken ”Djurisk teologi. Paradisets återkomst”, som kom ut i femtio exemplar på hösten.

Nu kom Tikka in i en ofattbart kreativ period med skrivandet, han kunde skriva upp till tio blogginlägg per dag. Mycket handlade om ekoteologi och djurismen.

Men något i honom gick sönder under den här tiden, och han fick depression. Det var på sensommaren, i slutet av september då han bodde i ett litet övergivet skjul nära Kakola-fängelset i Åbo (ett skjul som nu är rivet). En fristad. Men han började längta efter att dö (var det av utanförskapet och den psykiska skörheten, ett psyke sargat av psykiatri och samhällets kyla?), och tänkte ständigt på hur han skulle ta sitt liv. Till slut stod han inte ut längre, och åkte till det ödehus nära Riihimäki 80 km norr om Helsingfors där han en gång tidigare försökt svälta sig själv ihjäl, hösten 2008. Han tänkte prova samma strategi som då, självsvält, och tänkte att i detta ödehus skulle han få vara i fred, men nej, ödehuset var bosatt av en medelålders kvinna, som gav honom 50 euro, vilket blåste bort alla tankar på självmord. Var det denna kärleksakt som blåste liv i honom? Ja, pengarna plus att Tikka inte kunde göra det på det sätt han ville.

När han återvänt till Åbo, fick han höra att Hans Petander, som studerade i Åbo då som doktorand i religionsvetenskap, hade letat desperat efter honom när han åkt iväg för att ta sitt liv. Hans var rädd att han skulle förlora Tikka, och visste om hans självmordstankar. De hade talats vid om att Tikka ville vandra in i djupaste skog långt bort i Lapplands berg, för att aldrig komma tillbaka.

I oktober flyttade Tikka till sin hydda i Stockholm. Där fick han skabb, och plågades länge av det, innan de hemlösas läkare på Pelarbackens enhet räddade honom med en salva som han gned in sig med.

Tikka byggde vid denna tid en ny hydda, en kilometer borta från den gamla hyddan, eftersom den gamla hade rasat ihop, p.g.a. att bjälkarna i taket hade ruttnat sönder. Den nya hyddan byggde han av skräp som han hittade i närheten, och på ett helt otroligt sätt hittade han just de delar han behövde för att bygga en riktigt stadig och bra hydda. Inte en spik användes, precis som med gamla hyddan.

Tikka hade det så tungt i sitt inre vid denna tid, att det kändes som att han andades i andningsskydd, andligen, eller gick i tjära. Det var liksom tungt att vara till. Han var fånge i sig själv, och försökte hitta på något som kunde få honom ur detta tillstånd, som att bara plötsligt vandra långt ut ur Stockholm centrum, dit han aldrig gått tidigare, men det hjälpte inte. Han hittade ingen som kunde hjälpa honom ur detta, problemet var i hans medvetande, inte i hans yttre omständigheter, även om jag tror också att den andliga döden i Stockholm, bristen på community, och såren efter psykiatri, hade gjort sitt.

I slutet av oktober sökte Tikka lyckan i Uppsala, Hans Petanders hemstad, och bodde olagligt på en stallvind i ett hembygdsmuseum ett stycke utanför staden, där han samlade på sig en liten boksamling, med böcker som han fiskade från olika kyrkor och antikvariat (finns boksamlingen ännu där?,

undrar jag. Ingen har kollat). Han fann inte lyckan i Uppsala, där var det lika lite gemenskap och värme som annanstans, hans självmordstankar fortsatte. Han längtade efter att bara gå och gå tills han stupade, tills han dog. Men ett stort undantag upplevde han; i en kyrka var det en ung kvinna som han satt bredvid, som på något sätt såg hur dåligt Tikka mådde, och tog hans huvud i sin famn och smekte det (det var inte erotiskt alls, bara oerhört lindrande, som själsmassage). Det var en sådan anomali att Tikka baxnar idag. Något av hippieanden mötte han där. Något av Ronja Aarnialas ande. Ronja tog sitt liv inte kort efter detta, vilket var ett hårt slag för Tikka, han grät när han fick höra det, och sörjde djupt i flera dagar. Det värkte liksom i honom. En av Nordens bäste andlige krigare hade stupat, kändes det som.

Vintern kom, och fortfarande hade Tikka skabb, och dessutom var han deprimerad. St. Clara kyrka, ledd av kyrkoherden Carl-Eric Sahlberg som gjort mycket för de hemlösa, hade kyrkan öppen om natten för hemlösa att sova i. Det var ett visst antal som fick sova där, och Tikka rymdes inte bland dem. Men han tog sig ändå varje kväll in i kyrkan för att spela på piano (han hade börjat med detta för flera år sedan, och han övade mer och mer) på sitt eget sätt, som bestod av enbart improvisation. Personalen tålde det (Tikka klättrade alltid över staketet, annars hade han inte blivit insläppt), han fick spela, men han hamnade alltid gå sin väg när det blev sovdags. Så var byråkratin. Fast det fanns mer än plats, och Tikka hade nöjt sig med en plats på bara golvet, utan madrass. Bara en gång fick han sova där, det var på julafton. Under denna tid mådde han så dåligt att han fantiserade om att han skulle gömma sig i en avlägsen krok högt uppe i en trappa i St. Clara kyrka och öppna sina ådror med ett rakblad.

Den gången Tikka fick sova i St. Clara kyrka, träffade han hemlöse Rune, och detta var första gången Tikka pratade närmare med honom. Rune sade att det var en lättnad att få sova här i kyrkan, han hade det så svårt som hemlös. Han sov annars sittande var som helst, och var alltid trött. Han sade

också att han, när han var med i civilisationen, var veterinär, men hoppade av yrket av etiska skäl.

40.

I början av januari 2011 stod Tikka inte ut längre med vintern i Stockholm, utan han luffade som fripassagerare på tåg ända ner till Spanien. Han vandrade också en del i Spanien, när inte det var möjligt att åka tåg. När han vandrade, fantiserade han om att han skulle ta sig till hippielägret Beneficio i den lilla byn Orgiva nära Granada och ställa till en apokalyps, ett avslöjande av vildmänniskan (apokalyps är det grekiska ordet för avslöjande), och släppa fri alla djur.

När Tikka vandrade genom landskap i norra Spanien, fick han en vision på en äng av en ”fabriks ande”. Denna ande var så ohygglig att han aldrig glömmer den. Den var så tung, så metallisk, så fjättrad i materiens bojor, och syntes ropa om befrielse.

En annan gång på vandringen upplevde Tikka att en psykvårdare på den psykiatriska avdelning på Jorvs sjukhus som han varit på, en psykvårdare som han tyckte mycket illa om, och som hade en fruktansvärt tuff, machoaktig, arrogant och hånfull utstrålning i sin behandling av honom, hade varit, symboliskt, ”satan i hans liv”. Det var särskilt hans sätt att, när Tikka var besatt av självmordstankar för att kunna rymma, fråga om Tikka tänkte på döden, på sitt tuffa sätt. Tikka upplevde det som ett hån, eftersom han visste att om han erkände sina självmordstankar, skulle det vankas mer medicin. Tikka var livrädd för psykmediciner, de gjorde honom så illa, så han svarade ”Ja, men bara på ett filosofiskt sätt”. Han fattar inte att sådana machokillar som denna psykvårdare, kan släppas in i vården. Säger något

om vårdens standard. En annan gång nämnde denne kille på ett fruktansvärt hånfullt och förnedrande sätt att Tikka ”vandrat från Åbo till Kyrkslätt med munkdräkt på”.

En gång på vandringen i Spanien, var det sent på kvällen, och Tikka orkade inte vandra mer, så han lade sig bredvid landsvägen uppe i bergen för att sova, det fanns inga andra ställen. Utan sovsäck, mitt i den spanska vintern. Då stannade en bil, och gav honom lift. Det visade sig vara ett Jehovas Vittne, och hon körde Tikka hem till sig. De försökte tala på den lilla spanska Tikka kunde, vilket var väldigt lite. Men det förstod han, att hon frågade om han ville till sjukhuset, vilket han nekade till. Kvinnan lät inte honom sova hemma hos sig, han fick sova i en bankhall. Hon sa att hon skulle hämta honom nästa morgon, men hon kom aldrig. Bankhallarna är öppna om natten i Spanien, och de blev ofta Tikkas räddning från att frysa för mycket om natten. Han hade ju ingen sovsäck, ingen ryggsäck och inget liggunderlag. Han hade heller inget pass, som vanligt under hans luffarfärder. Han ville ”möta livets makter vapenlös”, som Karin Boye diktade.

Den 11:te januari hade Tikka en underlig upplevelse. Han hade nämligen drömt några månader innan om att hans lillebror (som var ett år yngre än han) hade sagt att domedagen skulle komma 1.11.2011. När klocka slog 11 den dagen, i Lloret de mar, gick Tikka in på ett myndighetskontor (minns inte vilket), och frågade om de hade psykiatrisk tvångsvård i Spanien (en svensk tjej i Stockholm hade sagt att de inte hade detta i Spanien). Tikka minns inte vad de svarade på kontoret, men denna fråga tolkade han senare som en liten ”domedag”, uppfyllelsen av profetian i drömmen.

Samma dag skrev han följande blogginlägg

”Jag är nu i Lloret de mar i Spanien, 80 km norr om Barcelona, och skriver från ett internetcafé.

Idag, 1.11.2011, är en spännande dag för mig, för jag hade en gång en dröm om att domedagen skulle komma idag. Jag fick datumet i drömmen helt tydligt och klart. Nu återstår att se om det var en sanndröm eller inte. Kanske alla drömmar är sanna om vi bara förstår dem rätt. Jag svävar ännu i ovisshet om hur jag ska förstå denna dröm som jag hade under året 2010.

Så, vad har hänt hittills?

Det viktigaste:

-Jag satt tre, fyra timmar i isoleringscell på häktet i en stad nära Bryssel i Belgien (Mechelen). Det var hemskt. Jag fick helvetesångest. Sällan har jag upplevt isoleringscellen så hemsk. Jag sjöng mig ut ur ångesten. Polisen släppte mig sedan. Mitt enda brott var att jag inte hade pass och inte hade biljett på tåget.

-Jag blev torterad av väktare i norra Frankrike (Douai), som nästan knäckte nacken på mig. Jag hade gömt mig under en tågkupé för att få vara med som fripassagerare på tåget till Marseille, men väktarna fick mig ut ur mitt gömställe genom att sparka mig i könsorganet, och vrida min nacke och strypa mig. Jag skrek som en besatt när de gjorde det. Det var tortyr. Jag hade svårt att vrida på huvudet efter det. Dock, såren läktes snabbt.

-Jag fick röda märken i mitten av båda handflatorna efter Douai-väktarnas tortyr. Obegripliga märken, utan fysiska orsaker. Som stigmata. Jag har stigma-ärr i båda handflatorna sedan barndomen, som kommit dit på naturlig väg, men detta var något mystiskt. Jag fick fem röda märken. Med mina två barndomsärr blir det sju märken.

-Jag var nära att hamna på sinnessjukhus i Douai (i Frankrike, min anm.) bara p.g.a. några småsaker. Jag hade börjat vandra ut mot landsbygden, och tog in på en liten restaurang. En hund kom gående emot mig, och jag tog den i famnen och sade skämtsamt till restaurangägaren att hunden var

min baby. För detta ringde de till polisen, och de kom tillsammans med en ambulans. När psykiatrikern förhörde mig på det gigantiska sjukhuset, sade hon först att de skulle lägga in mig på psyket för observation (i ett dygn), men sedan lyckades jag prata mig ut ur den hemska situationen. Jag sade bl.a. att jag upplever psykiatrin och spännbältet som tortyr. Psykiatrikern kunde inte engelska (!), utan hade en svarthyad sjuksköterska som tolk."

Citat slut.

I en liten stad på Tikkas vandring i Spanien, följde han efter några hundar som gick fritt på gatan (sådana fanns det många av!), utan husse/matte, följde dem när de gick hem dit de bodde. Det visade sig att de bodde i ett slumområde med förfallna hus och ruiner. Där fanns barn som lekte med Tikka, en av dem sa att han skulle krypa ner i en större låda, ungefär så stor så att han just och just rymdes i den, och när han gjort det, satte hon locket på, och satte sig på locket, så att Tikka var instängd. Det var lite obehagligt, men hon släppte snart ut honom. Sedan, när kvällen kom, visade människorna i slummen Tikka till en grotta, där han skulle få sova och de gav honom tjugo euro och ett täcke (allt detta var mycket mer än någon rik hade gett honom på resan!). Men när han skulle somna i grottan, kom det poliser och sa att han skulle krypa ut. När Tikka nekade, började de dra i honom för att släpa honom ut. Tikka stretade emot, och ropade "Mitt hus! Mitt hus!" på en underlig blandning av spanska och italienska, han tyckte så mycket om grottan. Till slut lyckades polisen dra honom ut, men han hade lite blodiga händer. De tog Tikka sedan till sjukhuset, fast han inte ville det (han frågade dem "har ni aldrig sett blod?" på en blandning av engelska, spanska och latin), och på sjukhuset slickade han sina händer rena och stack. Han fruktade psykiatrisk tvångsvård, därför stack han. Man kunde aldrig lita på polisen.

En gång då Tikka åkte som fripassagerare på tåg i södra Spanien, såg han ut genom fönstret, och det var som om alla åkrar var förvandlade till öknar. Det var bara torrt och dött överallt, och man såg ränderna från plogarna på åkrarna. Då tänkte han att detta var klimatförändringarnas resultat, och tänkte att efter hand blir väl Spanien obeboeligt, när klimatet blir ännu värre, och Nordafrikas och Saharas klimat kommer över Spanien.

När Tikka kommit till den lilla staden Hellin, grävde han en jordhåla utanför staden, och han tänkte gräva en stor jordhåla. Men när han grävt så mycket att hans kropp just och just rymdes i hålan, kände han att han denna gång skulle nöja sig med en mini-håla bara som skydd för regn. Han slutade gräva, och gick in i staden. Några timmar efteråt kom han tillbaka, och då hade hålan rasat ihop. Hålan låg nämligen under en stor betongbit, två gånger fyra meter, och den rasade ihop över hålan. Hade han grävt längre, hade han dött under betongen, en smärtsam död (stället var långt från människor, nära motorvägen, ingen skulle ha hört honom ropa) Den hade kunnat rasa över honom när som helst medan han grävde. Det var nittio procents chans att Tikka hade dött den gången, har han sagt åt mig.

En gång när Tikka närmat sig Granada i södra Spanien, försökte han befria en hund som var fånge i en bur. Han gjorde ett hål i buren, och gick in i buren. Ägarens barn märkte det, och hen kom ut och såg på och grät. Ägaren ringde polisen, och polisen hämtade Tikka. Tikka sade till polisen att de inte skulle sätta honom i psykiatrisk tvångsvård, utan i fängelse. Det blev ingetdera, utan istället betalade polisen en bussresa till Granada. Vilken överraskning!

I Granada sov Tikka om nätterna i grottorna som låg i utkanten av staden. Hans första bostad var en grotta som han trodde var övergiven, dit han släpade en madrass från en annan övergiven grotta (det fanns många sådana, och i vissa grottor fanns det saker som lämnats där), och där han samlade en liten boksamling av gamla övergivna böcker han hittat i staden, och en

muslimsk andlig bok som han fått av en muslimsk moské. Han borde inte ha gjort det, hans madrass och hans böcker var försvunna efter några dagar. Någon ägde tydligen grottan fortfarande. Det var en stor besvikelse. Han uppsökte dock andra övergivna grottor som han sov i, mer eller mindre farliga att vara i, men samlade inga ägodelar mer. Han hittade en säng i en grotta, och ett täcke hittade han också någonstans.

En kväll träffade Tikka en stor hund uppe i närheten av grottorna, som gick omkring med sina små valpar efter sig. Tikka stannade och hälsade på dem, på sitt gamla vanliga sätt, men när den stora hunden försvann igen, lämnade den efter sig en liten valp. Tikka tänkte att han tar och adopterar den, och tog den med sig till grottan han sov i, och lade sig att sova med valpen på magen. Efter en stund spydde den, och då tänkte Tikka att den kanske längtade efter sin mamma, att det var därför den spydde, och han bestämde sig för att leta upp mammahunden. Han begav sig iväg till stället han hittade valpen, och genomsökte området omkring. Och mycket riktigt, utanför ett hus hittade han mamman och valpkullen, den låg bredvid på en gammal soffa på gården. Tikka gav valpen tillbaka till valpkullen, och roade sig med att luta ansiktet över valparna i kullen och låta dem slicka, krafsa och gnaga på hans ansikte, vilket de verkade tycka mycket om. Tikka kunde sitta länge sådär med ansiktet över valparna. Han kom sedan många gånger tillbaka till valpkullen för att leka med dem, han tyckte så mycket om det, det var som om han fick kontakt med naturens krafter. Valpkullen låg alltid där på soffan när han kom, med hundmamman vaktande bredvid. Men en dag hittade inte Tikka valparna längre, bara hundmamman. Han gissade vad som hade hänt: de hade sålts eller getts bort till släkt och vän, spridda ut i öst och väst. Tikka fattade inte att man kunde vara så grymma mot dem, på basen av vad han upplevt med valpens spyende den där natten, det var grymhet både mot valparna och mot hundmamman. Hade man gjort så mot människor, hade det blivit ett ramaskri, och den skyldige hade fängslats. Men djur har inget

värde i detta samhälle. Tikka såg aldrig valparna mer, men besökte ibland hundmamman.

Tikka åt kaktusfrukt som han hittade utanför staden nära grottorna, det enda svåra med dem var att få bort alla de tunna, fjunliknande taggarna på frukten, ibland kunde några sådana vara kvar, som man inte lyckades rensa bort, och de kunde irritera munnen.

Tikka levde på matrester han hittade i centrum. Han blev vän med en nunneorden i centrum, som hette ”Lammets systrar” (Hermanitas del Cordero), och var mycket på deras tideböner (fast han skulle vara muslim!). Han fick en del mat från dem också, och lärde sig lite spanska mycket med deras hjälp. Nästan alla dessa nunnor kom från Frankrike.

Tikka var mycket på stadsbiblioteket i Granada, det var därifrån han bloggade. Till slut fick han inte använda deras datorer längre. Han minns inte varför. Vid denna tid gjorde Tikka sin blogg öppen för alla, han lade ut inloggningsuppgifterna på sin blogg, och sade att vem som helst fick skriva där, bloggen var fri. Hans Petander och några till använde sig av möjligheten, men en gång raderade Hans bloggen i misstag, vilket gjorde Tikka ursinnig, han trodde det var någon som förföljde honom, han visste inte att det var Hans. Men han lyckades med vänners hjälp få fram bloggen på google cache, och fick den sparad. Men han tvingades starta en helt ny blogg.

Tikka hade under sin tid i Granada en vana att stjäla det band som hundar var kopplade i, när de stod och väntade på matte/husse utanför butiker och restauranger, för att befria dem, eller kanske snarare uppmärksamma ägarna på hur fel det var att binda hundar, som om någon kunde äga dem, som om någon hade rätt att äga dem. Han stal banden och slängde dem i soporna.

Tikka hittade ganska snart hippienas högkvarter i Granada, en liten vildvuxen bakgård utanför en enkel etta som det knappt gick att bo i. Han blev vän med hippiena där, men vissa av dem tyckte inte om honom, p.g.a. vissa obscena skämt och för att han inte hjälpte till ett dugg. De sade att han var en typisk parasit. Tikka sov också där ibland, och spydde en gång på marken utan att städa upp efter sig. En annan gång bajsade han på marken i ett litet buskage istället för på toan. Han tyckte att han hade rätt till detta, skogens lag gällde överallt, djuren gjorde också så i skogen. En gång var det fest i högkvarteret, med läcker mat. Det var en hund där också, och hunden fick inget av maten. Detta tyckte Tikka var orättvist, hundarna hade alltid fått för dålig mat i civilisationen, och nu skulle han minsann kompensera för det, och så gav han hunden massa mat från bordet, i små doser, helt tills en kille märkte det och stoppade Tikka. Tikka blev utsparkad från hippiestället på direkten.

På våren blev Tikka alltmer psykotisk. Han besökte vid denna tid en kristen bibelstudiecirkel som universitetsstuderande vid Granadas universitet hade, och när de läste i Kolosserbrevet i Nya Testamentet, frågade han plötsligt ”Är det mig ni läser om”? (han tänkte på hur de läste om Jesus i brevet). Och när de andra inte gav honom det svar han ville ha, reste han sig upp och började skriva på väggen ”Mene mene tekel peres”, det Gud skrev på väggen i kung Belsassars gästabad i Daniels bok i Bibeln, och som betydde att hans rike skulle gå under. Tikka hann inte skriva meningen färdig innan de stoppade honom.

En annan gång gick Tikka in i en kyrka och bar ut en stor ljusstake, som han bar med sig för att ge den till muslimerna. Han tänkte att det var ett tecken på att ”ljusstaken skulle flyttas från de kristna till muslimerna”, enligt förebild i Uppenbarelsebokens tre första kapitel i Bibeln. Alltså, de kristna hade förspillt sin nådatid, nu var det muslimernas tur att få en nådatid. Tikka blev stoppad av en polis på gatan, men han lyckades fly genom att lämna

ljusstaken och springa sin väg. Poliskåren hittade honom dock till slut, efter några dagar, och han fick sitta i finkan, åtalad. Åtalet lades dock ner, och Tikka fick gå.

I finkan talade Tikka i tungor, en blandning av arabiska och hebreiska, som han försökte härma. En gång i frihet började Tikka tala i tungor som fåglar, han kvittrade som fåglar, spontant, utan att försöka något.

Tikka befriade en gång en ensam hund från ett skjul lite utanför Granada, och gick med den in i staden. Han tappade dock bort hunden, för han hade den inte i band, och hade inte tillräckliga band till den för att den skulle följa honom naturligt, något som han ångrat bittert sedan dess. Tikka vet inte hur det har gått med hunden sedan, kanske han blev avlivad. Men han tyckte den gången att nästan allt var bättre än att vara ensam instängd i ett skjul på landsbygden resten av sitt liv, med avbrott för matning. Bättre då att vara en hemlös hund. Hellre hungrig och fri än fångad och mätt, var Tikkas filosofi, och den applicerade han på alla andra, även djuren.

41.

Till slut försökte Tikka vandra den femtio kilometer långa vägen från Granada till Orgiva, platsen för hippieläget, och när han kommit till ett område strax utanför Granada, befriade han en mängd djur, bl.a. hundar, hästar, en skock får och några kaniner. Han lyfte kaninerna från deras burar ner på marken, vilket han ångrat sedan dess, ty han vet inte hur de kunde få i sig mat och vatten. Visserligen, de var på en inhägnad gård, och kunde inte rymma, ägaren skulle komma tillbaka och upptäcka detta, men han visste inte när, och har plågats lite av tanken på att kaninerna blev lidande av törst. Tikka fann också en fågelbur med en stor fågel i, fågeln var så stor att den fyllde hela buren (kan du tänka dig en människa leva hela sitt liv i en bur så

stor att hen knappt kan röra sig, det skulle skapa rubriker och ramaskri), och han öppnade dörren, men fågeln ville inte ut. Tikka lät fågeln vara, med öppen dörr, kanske den förstod efterhand att ta sig ut. Men han har tänkt på detta efteråt, att kanske djuren blir så vana vid fångenskap att de inställer allt på det, och lär sig leva med det? Ungefär på samma sätt som Tikkas tvångsvårdsinläggningar har blivit allt lättare att bära för varje ny gång han blivit tvångsvårdad?

På vandringen åt Tikka en massa färska oliver från ett olivträd, men spydde ut det till slut. Han visste inte att magen inte tål färska, obehandlade olivfrukter.

Under hans vandring till Orgiva, samma natt som hans stora djurbefrielse, skedde den stora tsunamin i Japan. För Tikka var detta en positiv nyhet, en del av Babylon föll, och han såg det som att Moder Jord hade en vredesnatt, precis som han själv hade haft. De hade synkat i deras vredesutbrott, han och Moder Jord den natten, tänkte Tikka. Men han såg det också som en uppfyllelse av en profetia han meddelat ledaren för bibelstudiecirkeln i Granada, att det den natten skulle ske något stort i Saudiarabien (han tänkte på arabiska våren). Det kom inget sådant, men Tikka tolkade senare tsunamin i Japan som en stor händelse i ”det andliga Saudiarabien”, vilket Japan var för honom den gången. Kognitiv dissonans, någon?

Tikka lyckades också ta sig till Orgiva, han tror det var i slutet av mars 2011, och han fullföljde långt sina fantasier om ”apokalyps”. I Orgiva bosatte han sig i ett förfallet islamskt suficer mitt i byn, som låg i ruiner, och bodde där i en månad eller så. Han sov också i huvudtipin i hippieläget Beneficio, och fick gratis middag där en gång om dagen, vilket var allt för litet, och fick honom att leva på sopor från hushållens blandsopor och apelsinfallfrukt från apelsinträdgårdarna. Det gick så långt att Tikka till slut åt gammal ost med maskar i, som han hittat i blandsoporna, efter att ha avlägsnat maskarna

och funnit att osten smakade skapligt. Det var kanske den mest äventyrliga månaden i Tikkas liv, han var mycket uppe om natten och befriade alla slags djur, kanske sammanlagt några hundra.

Tikka tyckte mycket om hippielägret. Det var som en urfolksby, alla bodde i små kojor längs en liten bäck och uppmed bergssluttningarna. De satt ofta i huvudtipin, en stor tipi, och samtalade runt lägerelden om kvällen. Flera gånger var det Tikka som förde ordet. Han talade om sina upplevelser, om 2012 och annat. Språket var engelska. Ibland trummade folk istället för att prata. En gång när de gjorde det, ropade Tikka ”Stop this stupid fabric noise!” flera gånger. Han visste inte att ”fabric” betydde ”tyg”, inte fabrik. Fabrik är ju ”factory” på engelska. Tikka gillade inte trummandet, det var bara ljud för honom.

Tikka sov ibland i huvudtipin, och hade ingen sovsäck. Han frös lite, trots att det var början av sommaren i södra Spanien. Men nätterna var lite kalla.

Efterhand kom Tikka att mer och mer sova i det islamiska suficientret i ruiner. Där hittade han gamla täcken, så där frös han aldrig. Denna plats låg mitt i byn Orgiva, medan hippielägret låg uppe bland bergen ett par kilometer utanför byn.

Tikka fick få nära vänner i hippielägret, det blev ganska ytliga kontakter. Ingen stödde honom i hans djurbefrielser, ingen var på hans sida. När han befriade en av hippienas hundar och hönor (kanske ett trettiotal hönor), blev han förföljd av den som ägde dessa djur. Ägaren slog till slut en annan finne, i tron att denne yngling var Tikka (det hade gått rykten om att en finne befriade djur). En gång när Tikka för andra gången skulle befria denna hippies hönor, då kom hippien gående mot hönshuset, just när Tikka skulle öppna dörren, och Tikka fick panik och tog tag i en stock för att försvara sig. Det blev inget slagsmål, istället slängde hippien Tikka i bäcken, så att han blev dyblöt. Sedan sprang Tikka därifrån.

En annan gång lyfte Tikka en indianhippies lilla treåriga barn ut ur sin barnvagn, som barnet satt i med bälte runt sig. Han såg, med sina djurrättsaktivistögon, förtryck och fångenskap, barn skulle inte bindas, enligt honom, och när han lyfte barnet ut, började hen gråta, och indianhippien kom och slog Tikka i ansiktet. Tikka grät, och sade att ”Jag har också varit i bälte!” (han menade spännbälte i psykiatrin). En annan ung hippiekvinna kom och tröstade Tikka då, lite längre bort, och han sade åt henne att ” This is not peace and love!”

Tikka vandrade mycket runt Orgiva och befriade djur. En gång vandrade han uppe i bergen (längre upp i Sierra Nevadas berg), och mötte en stor fårflock med en fåraherde. Tikka trivdes bland fåren, och satte sig ner bland dem. Då kom fåraherden och slog Tikka på armen med en käpp, så att han fick ett stort sår, som blödde. Tikka gick därifrån, men sedan träffade han herden igen på kvällen, och då började han kasta sten efter Tikka efter att Tikka sagt till honom ”Om du torterar mig mer kallar jag på polisen”. Tikka sprang sin väg så fort han kunde, och frågade några andra som var i närheten om mannen var sinnessjuk. Tikka hade inte förstått varför han skulle slå honom med käppen på armen, men han gick väl in på fåraherdens revir. Strax innan han träffade herden för andra gången, såg han en äldre man vid ett hus som ropade till Tikka ”Söker du problem?” och hötte med en lie. Hade han pratat med herden? Tikka vet inte. Mannen hade ett fruktansvärt förvridet ansikte, som lyste av förtryck, ja såg djävulskt ut, som fick Tikka att senare tro att han träffat Satan själv där uppe på berget.

Till slut hade Tikka befriat så många djur att han började misstänka att han skulle bli fast för det. Han blev nästan paranoid, och rörde sig runt i Orgiva på ett sätt som skulle försäkra att han inte blev fast. Floden som rann utanför Orgiva från Sierra Nevada, var hans tryggaste plats, han fantiserade om vad han skulle göra om polisen kom för att ta honom, om han var nära floden. Han klurade ut sätt att rädda sig, genom att gå ut på stenar i floden, eller

rentav försöka vada över till andra sidan. Floden rann mycket kraftigt, så han kom till slut till slutsatsen att han skulle drunkna om han gjorde det.

Tikka träffade också hästar vid floden, som stod bundna, och han tog repet som band dem, och kastade det i floden. När ägarna band dem igen nästa dag, upprepade han detta.

En gång sent på natten, i becksvalt mörker, smög Tikka sig för att släppa ut hönor nära floden. Då blev han upptäckt av en man, och han jagade Tikka med ficklampa. Tikka flydde som en förskrämd hare, och lyckades fly. Men det var nära på, och jag vet inte vad som hade hänt om mannen hade fått tag i Tikka.

Tikka fann också ett fårlik i en å som rann ut i floden, det hade fastnat där, och han släpade det till flodens strand. Där byggde han ett kors bredvid liket, som han satt en lapp på med en text om inkallelse till möte i suficienterruinen om djurrätt. På fåret, vars ull gått av och som bara hade bart skinn på sig, skrev han en massa, om Antikrist och förtrycket av djuren. Fåret var öronmärkt med en lapp med ett nummer på, som boskap brukar vara, och Tikka ritade en pil mot örat och skrev att Antikrist hade, med orätt, satt ”vilddjurets märke” på fåret, köpenskapets tecken, som gjorde fåret till ett objekt. Fåret skulle inte gå förlorat, det var oskyldigt, men köpenskapen skulle få sitt straff.

Tikka organiserade noga mötet om djurrätt, gjorde alla förberedelser, ordnade sittunderlag i alla rum i suficienterruinen, han placerade ringar med kuddar och gamla gosedjur som han hittat i högarna med saker i ruinen, i mitten av varje ring i varje rum, som symbol för djuren. Det var kanske sammanlagt tre, fyra rum som han gjorde så med, och i köket dukade han till måltid på golvet, en duk på golvet med kuddar runt. Han fann lite torrmat som sufierna hade lämnat efter sig, och dukade fram det, men han tänkte det skulle bli knytkalas. Han ordnade ett bokbord i den stora vardagsrumssalen

i suficienterruinen mitt, och på den lade han en del lappar där han förklarat om mötet och om sig själv och sin djurrättskamp om nätterna. Tikka placerade ut lappar om mötet omkring i staden, med datum och beskrivning av mötet och platsen.

Ingen kom på mötet. Var det för att ingen såg lapparna, eller för att ingen vågade sig in i den spöklika ruinen? Den var inte farlig att vistas i, så fallfärdig var den inte, men det visste ju inte folk.

Tikka hittade också, efter lång tids letande, de sufimuslimer som bott tidigare i sitt islamiska center som nu var i ruiner. De hade byggt ett nytt suficenter, bara mindre, utanför Orgiva. När Tikka kom dit första gången, hjälpte han som var den som ansvarade för centret (och bodde på gården i en campingvagn), Tikka att tvätta sig, han hade inte tvättat sin kropp på mycket länge. Tikka åt med honom, och de blev goda vänner. De pratade mycket, och när de kom att tala om teknologi, sade sufin att ”teknologin är antikrist”. Detta rörde Tikkas hjärta djupt, att en så anarkoprimitivistisk utsaga kunde komma från en trogen muslim. Tikka satte sig också och läste en del i centrets hadith-samlingar (en hadith är en traderad berättelse om Muhammeds liv och ord), och tyckte mer om den indiske hadith-samlingen än den arabiska, den verkade mer tolerant. Men han hittade föga andlig mat här för sin djuristiska andlighet, bara en massa torra lagar och regler. Men en sak satte intryck, och det var en berättelse om att en som torterat djur (förvägrat sin katt mat) straffades.

Tikka gick dock vidare, och efter någon tid släppte han om natten fri en av de muslimers hästar som bodde i närheten av suficientret. När Tikka nästa gång närmade sig centret försökte sufimuslimerna ta fast honom, de hade rep med sig som de tänkte binda hans händer med. Men han lyckades fly, han var på sin vakt.

Tikka hittade en djup grotta (kanske 30 meter djup) nära floden som strömmade förbi utanför Orgiva, som han använde som tillflyktsplats undan polisen en gång (polisen vågade inte sig in i grottan, kastade bara stenar in i den). Längst in i tunneln gick tunneln vidare genom en liten smal gång, just och just så att man fick plats att krypa genom den, och Tikka undrade mycket över denna gång, vad den egentligen var för något. Han kände ibland en ljuv sval fläkt strömma ut genom gången, och undrade varifrån den kunde komma. Han kröp också några meter in i gången, för att känna hur det kändes. Han var inte rädd, fast gången var så smal att han måste åla sig fram, men han vågade inte krypa mer än en eller två meter.

En gång gick Tikka upp i bergen utanför Orgiva för att hitta ett buddhistiskt centrum som han hört skulle finnas där, och träffade på en liten stenbyggnad, där två små hundar var inlåsta. Han blev förbannad på detta, att man kunde ha dem instängda här i ödemarken, och lyckades med stor möda göra ett hål under dörren där de kunde ta sig ut. Han tog med sig hundarna vidare uppför berget, och de följde honom frivilligt. Tikka hittade centret, och fann att det beboddes av en norsk kvinna. Men hon ville inte ta emot Tikka, utan skjutsade honom ner till Orgiva igen. Tikka förundrades över detta beteende, att hon var så lite gästfri, och detta ännu mot en luffare och landsman, nere i Spanien.

När Tikka kom tillbaka till Orgiva, tappade han bort den ena, större hunden, och bar den mindre hunden under sin blus. Tikka var lycklig över denna nya kärlek, han tyckte mycket om denna hund, men när han kom in i byn råkade han möta hundens ägare, som ville ha hunden tillbaka. Tikka gick med på att gå till polisstationen med hunden och dess ägare, han ville anmäla till polisen denna hundmisshandling, och sade till polisen att det var sadistiskt att ha två små hundar instängda i en liten cell i ödemarken.

Tikka besökte ofta Orgivas lilla bybibliotek, där satt han och bloggade på internet, och där läste han böcker. Biblioteket hade också en stor bur med en

fågel i, och en gång försökte Tikka öppna burens så att fågeln kunde flyga ut, men bibliotekarien brusade upp och stoppade honom. Tikka sade åt henne att fåglarna skulle vara fria, inte i bur.

Den samme bibliotekarien bodde i huset intill suficenterruinen, och Tikka tog sig ofta mitt i natten genom deras gård för att kunna komma till ett annat hus med många djur i små bås, bl.a. två hundar. Det var enda vägen att komma dit, och Tikka brukade släppa fri hundarna varje natt ut på innergården, som visserligen också var med murar runt. Nästa natt var de alltid fångna igen, men Tikka släppte dem ut igen. Han släppte också ut fåglar och höns som de hade, och fåglarna flög sin väg och kom aldrig igen. Det räknade Tikka som sin största seger under alla djurbefrielserna i Orgiva.

Bibliotekariegrannen hade också ett apelsinträd på gården, och de hade fallfrukt liggande på marken som de inte verkade bry sig om. En vacker dag kunde inte Tikka motstå frestelsen, och gick och plockade apelsinerna för att äta dem (mogna apelsiner från apelsinträden i Spanien smakar mycket bättre än butiksapelsiner i Sverige!). Då upptäcktes han av grannen, och de kom ut och mannen i huset (bibliotekariens man) tog tag i Tikka och släpade ut honom under hugg och slag, mycket förbittrad (hustrun försökte lugna honom). Tikka fattade inte vad det var för en stor synd han hade gjort, de verkade inte bry sig om sina apelsiner, de hade legat länge på marken. När Tikka först kom till Spanien, hade han sett massa prydnadsapelsinträd med små apelsiner i på gatan, och jublat över att nu få gratis apelsiner på lätt sätt. Men när han smakade på dem, smakade de ingenting, ja rentav äckligt. Dom gick inte att äta. Detta förbittrade honom, och fick honom att undra över vitsen med sådant som inte ens gick att äta. Kunde inte träden både vara prydnader och mat?

Tikka hade en annan hundinhägnad med hundar i som han ofta gick till på natten och gjorde hål i inhägnaden och släppte ut hundarna ut i en apelsinträdgård, som visserligen också hade staket. Ägaren tillslöt hålet och

stängde in hundarna igen nästa dag, och natten därpå gjorde Tikka om det. Så gick det många dagar. En gång hällde han ut all deras hundmat från en tillsluten påse i apelsinträdgården, han tyckte att hundarna skulle få äta när de ville och så mycket de hade lust. De gjorde nämligen människorna, och hundarna var lika mycket värda som människorna i Tikkas tankevärld.

På en av sina strövtåg i Orgiva (han gjorde många vandringar, både inom och utanför Orgiva) träffade Tikka på en gammal man som satt i sin lägenhet med syrgas kopplad till sin näsa, för att kunna andas. Han klagade till Tikka och sade ”vilket livets straff!”. Tikka frågade om han ville ha en apelsin, en bibel, hur han kunde hjälpa honom, men mannen verkade helt förtvivlad, utan hopp. Detta gjorde djupt intryck på Tikka, och han undrade om denne man var fången i sitt lidande, utan att kunna ta sig ut ur det. Kanske hade han försökt ta sitt liv, men utan att lyckas, och nu vågade han inte göra ett nytt försök? Tikka hade inte höga tankar om sjukvården, baserad på sina egna erfarenheter, den kunde vara ofattbart grym när det gällde rätten till ens egen kropp och död.

En gång fick Tikka en gratis middagsmåltid på en liten restaurang precis bredvid suficenterruinen, som låg ganska nära centrum. Dagen efter såg han en hund stå bunden utanför, och kocken som gett honom middagen stod där och pratade med ägaren. Då sade Tikka till kocken att hundar ska vara fria, och det retade upp kocken, som kom efter honom. Tikka försvann in i suficenterruinen, vars huvudingång var igenbommad med ett järngaller, men det fanns en liten ingång under gallret, som man måste krypa under för att komma in. Tikka anade att mannen inte skulle våga krypa under gallret, och kände sig trygg. Kocken stod utanför gallret, och när Tikka frågade varför inte han stödde djurens frihet, försökte han förklara att han hade hund och han minsann lät den vara fri. Han visade bilder av den på sin mobil. Tikka frågade ut honom, och det visade sig vara lögn. Då blev kocken ursinnig (det hade han varit litet hela tiden), och Tikka med. Tikka ropade åt honom att

han bara var en simpel demon från helvetet, och mannen blev ännu mer rasande. Sen skiljdes de åt. Efter några dagar träffades de på gatan, och då började kocken springa efter Tikka, och Tikka sprang rädd sin väg, rädd att kocken skulle skada honom.

Tikka blev alltmer paranoid, och vakade ständigt över sin omgivning, och vidtog stora försiktighetsåtgärder. Polisen var hans fiende, de hade försökt ta fast honom när han besökt polisstationen, men han hade lyckats fly. Tikka försökte bygga en flyktväg, och gjorde ett hål i väggen till grannens balkong (grannens lägenhet stod tom, den verkade också obeboelig), där han hittade ett förrådsutrymme. Där hackade han en flyktväg i väggen, som han kunde använda vid anfall av polis. Han hackade inte flyktvägen färdig, det skulle han göra när han flydde. Annars skulle flyktvägen upptäckas. En gång när Tikka arbetade i förrådsutrymmet med flyktvägen, kom det några människor i grannlägenheten som förrådsutrymmet låg under. Tikka slutade arbeta, och hoppades att de inte skulle hitta honom. De gjorde inte det, och Tikka var lättad.

Till slut blev invånarna i Orgiva så uppretade på Tikkas djurbefrielser att han blev slagen nästan medvetslös av en rom, som hittade honom i ett skjul en dag, genom sina barn. Romen tog Tikka ett stycke bort och slog honom med en slags klubba, mycket hårt, så att Tikka till slut tiggde honom om barmhärtighet på den lilla spanska han kunde. Han slutade, och Tikka fick gå. Men Tikka tog sig med stor ansträngning bort i säkerhet, han ville inte att myndigheterna skulle blanda sig i det här, och han ville inte på sjukhus. Han lyckades få tag i apelsiner från en apelsinträdgård, och återhämtade sig lite genom deras livgivande verkan (medvetlösheten låg nära till), och tog sig vidare. På ett ställe kom polisen, Tikka vet inte om de hade hört vad som hade hänt, men han lyckades manövrera sig ur deras närvaro. Till slut hittade han en fristad i en övergiven apelsinträdgård, i hundkojan där, som inte hade någon hund i sig. Där låg Tikka och återhämtade sig från slagen i ett dygn,

tills han orkade ta sig hem till ruinen där han bodde. Han fick feber, så skadad var han. När han låg där, kände han hela tiden en djup barmhärtighet från sin kropp, som kämpade för honom, det var som om livets livgivande och läkande krafter blev uppenbara för honom på ett sätt som han aldrig tidigare känt. Detta skulle stå i hans minne som en helig upplevelse, som stärkte hans tillit till naturens godhet, att naturen var god innerst inne, och döden inte var något att frukta.

När Tikka återhämtat sig tillräckligt för att orka gå, gick han och tiggde mat i husen omkring, för att stärka sin kropp, och skrev en lapp till polisen om vad som hänt som han bad en av dem han tiggde mat av, att ge till polisen. Till slut orkade han ta sig hem.

Hemma i ruinen såg han sig i spegeln, och såg att hela hans kropp var fylld av stora blåmärken. Han trodde han skulle dö, och satt flera dagar i sin säng och fick tiden att gå genom att skriva ner namnen på alla de döda personer han ville träffa i andevärlden när han dog (han kunde så många, bokmal som han var). Han skrev också sitt testamente i en skrivbok han hittat i ruinen (det var en mängd saker som lämnats kvar där), som han gav till en ung man senare.

Ett litet träd hade spirat och växt till sig lite grann i en springa på balkongen i grannhuset, utanför förrådsutrymmet med flyktvägen, och den blev kär för Tikka. Han kallade trädet ”Livets träd”, och såg sin ruin lite som en helgedom, med altare och bönerum/synagoga. Men en vacker dag såg han att grannen hade ryckt upp trädet, det var borta. Tikka kunde inte begripa detta hat till livet. Han sörjde över detta, och det förbittrade honom. Det var så de civiliserade var. Besatta av att utrota livet och vildheten i naturen, endast människan sparade de och satte på Guds tron själv. Det kallades ”ordning” och ”hygien”. Så som grannen gjorde mot trädet, så hade den civiliserade människan gjort mot naturen och djuren. Tikka såg en symbolik i det hela.

Tikka satt under denna tid i suficienterruinens andra våning, på golvet bredvid en liten skrub. Där sov han också. I skrubben huserade en katt med sina nyfödda kattungar, det var därför Tikka sökte sig dit, för att få sällskap. Han följde med hur kattungarna trivdes, och en vacker dag hörde han att en av kattungarna pep, den blev under moderkatten, och verkade må dåligt och bli utan mat. Tikka visste inte vad han skulle göra, han kunde inte bara adoptera den, för han hade ingen mjölk att ge den. Han vågade inte ingripa. Till slut dog kattungen, och Tikka tog den och placerade den på ett litet ”altare” som han gjort av gamla papper. Ett offer till naturen.

Tikka hade skrivit ”Centro judaico” (judiskt center) över dörringången till ruinen, och tecknat en davidsstjärna bredvid, som blev i misstag ett pentagram istället för ett hexagram. Han var jude i hjärtat, ty Jesus, hans hjälte nr. 1, var jude. Han inredde en liten synagoga i ett av rummen i ruinen, städade där och lagade ett altare, där han lade ett Nya Testamente på engelska som han fått av prästen i Orgiva, och en koran på spanska som han hittat övergiven i suficienterruinen. Han hittade också en död intorkad katt i ruinen, och den placerade han också på altaret. Det stank inte, så torrt och gammalt var liket. Inga insekter levde i det. Den skulle offras till Moder Jord, och bli en symbol för de fyra levande varelserna, djuren som bar upp Guds tron i Uppenbarelseboken, och som Tikka också trodde ursprungligen var de keruber som stod på förbundsarken i det allra heligaste i judarnas tabernakel i Sinaiöknen. Djuren hade hög status här. Över altaret, på väggen, skrev Tikka på engelska: ”Ve mänskligheten, som mördat naturen, de fattiga och djuren!” Det blev ett konstverk till slut, och jag undrar om det inte skrämde folk som kom in i ruinen sedan Tikka försvunnit.

I ett av ruinens rum hade Tikka tillrett ett litet minibibliotek, med fuktskadade och halvförstörda böcker som han grävt fram ur ruinens rasmassor, samt andra böcker som han hittat här och där. En gång tog Tikka sig in i en grannes förråd, som hade en del gamla dammiga kartonger med

gamla, slitna skolböcker, som ingen verkade bry sig om. Dessa satte Tikka värde på, här fanns det bildning, och han stal skolböckerna och satte dem i sitt bibliotek.

När Tikka återhämtat sig, fortsatte han släppa fri djur, denna gång alla hundar i ett stort hundstall, med kanske tio, tolv hundar. Han gick sedan sin väg, och ägaren fick fast hundarna. Men Tikka gav sig inte. Han släppte ut alla igen, och tog låsen och grävde dem ner i jorden. Detta retade gallfeber på ägaren, som samlade ett gäng bybor för att ta fast Tikka. De upptäckte honom när han satt i en liten ruin i närheten av hundstallet, tillsammans med några av hundarna. Tikka försökte fly, men fastnade i en blindgata, med branta kullar runt sig. Han sprang uppför kullarna, och försökte gräva sig in i jorden, i ren desperation. Byborna kom, och han ropade till dem, ”Jag vill inte dö, jag vill inte dö” på sin skrala spanska. Polisen var med dem, och Tikka blev fasttagen under hugg och slag och satt i finkan, åtalad. Tikka gissade att han skulle bli dömd till två års fängelse, men åklagaren lade ner åtalet till sist. Men Tikka blev förhörd, och erkände allt han gjort. Han räckte dock en sida ur en hebreisk Bibel med de tio budorden på till åklagaren, som han rivit ur en hebreisk Bibel i Orgivas lilla bibliotek, och skrivit kommentarer till.

Tikka fick för lite mat i fängelset, vilket var tungt. Han fattade inte att polisen inte kunde inse hur mycket en ung man behövde äta. Tikka satt i isoleringscell i ungefär två dagar, om han minns rätt. En gång när han skulle runka i isoleringsscellen, genom att gnugga sig mot sänghörnet, upptäckte polisen det genom kameran i cellen, och frågade vad Tikka höll på med. Tikka skämdes.

När Tikka släpptes fri, fortsatte han släppa fri djur. Denna gång inte i Orgiva utan i hippielägre. Det var en äldre hippie som inte gillade att Tikka klappade hans hund, och stängde inne sin hund i sin koja. Tikka blev arg, och gick in i kojans och släppte fri hunden utan lov. På dörrhandtaget satte

han ett papper med texten: ”I saw your crime, Mr. prison guard” (Jag såg ditt brott, herr fångvaktare). Tikka flydde upp i bergen, och var där när mörkret föll på. Tikka försökte ta sig i nattsvart mörker tillbaka till lägret, och irrade omkring lite i bergssluttningen. En gång kom han förbi en koja i sluttningen, mitt i buskaget, och den som bodde där lyste på Tikka med sin ficklampa och frågade vem han var. Tikka svarade bara att han gått vilse.

När han kom tillbaka till huvudtipin, sade en av de äldste att Tikka gått för långt, och gjorde bäst i att lämna lägret. Tikka lydde, och gav sig iväg. På vägen släppte han fri en häst, nära en annan by.

Tikka stack iväg till Granada, med en domedagspsykos som han åsamkat sig genom att för någon vecka sedan möta ett gäng hästar vid en flod, som alla hade sina framben länkade ihop med kedjor, varje häst för sig, så att de tvingades hoppa fram. Detta för att de inte skulle rymma. Detta djurplågeri gjorde Tikka så förtvivlad, att han bönföll andevärlden om att domedagen skulle komma, och bestämde sig för att bönfälla den om det genom att skriva ett och samma domedagsdatum, 11.11.2011, på alla väggar han kom åt, för att närmast tvinga andevärlden att gripa in och avveckla denna ohyggliga civilisation. Han försökte också öppna hästarnas kedjor, med ett verktyg som han stulit från sufimuslimernas nya center, men han lyckades inte. Han försökte få polisens och prästens hjälp, men misslyckades. Prästen sade bara att ”djuren är inte personer”, och vred sig således undan ansvaret, vilket retade upp Tikka. Hur kunde katolicismen nedvärdera djuren på detta sätt, Tikka hade sett en sådan personlighet i varje hund han känt närmare. Polisen hade han meddelat med ett kortbrev som han fått en annan att ge polisen, men han fick ingen hjälp. Han vågade inte gå i egen person och prata om detta, av rädsla för att de skulle ta honom fast.

42.

Väl framme i Granada (han fick skjuts största delen av resan av några hippien) fördjupades Tikkas psykos, han skrev sitt domedagsdatum överallt: ”Jesus 11.11.2011”. En gång satt Tikka vid en vägg i Granadas centrum och kände, starkare än någonsin, att Jesus snart skulle komma tillbaka. Det kändes så djupt, i hela kroppen, som en värk, som om ingenting var mer sant än detta.

Tikka gjorde igen något fuffens (han minns inte vad), som fick polisen att sätta honom i finkan. I finkan fick Tikka sitta i isoleringscell, och detta tyckte han var så fruktansvärt att han skrev med sitt eget bajs på väggen på spanska ”Fängelse är tortyr, men polisen förstår inte.” (fanns inget annat att skriva med). Han lyckades i processen smeta ner sina kläder med bajs, och efter att han blivit fri, gick han en halv dag nersmetad så på gatan innan han lyckades tvätta sina kläder på det stället där den kristna bibelstudiecirkeln samlades, av ren tur träffade han bibelstudiecirkelns ledare på gatan, och fick hans tillstånd att tvätta sig där.

Tikka besökte ofta hippienas högkvarter, och där träffade han en svensk hippietjej som var i Granada just då. När Tikka talade med henne, grät han över att det var så stor skillnad mellan Babylonmänniskor och honom själv, som han sa.

Tikka sov under denna tid ofta i en bankhall i Granada centrum. Han sov på kartonger på golvet, och fick täcken från hans nunnevänner, så han slapp frysa. Men där var en annan hemlös medelålders kvinna som också sov där, och hon svor och förbannade Gud hela tiden, och sprutade ständigt någonting in i sin mun som hon fått från sjukhuset (Tikka fick aldrig veta vad det var). Hon verkade lida mycket. Hon sov i en platsäck, med kartonger under sig. Tikka kom på att han kunde tigga täcken åt henne från nunnorna, och han gjorde det. Men han måste varje kväll tigga ett nytt täcke,

ty den hemlöse kvinnan lämnade täckena i bankhallen på morgonen, och banken städade bort dem (slängde de dem? Tikka fick aldrig veta). Hon kunde inte ta med sig dem under dagen, ty hon gick med kryckor. Men nunnorna gav honom troget täcken varje kväll till kvinnan, och en gång skrev de ett brev till kvinnan och erbjöd sig att hjälpa henne, som Tikka överräckte henne. Kvinnan läste inte det, brydde sig inte. Hon var väl för sjuk. Tikka försökte lista ut vad hon led av, och uppsökte hennes sjukhus. Han fruktade att hon var psykipatient, och ville förhindra att hon tvångsvårdades. Han fick ett samtal med en person vid disken på sjukhuset, men han lyckades aldrig lista ut vad det hela rörde sig om, och gav upp.

Tikka gick ofta om söndagen till en friförsamling lite i stadens utkanter, det hade han gjort länge, även innan tiden i Orgiva. De hade ett litet bibliotek, några hyllor bakom lyckta glasörrar, och Tikka ville absolut låna någon av dessa böcker. Pastorn hade slarvat bort nyckeln, gett den till någon vän och visste inte hur han skulle få tag i den, och detta retade upp Tikka, den bokmalen. En gång kastade han en liten sten mot glaset i förargelse, för att väcka liv i pastorn, mitt under gudstjänsten. Folk strömmade till för att se vad det var, men inget vederfors Tikka. Inget gick sönder.

En annan gång gick Tikka in i pastorns kontor och skrev på väggen med stora bokstäver ”JAKOB BÖHME” efter att ha sett hans namn i en av pastorns böcker. Böhme var en av Tikkas favoritmystiker p.g.a. hans naturmystik, ett tema som var sällsynt bland mystiker, ja kristna överlag. Tikka ville på detta sätt, i desperation, uppmärksamma naturen i denna naturförgätna håla. Sedan gick han och bajsade i ett hörn av pastorsbostadens (som låg i samma kyrkolokal) bilgarage. En symbolisk handling, när jag tänker efter.

En annan gång bad Tikka pastorn om att få en engelsk bibel. Han fick en sådan, och rev ut de fem Moseböckerna ur Bibeln (Torah), vilket gjorde pastorn illa berörd. Tikka tog med Torah, och lagade en egen bok av det,

med lite tejp. Han skrev på pärmen som han tejpat runt boken: ”Den bok som skall döma världen på domens dag” (något sådant), på engelska. Detta tyckte han var kärnan i Bibeln, och han drogs också alltmer till judendomen, och hade i tankarna att uppsöka en rabbi och konvertera till judendomen. På en vägg i Granada skrev han ”Jesus var inte kristen, han var jude!” Han läste med stor iver judiska skrifter på stadsbiblioteket, och gjorde små försök att lära sig hebreiska. En gång lämnade han sin kära Torahbok efter sig i bankhallen på morgonen när han vaknat, tillsammans med sitt täcke och kartongen han sovit på, för att se vad banken skulle göra med dem (banken visste att han sovit där). Nästa kväll var allt borta, och nästa morgon frågade Tikka banken vad de gjort med dessa ting. Ingen visste. Tikka såg dem aldrig mer. Tikka tänkte; så gör systemet med den bok som ska döma dem på domens dag, kastar den i soporna som om den inte var värt ett skit (han antog att de kastat allt). Detta om något måste reta gallfeber på domarna på domens dag. Här avslöjades systemets ruttenhet. Inte bara kastade de den hemlöse kvinnans sovtäcken i soporna, utan även sin domare. Ja, även naturen kastar de i soporna, naturen blir till slut till sopor på soptippen i systemets händer, ja ”koldioxidsopor” och allsköns föroreningar. Själva livet kastar de i soporna. Då har det gått långt.

En gång stal Tikka en bok av sufihelgonet Al-Halladj (858 – 922), som poeten Ingemar Leckius hade kallad ”ett vilt lamm”, och som var Tikkas favorit-sufihelgon, från en bokhandel, och räckte den över till en präst i en katolsk kyrka. Han ville att kulturer skulle blandas och befrukta varann. Han gjorde på liknande sätt mot en muslimsk imam, han fick tag i en spansk bibel och överräckte den till en imam i en moské. En annan gång stal han J.R.R.Tolkiens ”Sagan om ringen” på engelska från en bokhandel och överräckte den till sina nunnevänner, för att de skulle lära sig engelska (vilket de kunde dåligt), och för att han tyckte att denna bok var en av andlighetens höjdpunkter, full av profetior om honom själv.

En annan gång, när han fått tag i en bibel, bytte han den mot en bok av den nulevande indiske hinduiska gurun ”Sri Tathata”, som han hittade på ett litet New Age-center, Tathata var den finaste indiske gurun han träffat på, med en otrolig, magisk utstrålning i ansiktet, och när han läste i hans bok om att mänskligheten måste akta sig, för naturen håller på att resa sig ur dess förtryck av henne för att göra slut på mänskligheten, då vann denne guru hans hjärta. Men när Tikka gick på gatan, träffade han en gång en kvinna i stor nöd, som tiggde pengar av honom, och då gav han henne Tathatas bok, det käraste han ägde.

Tikka träffade en gång en ung man med en stor hund. Han sade till honom att han hade en stor fånge, han var fångvaktare (Tikka menade hundens fångvaktare), och så skällde Tikka ut honom och sade att han utmanade Moder Gaia på detta sätt.

En gång började Tikka tro att han var Jesus efter att det verkade som om han kunde framkalla jordbävningar, han hade skrivit på sin blogg att han önskade att det blev kortslutning snart, och några minuter efter blev det en stor jordbävning i en stad i Spanien ett par hundra kilometer borta, där hus rasade. Otrolig slump, som Tikka tolkade som magiska krafter. Tikka skrev på sin blogg ”JESUS HAR KOMMIT TILLBAKA! HALLELUJA, HALLELUJA, HALLELUJA!” Tikkas farbror kommenterade: ”Hallelunej”.

Det var också en man på internet som hade profeterat att Jesus skulle komma tillbaka just då (om jag minns rätt 11.5.2011), och Tikka trodde att han uppfyllde denna profetia.

Tikka var mycket på Universitetets bibliotek och använde deras datorer, men egentligen fick han inte lov, och blev ofta utjagad av väktare. Men han lurade till sig datortid ändå. Det var på datorn han började tro att han var Jesus, och han chattade med alla möjliga vänner (säkert tjugo, trettio stycken) och sade

till dem att han var Jesus och var stigmatiserad. Han hade några ärr på händerna, bl.a. ett spikärr mitt i handflatan, samt mitt i handleden på andra handen, som han fått i barndomen och som han tolkade som Jesu stigmata, som han hade fått i för att andevärlden skulle påminna honom om att han var den reinkarnerade Jesus. Tikka trodde också han kunde se, genom andeskådning, vilka folk hade varit i sina tidigare liv, han trodde att han identifierade bl.a. Karin Boye (i vännen Jannika Häggström), Sören Kierkegaard (i vännen Håkan Lindgren), Leo Tolstoj (i vännen Jonas Lundström) och helgonet Therese av Lisieux (i vännen danskan Dinah Schytt). Tikka skrev många blogginlägg där han parade ihop döda med levande.

Tikka fortsatte att skriva på väggarna i Granada. På ett katolskt klostervägg mitt i centrum skrev han ”JESUS ÄR I GRANADA!”. Det togs bort nästa dag. Han skrev också på väggarna strax invid hippienas högkvarter, han skrev bl.a. ”Jesus bor här”. Även på en moské skrev han något.

Till slut var han så sjuk att han inte ville leva längre, och begav sig ut i vildmarken för att aldrig återvända mer. Han gjorde detta flera gånger, men återvände alltid. En gång tänkte han, när han lämnade Granada för att bege sig ut i vildmarken, att Domedagen kom över Granada, och fantiserade att det utbröt kaos, lite som i Sodom och Gomorra, och han var Lot som lämnade staden. Han föreställde sig att antikrist redan hade kommit, och att det var grundaren av ufosekten Raelismen och den självproklamerade messiasen Claude Vorilhon som var antikrist (detta tycker han inte längre). Ufomänniskorna var inte sällan demoner, tyckte Tikka. Och han fantiserade om att han kunde byta kropp med en spindel på väggen där Vorilhon bodde, och avslöja honom.

På en av dessa vildmarksturer, långt ute i ödemarken, träffade Tikka på en stor ruin, och där träffade han några romska ungdomar som lekte där. Han

växlade några ord med dem, men de betedde sig så underligt att Tikka senare trodde att de var änglar, och upplevde telepatiska meddelanden från dem.

När Tikka en gång återvände från vildmarken, och var törstig, såg han en läskedrycksflaska på ett bord utanför en bar, och tog tag i den för att dricka den. Barägaren hindrade honom, och då utstötte Tikka ett så ohyggligt vrål som han aldrig någonsin tidigare utstött. Det var, i Tikkas fantasi, Juda Lejons lejonvrål, något av elden från de två vittnena i Uppenbarelseboken, Henok och Elia, som förtärde deras fiender. Det var vreden över Babylon, som skulle göra bisnis på allt, även vattnet. Och när Tikka vrålat färdigt, tog barägaren en käpp, ty han blev rädd, och då röt Tikka ”Tortera mig, tortera mig!”, på spanska.

En annan gång återvände Tikka till Granada halvnaken, utan byxor, efter att ha lämnat alla sina kläder i en grotta i vildmarken, på ett underligt infall. Han fick nya kläder av hippiena i hippiehögkvarteret i staden, av en hippiekonstnär som satt om dagarna och målade i Granada centrum några av de vackraste målningar Tikka sett, figurativt, avbildande Granada, klassiskt skön konst.

Ett tag trodde Tikka att han skulle dö, och gick avsides för att ta sina sista andetag. Han dog inte, istället upplevde han att hans vän dansken Aron Schytt från Smiths Vänners utbrytargrupp (hans moderförsamling) bad för honom i Danmark, och att profeten Mose från Gamla Testamentet kom och väckte liv i honom som svar på den bönen.

Tikka funderade mycket på hur han skulle undvika att bli tvångsvårdad av psykiatri, han anade risken, och funderade också mycket på de tvångsvårdades öde. En gång avbröt han ett större akademiskt möte (han minns inte vad det handlade om) och stod framför salen och sade att det föregår tortyr inom psykiatri, och att det var vår plikt att ingripa (Tikka

menade psykmediciner och spännbälte). Ingen reagerade. Men Tikka fick prata till punkt, och satte sig igen.

En annan gång klottrade Tikka i desperation på sina nunnevänners klosterdörr, som ett desperat rop om hjälp. Han vet inte om de någonsin fick veta vem det var som gjorde det. Han såg när de försökte slipa bort klottret. Han hade skrivit på klosterdörren att han träffat en alkoholist som ville dö. Detta tog Tikka som tecken på att Jesus måste komma snart tillbaka. Han skrev också på ett annat ställe nära dörren att ”Jesus är Frodo, Frodo, Grodo, Mose är Gandalf, Gandalf, Grandalf”. Tikka syftade på Tolkiens fantasyroman ”Sagan om Ringen”, och i hans fantasi var Frodos resa till Domedagsberget en profetia om Jesu återkomst. Allt i Sagan om Ringen var profetior, och efterhand skulle Tikka tro att de ytterst syftade på honom, så messiansk upplevde han sin gärning vara. Han tror också det var på denna tid han började tro att den hemlöse gamle mannen i Stockholm, Rune, var den reinkarnerade Mose.

En annan gång försökte Tikka kontakta en professor vid teologiska fakulteten vid Granadas Universitet. När han inte lyckades (han ville fråga om han fick studera där), skrev Tikka på fakultetsväggen, och en annan gång, när han kom gående in på gården, ropade han till en av fakultetets personal som stod där att ”Jag har alla änglarna med mig!”

Till slut blev han så mager och svag att han tiggde och bad sina vänner på Facebook att de skulle rädda honom från Spanien, och Hans Petander flög till sist till Malaga och hämtade honom från Granada. Hans hade stora problem med att hitta Tikka, trots att de kommunicerade på Facebook, eftersom Tikka kommit med lögnar om att Hans skulle söka honom på torget i den stora manifestationen som var där, och som Tikka bevisat en del, och Tikka hade sagt att alla kände till honom där. Det var inte sant, ingen kände till honom. Och sedan, när Hans hittade honom, så tappade Hans bort Tikka när han skulle ta sig en titt på Alhambrapalatset (muslimernas stora palats i

Granada, som idag är museum), han gick in, men Tikka fick inte, ty han gick barfota, och man fick inte gå in barfota. När Hans var borta en stund, fick Tikka ett infall och försvann, höll inte sitt löfte om att vänta på Hans, och med stor möda hittade Hans honom igen.

Hans såg till att Tikka fick flyga till Oslo i Norge, där hans ett år yngre lillebror tog emot honom. Det var i maj.

43.

Väl framme i Stockholm fortsatte Tikkas konstigheter, och han skrev domedagsdatum överallt på väggar, bl.a. på Centralstationen, Nobelhuset, (både på själva huset och på en banderoll som stod framför det, på Nobelhuset skrev han något om Hölderlin, sin poetiske hjälte), Adolf Fredriks kyrka, Adventistkyrkan, på riksdagshusets informationstavlor, på kungliga biblioteket, överallt på små securitastavlor med sina tre röda bollar, i vilka Tikka ifyllde 666. Han ritade på en busshållplats´ karta vid Handelshögskolan, där han ringade in ett stort område i Stockholm som han kallade sitt missionsområde, Jerusalems tempel.

Tikka klottrade också på stadsbibliotekets mur (den som omger trappan upp till stadsbiblioteket), ”Jesus 11.11.2011 Domens dag” och skrev på själva stadsbibliotekets vägg (till höger om huvudingången) ”Vad är det för en galning som klottrar här, han borde spärras in i rättspsykiatriskt fängelse!”, där han kanaliserade Systemets reaktion på vad han gjorde, ett underligt konstverk.

Tikka var i yttersta desperation, och ville ge mänskligheten en chans att vakna till liv och omvärdera historien, låta synden få sin dom och återgå till naturen, och hans klotter var hans sista hopp om att vara den tändande gnistan till sanningens stora avslöjande, men ingen förstod vad han sysslade

med, utan trodde att han menade fundamentalisternas domedag och Jesusspökets återkomst i skyarna. Men Tikka trodde inte på sånt, han var liberal ekoteolog, och trodde inte heller att han visste vad som kom att ske 11.11.2011. Han var inte fatalist.

Som jag skrev om när jag nämnde händelserna våren 2010, så skrev Tikka denna vår på Strindbergsstatyn, på trädet som vetter uppåt där statyn vilar, på framsidan. Tikka skrev "Väktaren av Sveriges nationallitteratur", och på samma träd som vetter uppåt, till höger om statyn, bredvid det på statyn som liknar en liten metallgrotta, skrev han "Tikkas grotta" med små textade bokstäver. Och i metallgrottan placerade Tikka en liten handskriven minibok av det slag han hade börjat skriva, som hette ungefär "Vem är vem i svensk litteratur". Miniboken var ett försök att gissa vem de största svenska författarna varit i sina tidigare liv.

Tikka klottrade också på infotavlorna på Norra Latins gård, och fantiserade om att Norra Latin skulle göras om till ett domedagsbibliotek, där de sannaste böckerna samlades, de som kunde avslöja sanningen om vad som hade hänt i historien. Alla Antikvariat Alfas böcker skulle flyttas in dit, och sedan skulle man ha psykoterapeuter i källaren, som hjälpte besökarna att bearbeta sina insikter. Tikka trodde på en fysisk domedag, en som påminde om Nürnberg-rättegångarna, och böckerna skulle vara det centrala i denna domedag. Tikka skapade ett event på Facebook för denna domedag i Norra Latin, och en i Romantiska Förbundet ville gå på detta event (han kallade denna domedag "Belöningsrättegången i Norra Latin"). Tikka trodde stundom att domedagsbiblioteket verkligen skulle komma till stånd, om alla vaknade till liv.

Tikka var också på Skarpnäcksgården, det boende för utslagna människor, som låg nära hans nya hydda, och skrev på deras väggar inne i hallen. Han hade nämligen hört att vissa tvingades att bo där, och då skrev han med stora bokstäver på hallväggarna att ingen skulle tvingas bo där, och på yttersta

hallens väggar skrev han meddelanden till de som bodde där, fulla av uppmuntrande ord, som att "Jesu blod beskyddar dem" osv. Han undertecknade allt med "Broder Tikka, general i det andliga kriget i Stockholm".

Allt detta ledde till en ny psykiatrisk tvångsvårdsperiod, efter att han klottrat "Jesus 11.11.2011 Domens dag" överallt på St. Clara kyrkas väggar, överallt där det gick att klottra, samt klätt sig ut till Jesus, med ett vitt lakan över sig med hål i för huvudet. Först hittade Tikka ett blått lakan som han klädde sig i, och när han besökte St. Clara kyrka med detta lakan över sig, träffade han Carl-Eric Sahlberg, som snäste "Du borde straffas!". Tikka hade inte bara klottrat domedagsdatum, han hade även skrivit bredvid "Det skall bli de hemlösas fest!", och så hade han t.o.m. klottrat på altarduken i St. Clara kyrka orden "Varning! Jesus 11.11.2011, den som tar bort detta, dess namn skall tas bort ur Livets bok". När Tikka var iklädd det blå lakanet, var det en ung kille som frågade honom om han kom "från den andra världen" (han menade andevärlden).

Först kom Tikka till St. Görans psykakut, där han fortsatte klottra sitt domedagsdatum överallt där han kunde. När han först kom in på avdelningen, klottrade han en lång text på en av väggarna, där han skällde ut psykiatrin och hängde ut dess grymheter. Personalen lyckades ta pennan ifrån Tikka, och han slutade skriva.

Snart sändes Tikka till Finland, till Kuppis psykiatriska avdelning, då han ansågs inte ha tillräcklig anknytning till Sverige. Det förbittrade Tikka, som ville stanna i Sverige. Tikka var på Kuppis avdelning i tre månader, fram till augusti 2011.

Tikka träffade två tjejer på avdelningen som han tyckte om (han var aldrig förälskad), den ene var en ung finsk tjej och den andre var en kinesisk tjej. Han sade åt båda dessa tjejer att han ville bli deras pojkvän (han gjorde detta

för att han tänkte detta skulle glädja dem och muntra upp dem lite i sjukhusets sterilitet). Den finska tjejen brydde sig aldrig om Tikka, men den kinesiska tjejen tyckte om honom, och trodde han menade allvar, och uppförde sig som om de var ihop. Tikka tror hon aldrig var förälskad i honom (han har inte frågat), men hon höll om honom när de satt bredvid varann i soffan, och kom ibland och lade sig bredvid honom i sängen, med kläderna på. Tikka blev lite illa berörd då, och var rädd att de skulle bli upptäckta av vårdarna. Dessa sade också en gång till Tikka att man inte fick bli ihop på avdelningen, de gillade inte deras affär.

Under vistelsen på avdelningen besökte Tikka ofta sin gamla studiekamrat vid teologiska fakulteten i Åbo, Peter, och rökte cannabis tillsammans med honom, vilket bara förvärrade hans psykoser. Tikka fick bl.a. en helvetespsykos, där han trodde sig ha kommit till det eviga helvetet, hjälplöst förlorad för evigt. Detta förebådade hans helvetespsykos senare det året. Men när han rökte cannabis hos hans andra studiekamrat vid TF, Olle, fick han en snabb, svag och dimmig Jesusvision som övertygade honom om att han inte var Jesus. Den psykosen tog slut där, och har aldrig kommit tillbaka sedan dess. Märkligt, detta passar inte in på cannabismotståndarnas teser att cannabis alltid är farligt och bara är destruktiv. Tikka blev faktiskt av med en av sina starkaste psykoser genom den. Men det kändes som om det var i misstag. Efter att Tikka hade haft sin Jesusvision var han helt omtumlad, och upprepade ständigt för sig själv ”Jag har sett Jesus och tror inte längre på reinkarnation”, och han lagade i sin fantasi en informationskabel från Olles lägenhet till psykiatriska avdelningen, som skulle försäkra honom om att han skulle komma ihåg vad som hänt i eviga tider.

44.

I början av september 2011 blev Tikka utskriven från Kuppis psykiatriska avdelning, och bodde en tid hos Peter. Hans relation med den kinesiska tjejen tog slut där. Han fortsatte röka cannabis hos Peter, och även tobak (tobaken gav honom kontakt med Jesus, upplevde han, hjälpte honom att be). Han var vid denna tid som i symbios med Peter, mycket p.g.a. cannabissmissbruket, cannabisen liksom öppnade deras själar för varann, och de smälte ihop. Det Tikka sedan denna tid tagit djupast intryck av från Peter, var hans jordade väsen och lustiga humor.

Till slut insåg Tikka faran med ett gryende cannabissmissbruk och flydde till Stockholm, även p.g.a. ett starkt illamående av tobaksrökning, en slags mild tobaksförgiftning. Innan han flydde, sydde Peters flickvän en saffransgul sadhudräkt till honom, som han klädde sig i under de kommande månaderna, för att hedra Sadhu Sundar Singh, ja han ville likna honom, bli en västerländsk sadhu* själv. I Stockholm mötte Tikka fotografen Lisa Martinson, en kvinna som han mött i Stockholm våren 2011, och som han nu inledde en relation med. Han var inte förälskad, bara lite förtjust, men hon blev förälskad efter hand, och de hångrade. Det kändes som om de var själsfränder. Lisa var f.d. buddhist, bokmal, hippietjej och andlig sökare av nyandlig sort, och även poet precis som Tikka (Tikka uppskattade mycket hennes fina, spröda och romantiska poesi), samt en skicklig professionell fotograf. Hon har gett Tikka mycket och hjälpt honom mycket sedan denna tid.

I Stockholm sov Tikka ofta över hos Lisa, och kom i kontakt med Occupy-rörelsen, som just då svepte över världen. De hade ockuperat en park nära Sergels torg, Brunkebergstorget, och Tikka hängde mycket där.

Den hösten började Tikka inse hur fel han tagit i sin domedagspsykos, och fick en ångest som kändes kronisk, mycket p.g.a. att han slutat brått med

både cannabis, tobak och antipsykotiska mediciner, på en gång. Han försökte bota ångesten med att be Carl-Eric Sahlberg om förlåtelse för att han hade klottrat på St. Clara kyrkas väggar, men det hjälpte inte. Det kändes som om han aldrig skulle få bort ångesten. Tikka började fantisera om allt hemskt som kunde hända honom, tortyr, olyckor, svår sjukdom och helvete efter döden. Han tänkte nästan bara på sådant efter hand. Han nästan drogs till sådant, han ville utmana sig själv med sådant, testa sig liksom. Han tyckte inte han var värd annat. Tikka minns en gång när han samtalade med en äldre man, att Tikka sade till mannen att han upplevde att staden var helvetet, och bilarna monster. Mannen försökte desperat övertyga Tikka om att han kunde komma ur helvetet bara han tänkte rätt (han var New Age:are), men det hjälpte inte. När Tikka skulle bada i Lisas badkar, var han så full av ångest att det kändes nästan som om hela hans kropp var full av sår, oerhört skör.

Mitt i det hela kunde Tikka skriva en absurt rolig dikt om att ”Se hur gudsråttan knaprar på kroppen, så man blir lite gammal till sist”, och i en annan vers; ”sen ska anden få åka och knapra, på de stora gudsråttornas fest”. Han har tyvärr förlorat denna dikt för gott.

Till slut blev Tikka så rädd för helvetet, att han bestämde sig för att bli en normal människa och börja i vanligt jobb (han trodde det skulle sona hans synder). Han åkte tillbaka till Finland med Hans Petander, och besökte hans lilla lägenhet på Domus vid Åbo Akademi i Åbo. Där satt han och läste lite i Hans´ böcker. Han kom över följande yttrande av Viktor Rydberg i ett av hans brev: *”jag tänkt mig den i stycket omtalade demonen icke som ett med folkdjävulens attribut - horn, svans och klövar - utrustat missfoster, utan som ett väsen av dyster skönhet, ett slags straffängel, som älskar det goda och hatar det onda, men likväl demonisk i det avseende, att han har en estetisk tjusning av tanken på det storartade i en hopplös och sedan idealen vikit fullkomligt värdelös världs förstörelse”*.

Det kändes som om det passade på Tikka, som bara ville att civilisationen skulle kollapsa, och ständigt väntade på det, att mänskligheten skulle få sitt straff för att den plågat naturen så. Han kände sig plötsligt som en demon. Sedan satt Tikka flera dagar med Hans när han läste avhandlingslitteratur som doktorand i religionsvetenskap. Tikka satt på golvet bredvid och läste. Han kom över en bok i Hans´ hylla om nära döden-upplevelser, och när Tikka läste om den ateistiske konstprofessorn Howard Storms helvetiska nära döden-upplevelse, blev det för mycket för honom (han hade också nyss läst om fruktansvärd tortyr i en annan av Hans´ böcker som fanns i hans lägenhet på Domus), och han föll ner i den psykiska avgrunden. Tikka blev skrämmd till vettet av Storms upplevelse, och identifierade sig med honom. Det eviga helvetet kändes så verkligt plötsligt. Och Tikka upplevde sig ha kommit till detta helvete, det var som om hans värld dog, och namnlösa psykiska plågor tog vid, som alla bottnade i insikten om att Tikka gjort den oförlåtliga synden som Bibeln talar om, och var evigt fördömd. Alla synder han gjort, ja även sådant som inte han anser som synd idag, men som hans föräldrar anser som synd (som att befria djur), förstörades till väldiga dimensioner. Detta hände i slutet av november 2011.

Tikka trodde att hans enda räddning var att omvända sig till sina föräldrars religion (om det fanns någon räddning alls, tänkte han), och åkte genast hem till dem. Först åkte han med Hans till ön Sveaborg utanför Helsingfors där Hans skulle bevista en fest i det sjuttonhundratalsällskap han var med i. Tikka mådde ohyggligt under vistelsen där. De åt buffet, och Tikka mådde så dåligt att han glömde att han inte kunde äta utan betalning. De var också med på en dansundervisning, och Tikka försökte allt han kunde att vara med i dansen, och ansträngde sig för att återta sin psykiska hälsa, han ville inte vara utanför, han upplevde att dansen var helig och där ville han vara med, han ansträngde sig till det yttersta för att följa med i dansen, och vara normal. Men efter dansen (som inte gick bra) satt han bara i rummet och mumlade ”Jesus Kristus förbarma dig” för sig själv, tyst. Han kunde inget annat. Sedan

skulle Hans på själva sjuttonhundratalsfesten, men Tikka fick inte komma in i salen p.g.a. att han inte hade sjuttonhundratalsdräkt, han var iklädd den saffransgula sadhudräkten. Tikka tolkade detta på sitt psykotiska sätt, som ett tecken på att han inte hade bröllopskläderna som man behövde för att komma med på Lammets bröllop, från liknelsen i Matt. 22:2-14 i Nya Testamentet. Dvs. att han inte fick komma in i himmelriket. Tikka tvingades ensam åka till sina föräldrar, utan Hans, som gick in till festen. I djup helvetespsykos, allt hopp var ute, och det eviga helvetet väntade.

Hemma hos Tikkas föräldrar blev det bönemöte och rop till Gud om frälsning, Tikka omvände sig till Smiths Vänners religion så radikalt han bara kunde. Men det hjälpte honom inte. Han upplevde sig evigt fördömd ändå, och spenderade fyrtio dagar med att klaga över sitt fördömda tillstånd. I början sade han hela tiden ”Nej, nej, nej, nej”, han ville vrida tillbaka tiden, han ville gå tillbaka. Han gick ständigt till sin mor och klagade, sade att han gjort den oförlåtliga synden, men hans mor sade alltid att det inte var sant. Till slut sade hon bestämt att detta var förbjudna tankar för Tikka att tänka. Tikka hade sådana psykiska plågor att han ibland sökte lindring genom att ligga på golvet och vrida sig, eller gå runt och runt i ring genom köket och vardagsrummet, i timtal. han kände att han inte kunde vila någonstans, kunde inte fly helvetet. Han försökte irra runt på gården som en vildman, sökte tröst hos hönorna i hönshuset, men ingenstans fanns lisa. När han inte sade ”Nej, nej, nej, nej” ramsade han ”Jesus Kristus förbarma dig”, igen och igen, i timtal.

En gång under denna tid trodde Tikka att han hade ”vilddjurets märke” (antikrists märke i Bibeln, som garanterar evig förtappelse) i ena handflatan, ty han hade en liten svart prick där, som han trodde var ett mikrochip som antikrists tjänare satt in i handen. Han tog en kniv och försökte få ut den svarta pricken. Han grävde och grävde, och det gjorde fruktansvärt ont, men han lyckades inte. Såret läkte till slut, som tur var.

Efter fyrtio dagars plågor, där Tikka inte bara trodde att han var fördömd, utan även på allvar trodde han var Antikrist själv, bestämde han sig för att kravla upp ur helvetet, med en sista yttersta ansträngning, och han bestämde sig för att han blivit ”frälst” den 2.1.2012. Han gjorde radikalt upp med sitt förflutna, skrev ner allt han skulle göra upp, och brände upp en stor bunt av sina skrifter, som han printat ut för några år sedan. Han brände också upp, eller kastade en stor del av sitt gamla kristna bibliotek på vinden av hans föräldrars gamla hus, ett bibliotek som bestod av ca 2000 böcker, många mycket gamla och mycket värdefulla (som Matthew Henry's Bible Commentary i sex tjocka, gamla band). Tikka trodde att detta skulle frälsa honom. Detta gjorde han i yttersta desperation. Han brände upp sitt bibliotek efter att ha frågat om sina föräldrars godkännande. De trodde ju att böckerna hade fördärvat Tikkas själ, vilket han kom till tro på. Men det var han som tog initiativet. Han skäms över detta idag. Dock, böckerna hade börjat mögla lite grann, och kunde inte tas in i vanliga hus och lägenheter. Men de borde ha fått stå där som minnesmärke och en väg ut ur Smiths Vännen (de flesta böckerna var inte skrivna av Smiths Vännen, och var av mildare sort en denna sekt. Dock, de flesta var fundamentalistiska. Några sekulära böcker fanns där också).

Allt detta lindrade efterhand Tikkas plågor (trodde han), och sakta försvann psykosen, bl.a. genom naturliga läkeprocesser, och genom att han återvann sin tro på universalismen, läran om allas slutliga frälsning. Det var särskilt Tikkas upptäckt av en bok som han av en händelse räddat bland de böcker han kastade i soporna; E.J. Ekmans bok ”Evangelii fullhet och de eviga straffen” från 1903, som fick honom att åter tro på denna lära, och att den gällde för honom, och Tikka fördjupade sig i den alltmera, den kändes som den rätta medicinen mot hans helvetespsykos – att inse hur barbarisk och vidrig läran om det eviga helvetet var, vilket missionsförbundaren Ekman var bra på att åskådliggöra.

En av Tikkas bröder hade också haft en psykisk kollaps, en månad före honom, och sökt tröst hos sina föräldrar. Brodern menade att hans plågor var värre än Tikkas. Brodern bodde hemma hos sina föräldrar hela det halvår Tikka bodde där. Även han var med på bönemötet vid Tikkas ankomst. En kväll strax efter detta satt Tikka och brodern i vardagsrummet ensamma, och då sade Tikka: ”Här sitter vi, du är Satan och jag är Antikrist.” Brodern tyckte det var fyndigt sagt. Efter det, när de gick upp i broderns sovrum, kramade Tikka brodern och sade ”Du är inte Satan!”, men tillade ”men jag är nog Antikrist”. Brodern byggde i sin förtvivlan en koja i ett träd den vintern, för att komma ur sin förtvivlan. En mycket vacker koja, den finaste Tikka sett.

När våren kom, var det som om livet sakta kom tillbaka i deras båda själar, och de samtalade och umgicks mycket. Till slut, i slutet av maj, begav sig Tikkas bror på luffen, hemlös och utan pengar, och han var borta en månad eller så. Till slut återvände han med en annan iransk man med multipel skleros, för att gå på en hippiefest i skogen nära Kyrkslätt (vid Meiko-sjön), och Tikka hängde på, rymde från allt, fast hans storasyster som också bodde hemma då, inte ville det (Tikkas föräldrar var borta då). Tikka hade också en öppenvård som han gick till (han hade nästan genast börjat äta antipsykotika när han fick sin helvetespsykos, i hopp om att finna lindring mot plågorna), och han lämnade den och allt annat, för att bli luffare och hemlös i Helsingfors, precis som hans bror. De sov ömsom hos mannen med multipel skleros och ömsom hos Tikkas brors skolkamrat från gymnasiet, båda i Helsingfors, och hos skolkamraten rökte de cannabis två gånger, i stor mängd, vilket gjorde Tikka psykotisk – igen.

Under den första cannabisrökningen upplevde Tikka den kanske starkaste andliga upplevelsen han upplevt i sitt liv, en epifani från det han trodde var ”andevärlden”. Han satt och rökte med sin bror på kvällen.

Tikka skrev följande inlägg om denna upplevelse 29.1.2013 på sin blogg ”Leif Tikkas blogg” som han skrev senare:

”Jag tror inte jag har berättat mera ingående för mina bloggläsare om mitt änglabesök sommaren 2012. Men nu ska ni få höra:

I juli 2012 var jag och rökte cannabis hos en vän i Helsingfors. När jag hade rökt, var det som om anden kom över mig, och jag bad högt till Gud, jag trängde in i Gud. Och Gud öppnade sig för mig, som om jag kom genom en mur. Då förstod jag att det var dags att gå avsides och be i ensamhet. Jag gick in på toaletten för att få vara i fred. På vägen dit kände jag att jag var med om något av det sannaste och verkligaste jag någonsin upplevt, allt var så sant, så sant. Då, där på toaletten, öppnade sig himlen för mig, och jag såg in i andevärlden. Myriader av änglar stod framför mig, snett uppåt, på långt avstånd. De var alla ett hjärta och en själ, och vi började samtala på telepatisk väg. Samtalet böljade fram och tillbaka hela den natten (vi började röka på kvällen). Jag frågade ut om de saker som jag undrat mest över, och fick klara svar, varav jag kommer ihåg de viktigaste ännu.

Det besynnerliga var, att alla änglarna verkade tala samma saker på samma gång åt mig. De var liksom inne i en gruppsjäl, inne i ett enhetsmedvetande. De bodde inne i Gud, i enhet med Gud. Jag upplevde att det var änglar från den allra högsta himlen, från tredje himlen (enligt Paulus och Swedenborgs uppdelning av himlen). De var som oskyldiga barn, ljusvarselser utan egon, sammansmälta med varandra.

Den viktigaste saken som jag fick veta, var att jag tillhörde deras värld, och att jag en gång skulle få komma över till deras värld för gott. Jag fick alltså ett löfte om att jag ska få komma till himlen en dag. Vad detta löfte betyder för mig idag, går inte att beskriva, men mycket betyder det. Mitt liv uppdelas i två häfter, ett före detta löfte och ett efter. Det var som om jag fick ett

sigill på min panna den dagen, ett sigill med stämplet; du tillhör himlen och ska få komma dit en gång.

Det näst viktigaste som hände, var att jag blev helad av änglarna från ett djupt trauma, nämligen från de skador jag fick av min psykiska kollaps i november 2011, den gången då jag trodde jag gick evigt förlorad. Jag var i mörker i ett halvt år efter det, under det att det gradvis ljusnade, men efter änglabesöket skedde det något avgörande i mitt känsloliv; gråten lossnade, och känslorna strömmade in igen som förr. Jag hade ju inte kunnat känna något på ett halvår, mina känslor var förlamade. Men änglarna läkte mig genom att förklara för mig vad som egentligen hände då jag kollapsade. Jag trodde ju att jag hade blivit obotligt ond och var evigt förlorad. Men änglarna förklarade ömt för mig att detta inte var sant, jag hade inte blivit ond, det var inte det det var frågan om alls, utan bara att jag hade blivit sårad av satans pil i hjärtat. Jag var en andlig soldat som stupat på fronten. Och jag hade varit tapper, sade änglarna.

Det tredjeviktigaste var att änglarna hejade på mig! Jag fick veta att jag var omtyckt och påhejad av änglarna, och jag såg hur de bara såg det som var gott i mig, det onda verkade de inte alls se och bry sig om. De förstod sig bara på det goda. Jag fick ett värde i mötet med dem. Mitt liv var inte så ont som jag hade trott, och djurismen inte så förfelad som jag hade trott. Änglarna verkade förstå sig på djurismen och tolka den efter det ljusa i den, inte efter det mörka, som visserligen också funnits där.

Det fjärdeviktigaste var att jag frågade när domedagen skulle komma, och fick till svar att man inte kunde veta datumet, och att det inte skulle komma 21.12.2012, men att detta datum ändå var en indikator på att något stort var på gång.

Det femteviktigaste var att jag frågade om jag kunde få någon andlig övning eller teknik av änglarna, så att jag kunde bevара vad jag sett och hört här

och nu, såsom min bror (...) hade fått Kung Fu av de änglar som han mötte. Men nej, det kunde inte änglarna ge mig. Däremot sade de att jag skulle minnas det som hade skett här när jag tvivlade. Det var den enda teknik de gav mig; att minnas det som hade skett. Jag skrev också ner på ett papper så mycket jag kunde komma ihåg av våra samtal, men jag har olyckligtvis tappat pappret. Nu skriver jag ner här så mycket jag kan komma ihåg.

Sedan fick jag veta att jag inte borde bli beroende av cannabis. Det var klara bud från änglarna.

Ett par dagar efter det skedda kom det som slutligen läkte mitt känsloliv; jag brast i djup gråt under ett samtal med en andlig moder på "Symppis", stället för narkomaner och utslagna i östra centrum av Helsingfors.

Efter gråten gick jag ut på berget intill, och upplevde i ensamhet den djupaste psykoterapi jag någonsin varit med om, en psykoterapi med Gud själv som terapeut. Vi gick, Gud och jag, tillsammans genom en massa minnen, och det var som om all min skuld blivit utplånad, det var bara godhet i minnena, bara förlåtelse och försoning. Det var som om jag aldrig hade syndat någonsin i mitt liv. Gud tog bara fram det goda, såg bara det ljusa i allt. Det hela var som om jag rökt cannabis igen, fast jag inte hade det. På slutet av upplevelsen var det som om min verklighet stannade till, och jag upplevde en regression till min yttersta barndom, till den stillsamma, vilsamma punkt som gärna skulle få lov att vara i evighet. En punkt där jag bara ville leka litet, ingenting annat. En punkt där jag kände att jag kunde leka igen såsom jag lekte när jag var riktigt riktigt liten. Jag dansade lite till en musik som några ungdomar hade i närheten, och jag har sällan vilat så i tonerna som då. Och så såg jag klart i anden att Jesus är Herre. Det här var mitt livs nästunderbaraste upplevelse."

Citat slut.

Det måste tilläggas att en av dessa ungdomar som satt och hörde på musik, vars musik Tikka dansade till, sade till honom att han snart skulle börja tala med Satan, efter att han talat med Gud. De såg att Tikka var psykotisk, och sade så av egen erfarenhet, tydligen hade de talat både med Gud och Satan under sina egna psykoser.

Kvällen efter första cannabisrökningen rökte Tikka cannabis med sin bror igen, lika mycket, men visionerna uteblev, och istället satt Tikka bara på toan med en massa svordomar larmande i sin skalle. Han såg en liten vision av en insekt på väggen, men det var också allt. I början av ruset sade han till brodern att han var besatt av Satans ande (Tikka tyckte han verkade så hård), och att brodern måste återvända till hans föräldrars tro. Nästa dag ångrade han djupt dessa ord, och försökte få tag i brodern, som han inte hade velat följa efter den dagen. Han skrev till slut ett brev till brodern där han bad om förlåtelse ("det var allt för starka ord", skrev han), och brodern fick brevet.

Tikka blev så dålig av cannabisrökningen att han återvände hem till storasystemen i förvirrat tillstånd, och försökte kravla sig upp ur psykoserna igen. Han tog kontakt med öppenvården igen, och de försökte hjälpa honom. När han till slut började tro att han var Antikrist igen, kände Tikka att det gått för långt, och han lade in sig själv på en psykiatrisk avdelning på Jorv sjukhus, frivilligt, där han fick vara i fyra dagar.

I augusti blev Tikka utslängd hemifrån eftersom han hade lovat att äta kött, som en av betingelserna för att få vara hemma hos sina föräldrar (de ville att han skulle vara normal), men han omvände sig till vegetarianismen genom kontakt på internet med den kristna sekten Universal Life, och deras profetissa Gabriele Witteks skrifter. Det fanns ett starkt djurrättspatos i rörelsen, och en ekologisk ådra, en New Age-aktig liberalism och en kristen universalism (de trodde på allas slutliga frälsning) som fick Tikka att känna att allt stämde överens med hans åskådning, och han blev deras anhängare för en kort tid. Han flyttade nu till Peter i Åbo.

* En sadhu är en indisk helig man och asket (det finns även kvinnliga sådana), som lever som hemlös och barfota vandrare, och lever på allmosor.

Fjärde avdelningen: Tikkas senaste psykos och hans tillfrisknande från den

45.

Hos Peter i Åbo fortsatte Tikkas psykotiska tillstånd, inte så starkt, men dock. Han slutade ta sina mediciner, och upplevde ett ständigt rus p.g.a. det. Han satt mycket och mediterade, och upplevde Guds närvaro så konkret att han aldrig någonsin dittills upplevt det så konkret. Han kunde nästan känna Guds ljus lysa mot sig när han satt och mediterade. Han var hög hela tiden, och kände en väldig renhet och friskhet i sig, en klarhet, som syntes i hans ansikte (någon anmärkte det).

Lisa kom på besök från Stockholm, och de hängde mycket i Åbo tillsammans. Tikka skulle hela tiden springa barfota istället för att gå från ställe till ställe, så full av liv var han.

En gång åt Tikka för mycket smörgåstårter (trodde han), och fick strax därefter en magsjuka som kändes som om maten inte ville smälta i magen, utan fastnade. Det blev som en hård klump i magen. Detta pågick i över en månad. Från 29 september till mitten av november. Tikka tolkade det först som om han ätit av Satans mat (värsta lyxmaten), och att hans mage varit så känslig att den inte tålde sådan mat. Han plågades starkt, det var den värsta fysiska sjukdom han någonsin upplevt, tyckte han. Senare har han tänkt om det kan ha varit en biverkning av att han slutat brått med medicinerna, ja att det rentav kan ha varit psykofysiskt (det påstod vissa).

Tikka inredde en dag en liten meditationsplats, nästan ett hem, åt sig bakom toaletten på Åbo Domkyrka, där det fanns ett litet utrymme där man kunde

sitta obemärkt och meditera. Där samlade han ett litet bibliotek åt sig av kristna böcker han fick gratis från en församling. Han hade ett stilla, milt ljus i sig som fick honom att ständigt vilja sitta och meditera, ja be ordlösa böner, samtala med det gudomliga utan ord, nästan som Sadhu Sundar Singh gjorde, utan meditationstekniker (han har aldrig mediterat på detta sätt, varken förr eller senare). Han satt mycket så i olika kyrkor och i ett kristet hippiekollektiv, där han också sov en hel del.

Tikka var vid denna tid kristen, men av en radikal sort, en nästan radikalpietistisk sort (i Lars Ulstadius' fotspår). Dock en anarkoprimitivist. En hel del av hans föräldrars religion släpade dock med, och detta gjorde att han i andlig renhetsiver rev sönder en bild av några nakna kvinnor som det kristna hippiekollektivet hade på toan. Bilden var inte menad att vara pornografisk, den var "snäll", men detta retade upp kollektivet, och de diskuterade om de skulle ge Tikka portförbud. När han berättade vad som hänt för Peter, fick Tikka ett ultimatum, antingen började han äta sina mediciner, eller så fick han gå. Tikka valde det senare, och bosatte sig i samma skjul vid Kakola som han bott i förr, men jagades dock bort därifrån av väktare om natten. Man fick inte sova där (skjulet revs senare, till Tikkas stora förtrytelse). En natt innan han jagades bort, såg han en räv stryka genom skjulet (det var stort, som en tom lada, utan dörrar, med lite skräp här och där), och den passerade honom på en meters avstånd. Tikka sträckte ut handen för att få röra vid den, men den kom inte närmare. Efteråt funderade Tikka över denna ljuvliga upplevelse av ett vilt djur inne i stan, och tänkte att det var nog så Gud levde i stan, smygandes omkring, nästan omärkligt, om natten, anonym och okänd av de civiliserade.

Tikka sökte sin tillflykt till det kristna hippiekollektivet, och fick sova där. Han klagade ständigt över sin magsjuka, och började fasta, för att läka sig.

Tikka sprang mycket omkring i Åbo, under hela denna tid, besökte ständigt sina vänner bland Thaimassörerna (som var de vänligaste människorna i hela

stan, tyckte han, och alltid gav honom något, godis eller mat), jagade matrester och hittade på lustigheter, som alltid. Detta hade inte omvändelsen till Smiths Vänner kunnat ta bort från honom, han glömde snart sin omvändelse till denna religion. Naturen blev allt, trots att han var mer konservativ teologiskt. Denna konservatism fick honom att skälla ut teologen Antti Laato, konservativ professor i Gamla Testamentets exegetik vid Åbo Akademi teologiska fakultet, efter en föreläsning som han höll på en bibelskola (Credoakademin i Åbo). Tikka tillrättavisade honom framför alla efter hans tal, och sade att han borde tolka Gamla Testamentet allegoriskt, inte bokstavligt, och inte hänga ut de erotiska scenerna i boken, något man aldrig gjorde i gamla tider (detta hade Laato gjort, på ett ”tufft” sätt, tyckte Tikka). Tikka fick prata till punkt, på sin skrala finska, men fick portförbud inte länge efter. Tikka blev förtvivlad, han hade en kille där som han betraktade som sin ”lärjunge”, som hade följt honom till skjulet när han bodde där, och som hade en vacker och mild ande, och nu tappade han kontakten med honom. Tikka sade att om de stängde ut honom, stängde de också ut alla helgonen, Franciskus och alla de andra, som han tyckte han representerade. Tikka träffade aldrig sin ”lärjunge” igen, det som han särskilt tyckt om hos honom, var förutom hans rena väsen, att han fört en hemlös förbrytare som Tikka kände till det kristna hippiekollektivet, och ordnat så att han fick sova hos dem (Tikka hade visat honom kollektivet innan dess, och nu gjorde han just det rätta med denna bekantskap).

Den 29 november flyttade Tikka till Stockholm, och bosatte sig hos Lisa. Där övergick hans inre ljus sakta i psykos, och han började tro att Jesus skulle komma tillbaka den 11.11.2012, p.g.a. att han ändrat talet 2011 till 2012 på St. Claras kyrkovägg (klottret fanns kvar vid det här laget). Tikka tänkte att han gav andevärlden och människorna en ny chans. Han tänkte inte att ett domedagsdatum betydde att det säkert blev en domedag det datumet, bara att det var en chans för människorna att omvända sig från civilisationen, och skapa domedagen tillsammans. Så hade han tänkt i alla

sina domedagspsykoser. Han gick omkring och skrev ”Joh. ev. 12:32 = lilla Bibeln” på olika väggar och dörrar, bl.a. på islamiska moskéns dörr vid Björns trädgård (han blev upptäckt av en man när han gjorde detta, men fortsatte att skriva, och då tog mannen honom med sig, för att gå till polisen, men försvann plötsligt). Tikka trodde detta var det viktigaste som fanns att predika, att Jesus skulle komma tillbaka och att alla skulle bli frälsta då. Han tolkade återigen Jesu återkomst på sitt privata sätt, som Babylons fall och naturens återkomst, paradismänniskans, naturbarnets återkomst, inte som de kristna fundamentalisternas Jesu återkomst. Tikka var fortfarande ekoteolog, och trodde att han skulle spela en central roll i denna återkomst.

En gång stal Tikka en bok om sufism från Medborgarplatsens bibliotek för att ge den till moskén vid Björns trädgård, men han fullbordade aldrig sin plan, utan gav den tillbaka till biblioteket. Han ville bilda muslimerna. Och han besökte moskén fortfarande, fast han inte var muslim längre. Sådan var Tikka, han brydde sig aldrig om vilken religion det var, bara om människorna och de sanningar han kunde hitta i varje religion. Han tiggde en Koran i fickformat från moskén, och bar den i fickan en tid, tills han gav den till en tiggare på gatan, som tröst och styrka för hans ande.

Magsjukdomen fortsatte i Stockholm, och var en av orsakerna till den nya psykos. Tikka försökte desperat bota magsjukdomen genom att plocka gräs från gräsmattan utanför Skarpnäcks kyrkan i Skarpnäck, och pressa saften ur gräset, och dricka saften, blandat med mörk sirap (Tikka fastade nästan på mörk sirap, ock!), som en kur mot magsjukdomen. Han hoppades på sånt, så desperat var han, och han lagade en hel flaska med gräs-sirapsdryck, som han förvarade bland dryckerna i Skarpnäcks kyrkans köksskåp.

Till slut var Tikka så säker på att Jesus skulle komma tillbaka den 11.11.2012 att han predikade det på gatorna. Det var några dagar före detta datum som han började så, och det hela startade med att han gick in i en liten

moské nära Sveavägen, och satte sig och åt med några muslimer där, på golvet (Lisa fick inte komma in, till hennes stora förtrytelse). I moskén kom Tikka i extas, och upplevde sig samtala med Gud, och grät. Han gick snart ut igen med Lisa, ty de skulle hinna vara med på Poesi Online (Poesi på en dag) på Författares bokmaskin, en poesikväll där vem som helt fick komma med en dikt som sedan trycktes till en diktantologi under samma kväll. Efter att ha varit där, på vägen hem genom stan, träffade Tikka och Lisa en ung kille som de började samtala med om kristendom (han var kristen). Tikka menade sedan att denne kille borde ge allt han ägde till de fattiga om han ville vara en riktig kristen, och sade att om han inte ville det, kunde inte Tikka hjälpa honom, killen var inte kristen. Tikka blev sträng i tonen och höjde rösten.

Sedan gick Tikka och Lisa vidare, och Tikka började ropa på gatorna *”Jesus kommer tillbaka, mayakalendern tar slut!”* När han ropade detta till en man utanför en bar, blev mannen rasande, och Tikka stack därifrån. Till slut ville Lisa hindra Tikka från att ropa, och då slet Tikka sig loss och sprang ifrån henne också, vilket gjorde henne väldigt ledsen, Tikka hade ingen telefon, så nu kunde hon inte få tag i honom. Tikka gick t.o.m. in i en McDonalds vid T-centralen och ropade samma sak där, och då var det en ung man som sade till Tikka *”Vad ska jag göra?”*, och Tikka svarade att han bara skulle lunka troget efter Jesus. Det kändes som om mannen fick gammaldags *”syndanöd”*.

Tikkas Jesu återkomst vid denna tid var samma som New Age-anhängarnas nya tidsålder, som de trodde skulle börja när mayakalendern tog slut 21.12.2012. Tikka bara inte orkade vänta tills deras datum. Han trodde att senast då skulle det hända något stort. Men han ville att det skulle hända fortare.

Under denna psykos sov Tikka inte på sex dygn, och kom hela tiden djupare och djupare in i psykos. Han gav bort sina skor till en bydåre, och vandrade

barfota omkring fast det var början av november. Han gick till kungens slott barfota och hängde med vakterna på sitt ostyrliga sätt tills polisen kom och tog honom till polisstationen (han fick snart gå sin väg).

Till slut hade han i sin fantasi stämt möte telepatiskt med Jesus och några profeter och apostlar vid sin gamla hydda i Nackareservatet, där de skulle hämta honom till himlen, som ett *”uppryckande”* för hans personliga del, och han lämnade all sin egendom och alla sina pengar vid Skarpnäcks-kyrkan och tog farväl av några av sina vänner där, som om han aldrig skulle komma tillbaka. Tikka sade åt en av dem att denne inte skulle ta vilddjurets märke på hand eller panna, det märke som Antikrist enligt den kristna mytologin skall tvinga på alla efter att Jesus hämtat sin församling. Sedan gick Tikka till sin hydda, på en vandring som han trodde skulle bli hans sista någonsin. Han tog farväl av allt, varje hus och varje träd, och när han kom fram till hyddan såg han ingen Jesus och inga apostlar och profeter. Tikka låg istället på knä i hyddan och brast i kraftig gråt. Att inte Jesus väntade på honom där, tog inte bort hans förväntan på Jesu återkomst, utan han blev förvissad än en gång att slutet var nära. Han gick in i Bagarmossen igen. Där upplevde han att Ronja Aarnialas ande höll honom i handen från andevärlden, och följde honom vart han än gick. Tikka gick bl.a. in i en butik och åt en glass från butiken, utan att betala, framför människornas åsyn mitt i butiken, och när de ville stoppa honom, sade han att han hade anorexi, var hemlös och hade inga pengar, och behövde äta något lättsmält. Ja, smal var han vid det laget.

En annan gång gick Tikka till ett café i Kärrtorp som Skarpnäckskyrkan hade inrättat (för att missionera i denna förort), och där var några av Skarpnäckskyrkans ledande figurer. Tikka frågade en av dessa, en medelålders kvinna, om han fick lite själavård. Det fick han inte, hon verkade inte intresserad av hur Tikka mådde, fast han var mycket nergången och psykotisk och inte hade sovit på många dygn. Denna kyla och

obarmhärtighet förundrade Tikka, hur hjälpen kan utebli i yttersta kris, och han undrar om han blev avvisad p.g.a. sin aktion i Skarpnäckskyrkan vintern 2008, och för att han luktade och uppförde sig konstigt. Han hade ju förenat sig med djuren, och kanske han ansågs som obotligt sinnessjuk och andligt oren.

Till slut gick Tikka så långt att han skrev ett öppet brev till kungen av Sverige på sin blogg, där han presenterade sig som en general i det andliga kriget i Stockholm. Tikka ville i brevet överrätta kungen en liten skrift han hade författat, en skrift om universalismen, kallad "Guds medlidande" (som han föreställde sig ha under stor möda räddat till kungen, ungefär som Michael Strogoff i Tsarens kurir av Jules Verne), men hann aldrig detta innan han blev tvångsvårdad på St. Görans psykakut på Kungsholmen (det gjorde istället flickvännen Lisa och en annan vän, Istvan Molnár, när Tikka kommit in på psykakuten, de gick till kungens slott med brevet, och fick det överräckt där. Tikka fick dock aldrig något svar, och fick aldrig veta om kungen läst det). Detta hände så att Tikka började tro att hans magsjuka och sömnlöshet (han trodde han aldrig skulle sova mer) var ett tecken på att han snart skulle förvandlas till en andevarelse, som sedan skulle vara ett tecken på hela naturens och mänsklighetens snara uppståndelse till andlig existens (ungefär så som Sadhu Sundar Singh tänkte sig Jesu återkomst, allt skulle bli andligt, materien skulle förvandlas till ande). Tikka trodde att hans mage inte ville ta emot mera mat, eftersom den förberedde sig på detta stora skeende. Och till slut trodde han att änglar skulle komma och hämta honom, och skrev detta ut på bloggen. En av Tikkas nära vänner trodde detta betydde att han skulle dö, och fick honom tvångsvårdad (hon hade läst hans blogg och brevet till kungen) med polisens hjälp. Detta förbittrade Tikka, som inte tyckte han var sjuk.

På St.Görans psykakut blev Tikka kraftigt övermedicinerad för att han skulle få sova, och när flickvännen kom på besök första gången gick det inte att

kontakta honom, han satt helt apatiskt och kunde knappt äta. När Tikka återhämtade sig fick han många besök, bl.a. av poeterna Istvan Molnar och Håkan Lindgren, gamle hemlöse Rune, flickvännen och vännen som hade kallat på polisen. Tikka ville ha massa glass av vännerna, som han sade; "tjugofyra glassar, en glass i timmen". Glass var det enda han kunde smälta, kändes det som, men sakta gick magsjukan över och han började våga äta normalt.

Tikka skickades efterhand till Finland, till Jorvs psykiatriska avdelning, där han fick vara ca tre månader. I början fick han självmordstankar, så tungt var det att vara i fångenskap (han frågade Jesus i bön om han fick ta självmord, och Jesus sa "ja"), men efter hand lättade trycket, särskilt genom att han varje dag fick vara på internet en timme, avdelningen hade en bokningsbar dator med internetuppkoppling. Faktiskt, aldrig hade Tikka haft det så lätt på en psykiatrisk avdelning som denna gång. Han tror det var eftersom han började bli så van, bl.a. med fångenskap och med medicinerna. Han fick också för första gången undervisning om psykos av personalen, s.k. "psykoedukation". Tikka gillade detta, det var ett framsteg inom vården, och hjälpte honom mycket, särskilt att det kom en annan psykospatient utifrån, en som återhämtat sig, och berättade om sin sjukdom, en s.k. "erfarenhets-specialist".

Tikka hade på avdelningen en vana att prata för sig själv, "kanalisera Gud", som fortsatte ett halvt år framåt. Han trodde på allvar att Gud talade genom honom i dessa kanaliseringar. Det var efterdyningarna av hans psykos. En gång när han gjorde underliga ljud för sig själv medan han vandrade fram och tillbaka i korridoren på avdelningen, fick han mer medicin. Detta kändes som ett tungt straff för Tikka, som led redan tillräckligt av de mediciner han fick. Tydligen tålde inte personalen vilda, okontrollerbara, oväntade ljud. Hade de gett en lärka medicin också, om den gjort konstiga ljud i sin bur, om de haft en sådan i avdelningen? Det hela tog sig absurda proportioner.

De kunde lika gärna gå ut i skogen och tvångsmedicinera alla skogens vilda djur som gör ljud. Detta var symptomatiskt för alla de psykiatriska avdelningar Tikka varit på; steriliteten, apatin, där all vild natur var utrensad, och där naturen i patienterna även skulle utrensas. Häri liknar de på pricken hur resten av civilisationen uppför sig mot de fattiga, djuren och naturen, psykiatriska avdelningar är som civilisationen i miniatyr, där man kan studera civilisationens väsen i minsta detalj. Här finner man något av bakgrunden till att alla civiliserade är så sterila och apatiska, här finner man tukthusen som alla är rädda för att hamna i om de släpper fram sina goda djuriska instinkter och återvänder till naturen. Tikka minns att när han hoppade av studierna i Åbo 2006, och hade sin avskedsfest, var det en av gästerna som tyckte att han behövde ”vård”. Tikka visste vad han menade. Straffanstalterna som tuktar oss in i civilisationen igen.

I början av mars fick Tikka flytta till ett boende för mentalpatienter i Veikkola, strax norr om Kyrkslätt. Detta var helt avgörande för att denna psykos blev den sista han haft på länge, att han inte haft psykoser sedan dess på fem år. Tikka trivdes väldigt bra på detta boende, han bodde där med fem, sex andra, och en vårdare, Elina, tog hand om dem under dagen. Tikka tyckte mycket om henne, hon var en varm och vänlig själ. En av dem som bodde där blev hans gode vän, Riikka. Sakta tog Tikka sig tillbaka till det vanliga livet, och fick goda rutiner och uppgifter. I början var han väldigt trött hela tiden, psykiskt, och låg mest på soffan och vilade. Han hade inte lust att göra något, inte läsa, inte skriva. Tvångsvården och de starka medicinerna (20 mg Zyprexa + en liten dos Risperdal varje kväll) hade gjort sitt (han tvingades ta medicin på boendet). Men livslusten vaknade mer och mer.

Till slut orkade han gå en rehabiliterande utbildning för mentalpatienter på Omnia yrkesskola i Esbo, och vidareutbildade sig till städare på en annan yrkesskola i Helsingfors för mentalt och fysiskt handikappade. Sommaren 2015 flyttade han till ett annat, mera fritt och självständigt boende för

mentalpatienter i Esbo, bodde där knappt ett år, och flyttade sedan till flickvännen Lisa i Stockholm våren 2016, som hemlös. Han bodde där inte officiellt, men sov där mest. Han fortsatte sova i skogen då och då (vintern 2016-2017 sov han varannan natt i Nackareservatets hydda med flickvännen. Han sov också i skogen nära Lisa (där han bl.a. sov i en grotta)). Under denna tid gick han ett år på vuxengymnasiet Komvux, för att läsa sina favoritämnen. Han började aldrig jobba som städare, och inte som något annat heller. Hans hjärta förblev i skogen och hos djuren (han går fortfarande barfota i staden och fortsätter hälsa på hundarna på gatan, ser ni någon som gör det, är det kanske broder Tikka), och kanske skall det alltid förbli där, oavsett hur det går i hans liv. Att bo i skogen så som han gjort sätter spår som aldrig kan utplånas.

Vi ska sluta med något Tikka skrev på sin blogg 9.3.2018, som kan sammanfatta hela hans historia:

”Jag känner mig som en bok som legat länge i min lilla hydda i Nackareservatet, och blivit fuktskadad (jag har många sådana i verkligheten!). Boken tas tillbaka in i civilisationen, men den går aldrig att sälja på antikvariaten mer. Den går att läsa, men den är inte kommersiellt gångbar. Den har för många fläckar på sig. Fläckar av skog och vilt liv.”

Appendix

1. Läget i litteratursverige kring tiden för denna romans händelser, 2006-2013

Bokens värde har sjunkit dramatiskt på 100 år, man kunde under denna tid lätt hitta en bok av Strindberg i pocket för 10 kronor på en second hand-butik, och hade man tur, hittade man gamla ståtliga inbundna klassiker för 10 kronor styck på torget en sommardag. På Hornstulls bibliotek kunde man hitta en fin essäbok av Birgitta Trotzig för 5 kronor.

De flesta författare ansåg att vi lever i postmodernismens* tidevarv, men mycket tyder på att modernismen (1) ännu inte övervunnits. Vad man ser istället är en slags modernismens yttersta konsekvenser, en ultramodernism, en senmodernism, iakttagbar i hur långt vissa poeter är villiga att gå för att urholka sammanhang, mening, metafor och kommunikation i språket, där de odlar en fragmenterad, ofta obegriplig och kryptisk lyrik. Detta har blivit så vanligt att vi igen fått en av dessa obegriplighetsdebatter som hemsökt Sverige då och då på 1900-talet. 2004 och 2005 härjade en sådan debatt i Sverige på vissa kultursidor, men främst på internet. På ena sidan stod de s.k. ”språkmaterialisterna” (2), de obegripliga, och på andra sidan romantikerna och de s.k. ”retrogardisterna”, som ville odla lyrik i den folkliga, klassiska och existentiella traditionen, kommunikativ poesi som vill beröra och säga något om livet. Vem som avgick med segern är ännu ovisst, men språkmaterialismen har mattats av alltsedan 2010-talets början. Ganska obegripliga och väldigt modernistiska diktsamlingar fortsätter dock komma ut i stor mängd.

Även i Svenska Akademien hade den senmodernistiska diktningen fått insteg, särskilt via Katarina Frostenson, som invaldes i Akademien som den

yngsta invalda kvinnan någonsin, delvis med hjälp av den förment postmodernistiska litteraturkritikern Horace Engdahl, och gänget kring tidskriften Kris på 80-talet, som röjt väg för kryptisk diktning.

Det låg bättre till med romanen, som alltid varit mer begriplig än lyriken, men som också påverkats av senmodernism och ibland är fragmenterad och kryptisk. Men det verkar vara svårt att hitta debuterande författare av samma kaliber som författarna för hundra år sedan, av Hjalmar Söderbergs och Ivar Lo-Johanssons kaliber. Bondeskildringarna lyser med sin frånvaro, bönderna är industrialiserade och jordbruket mekaniserat, kanske är det detta som gör dem ointressanta? Sven Delblanc (1931-1992) var kanske den siste som skildrade bönderna. Istället är det mesta mycket ”civiliserat” (i negativ bemärkelse, som alienation från naturen). Kanske även dekadent är rätta ordet. En viss trötthet märks. En viss oförmåga att skapa nytt som inte är sönderstyckat, oläsligt språk. Är verkligen alla meningsfulla möjligheter uttömda? Jag tror inte det, och förvisso finns det debutanter som visar på detta.

* postmodernismen kännetecknas av bl.a. fragmentarisering, förlorad tro på framsteget och de stora berättelserna, poststrukturalism, dekonstruktion á la Jacques Derrida samt ett försök att övervinna modernismen.

(1) Modernismen inom litteraturen innefattar främst brytningen med bunden poesi, men kännetecknas också av fragmentarisering (detta mer inom hög- och senmodernism), djärvt och förtäta, kryptiskt bildspråk á la Erik Lindegren och värderingar som kallats ”moderna”, som t.ex. sekularisering, urbanisering, tron på framsteg, teknik och industrialisering.

(2) Språkmaterialismen är en skandinavisk, primärt svensk, litterär stil inom den postmoderna lyriken, som kännetecknas av språkmedveten lyrik,

metaforkritik, skepsis mot kommunikativ lyrik och djärva litterära experiment i 60-talskonkretistisk anda. Riktningen är influerad särskilt av den amerikanska language poetry-riktningen kring tidskriften L=A=N=G=U=A=G=E. Språkmaterialismen är särskilt intresserad av att undersöka språkets materialitet (det finns många slags materialitet i dikten, en är ”fonetisk materialitet”) och göra konceptpoesi, samt synliggöra ”brus” i språket. Den studerar språket och poesins konventioner och leker med dessa på ett mycket experimentellt sätt.

2. Läget i svensk kristenhet kring tiden för romanens handling, 2006-2013

Vid tiden kring 2007 såg det ut på följande sätt i svensk kristenhet:

Svenska kyrkan tappade ständigt medlemmar, gamla medlemmar dog utan att unga kom till. Gudstjänstbesökarna var mest äldre, och bland dessa var de flesta kvinnor. Sekulariseringen hade gjort sitt. De enda kyrkor som såg fullsatta bänkar vid gudstjänsterna, var Allhelgonakyrkan och St. Clara kyrka, båda i Stockholm, som båda hade en alldeles speciell profil, man kunde kalla det andliga livet där som en form av väckelseandlighet. Allhelgonakyrkan var liberalteologins högborg, och St. Clara kyrka var motsatsen, högerkristendomens och fundamentalismens högborg.

Med frikyrkorna stod det annorlunda till än med Svenska Kyrkan, de lockade ännu ungt folk i massvis. T.ex. Pingstkyrkan räknar idag 90 000 medlemmar bara i Sverige. Internationellt är pingstkyrkan den snabbast växande delen av hela kristenheten. Den är också i stark omvandling, mot öppenhet och bort från sekterism och fundamentalismens värsta avarter (den är dock fortfarande i stort rätt fundamentalistisk). Den har dock blivit mer och mer borgerlig till sitt väsen, och har avlägsnat sig allt mer från väckelsekristendomen, separatismen och radikalpietismen, som präglade den i början av dess historia, i 1900-talets början.

Den senaste nymodigheten i svensk kristenhet var den nymonastiska rörelsen (vars kanske mest kände företrädare är hippien Shane Claiborne), och dess släktingar, som påverkat t.ex. pingstpastorn Peter Halldorf, samt radikalortodoxin (inom teologin), ledd av John Milbank, som var en postmodernistisk variant av nyortodoxin* fokuserande på kristna praktiker (som community), narrativ teologi, uppgörelse med sekularismen och sekulariseringsteologi, samt en återgång till och uppvärdering av äldre teologer som Augustinus. Postliberalismen (med George Lindbeck och

Stanley Hauerwas i spetsen) var också en annan nymodighet, men den kan ses som en variant av radikalortodoxin och den narrativa teologin.

Det är i denna atmosfär man måste se Pingströrelsen kring 2007, som var väl medveten om alla dessa nymodigheter, och hade långt mer bildade företrädare än någonsin tidigare, såsom teologen Ulrik Josefsson (som uppskattade Tikkas aktioner) och Peter Halldorfs son teologen Joel Halldorf.

Peter Halldorf hade en särställning inom svensk kristenhet som den kanske främsta representanten för det uppsving av intresset för kristen mystik och östkyrklig, monastisk andlighet som rådde på denna tid. Hans ekumeniska kommunitet i Nya Slottet Bjärka Säby utanför Linköping attraherade kristna från alla kyrkosamfund till retreatar och andra tillställningar, och hans berömda tidskrift Pilgrim samlade många stora mystiker i redaktionen och bidragsgivare såsom Ylva Eggehorn, Gunnel Vallquist, Owe Wikström och Martin Lönnebo.

Ärkebiskop emeritus K.G. Hammar var ett annat stort och omdebatterat fenomen inom svensk kristenhet, som den kanske främste representanten för den sekulariserade, liberala kristenheten i Sverige, de homosexuellas försvarare och fundamentalismens store kritiker, lite som John Shelby Spong i Amerika. I andra ytterligheten finner vi pingstpastorn Åke Green som dömdes för hets mot folkgrupp i Tingsrätten 2004, för att ha kallat de homosexuella för "en djup cancersvulst på hela samhällskroppen".

Men det mest intressanta inom svensk kristenhet på denna tid var den kristna anarkism som frodades i utkanterna, en avlägsen avläggare av den kristna hippierörelsen, "Jesusrörelsen" på 70-talet (dess främsta namn på den tiden var Ylva Eggehorn), och som kunde spåras hos aktivister som bröderna Jonas och Tomas Lundström (båda bloggare, Jonas även teolog och författare efter hand), Annika Spalde och Pelle Strindlund (båda författare).

De var alla inspirerade av Shane Claiborne och nymonasticismen. Det var här Tikka fann sitt andliga hem.

* denna senare riktning var en modernistisk form av kristen ortodoxi, som förkastade 1800-talsliberalteologin, men anammade den vetenskapliga, historiskt-kritiska andan, och vars främste teolog är Karl Barth),

